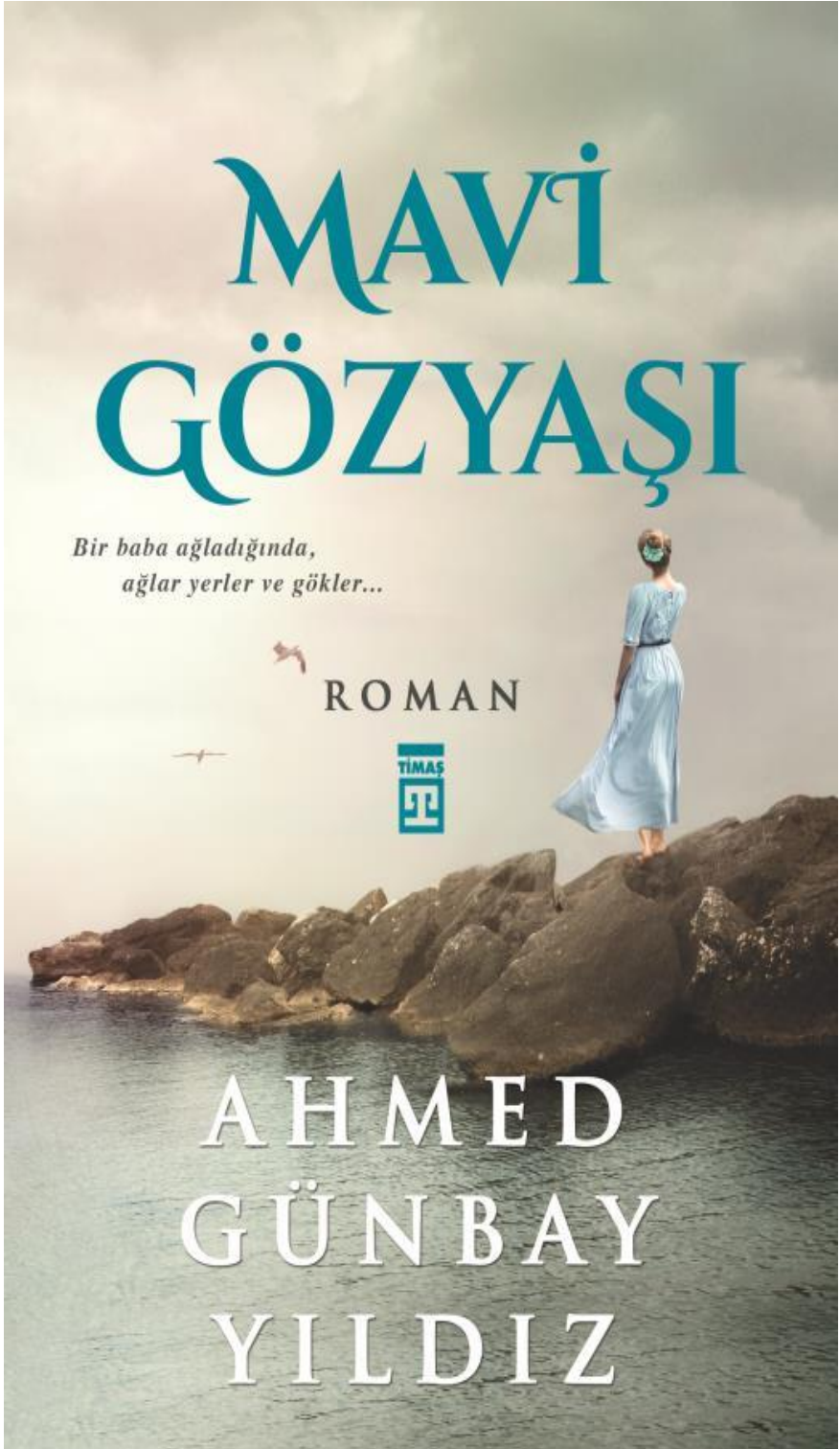
MAVİ GÖZYAŞI

Bir baba ağladığında,
ağlar yerler ve gökler...

ROMAN

AHMED GÜNBAY YILDIZ

MAVİ GÖZYAŞI

AHMET GÜNBAY YILDIZ

TİMAŞ

Ahmet Günbay Yıldız

1941 yılında Tokat'ın Reşadiye kazasına bağlı Kızılcaören köyünde doğdu. Annesi Saniye Hanım, babası Haydar Beydir. Öğrenimine köyünde başladı ve on yaşına kadar orada sürdürdü. Daha sonra babasının işi dolayısıyla Ankara'ya yerleşen ailenin bir ferdi olarak, Hüseyin Güllüoğlu Ortaokulu ve Yeni Mahalle Lisesi'nde öğrenimine devam etti. Bu arada edebiyata ilgi duydu ve şiirler yazdı. İlk zamanlarda şiir bir tutku haline gelmişken, zamanla edebiyatın diğer dallarına da ilgi duymaya başladı. Hikâyeleri ve makaleleri muhtelif dergi ve gazetelerde yayınlandı.

Ahmed Günbay Yıldız, asıl yükselişini romanla yaptı, romanda karar kıldı. "Çiçekler Susayınca", "Yanık Buğdaylar" ve "Figan" romanları muhtelif gazetelerde tefrika edildi ve daha sonra kitap haline getirildi. Bunu diğer romanları takip etti. Yazar, eserlerinde Türk toplumunun her kesimini ele aldı ve işledi. İyi ve kötü yönleri ile insan ve toplum arasındaki etkileşimin ötesindeki sebepleri tespit ederek gözler önüne serdi. Ayrıca çözüme yönelik ipuçları da verdi. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Yayımlanmış eserleri:

Çiçekler Susayınca
Yanık Buğdaylar
Boşluk
Sitem
Figan
Benim Çiçeklerim Ateşte Açar
Aynada Batan Güneş
Dallar Meyveye Durdu
Bir Dünya Yıkıldı
Üç Deniz Ötesi
Sevdalar Sözde Kaldı
Sahibini Arayan Mektuplar
Hayata Dair Notlar (deneme)
Gün Solar Akşamın Mateminden
Afedersin Hayat
Gelirim (şiir)
Sokağa Açılan Kapı Gurbeti
Ben Yaşadım
Sular Durulursa
Ekinler Yeşerdikçe
Mavi Gözyaşı
Azat Kuşları
Gönül Yarası
Aşka Uyanmak
Bahçemde Hazan (şiir)
Al Yüreğim Senin Olsun (şiir)
Ülkemin Açmayan Çiçekleri
Siyah Güller
Hülyalar Hüzün Açtı (şiir)
Güneşe Matem Düştü
Leyl Işıkları
Yürekte Büyümek

Eğri çizgileri düzeltemedim,
Dediğim yollardan yürütemedim,
Hayâsız ellerin pörsümüş gülü,
Ah, seni gönlümce büyütemedim…

Sana uçmayı öğretemedim çocuk... Anaç bir kuş kadar olamadım doğrusu. Kendini nasıl koruyacak, nasıl beslenecek, nerelerde gezip dolaşacak, nerelerde ve nasıl kanat çırpacaktın?..

Antrenmansızdın seni kendi başına bıraktığım zaman.. Kanatlarının daha gökyüzüne hasretini gidermeden kopartılacağını bilemezdim...

Niçin dünyaya geldiğini, nelere karşı sorumlu olduğunu, neyi nasıl yapabileceğini, neye nasıl inanabileceğini veremedim sana...

Bilemedim çocuk... Haram helal çizgisine çekilecek kesin çizgileri... Bu kavramlara aşina bile değildin seni uçurduğum zamanlarda... Hayat yollarındaki tehlikeli uçlara, göz alıcı renklerle parıldayan, dikkatini çekebilecek işaretler koyamamıştım... Uçurumlar, bataklıklar, insanı nasıl avlar, nasıl düşebilirdin tuzaklara? Suç benim öyleyse çocuk, katlanmam gerekecek senden gelecek bütün sıkıntılara. Çünkü günün gelmeden, doğruyu yanlışı ezberletmeden, kahrolası bir acelecilik yüzünden, kanatların gelişmeden uçurdum seni.

Horlanışım, belki varlığımdan tiksinti duyuşun, fikir uyuşmazlığı yüzünden terk edilişim bir yana, kem yerlerde basit işlerin adamı oluşun; hatta yaşadığın toplumun bile baş belası oluşun, yanlış bir dünya görüşünün macera seline kapılıp tersine akışın,

o, yasak hayatın zehrini içip çıldırışın, yüzkarası bir suçla kurşunlanıp kimliğinden dolayı seni buluşum...

Daha neler neler olabilir düşünceleriyle kararttığın dünyamı bir görsen... Benim eksik dünya anlayışının, toplumun despot değer yargılarının faturası sana çıktı. Çünkü bu hayatı hazırladık.

* * *

Bürokrasinin doruk noktalarında bir adamdı... Her imkânı vererek büyütmüştü çocuklarını...

Dört çocuğu vardı, bir kız, üç oğlan. Büyük oğlu Ekrem'le, onun küçüğü olan kızı Belkız'ı evlendirmiş, oturacakları dairelerini bile almıştı. İki oğlu kalmıştı yanında. Küçüğü Erkam, Ankara Ortadoğu Üniversitesi İnşaat bölümünde okuyordu. Serdar, liseden sonra okumak istememişti... Gömlek değiştirir gibi iş değiştirmişti. Beğenmemişti babasının nüfuzunu kullanarak bulduğu işleri...

Sınırsız bir hürriyet anlayışı vardı Serdar'da. Emir altı, kölelik müessesesi gibi ağır bir yük vuruyordu omuzlarına...

Sınırsız tahayyüllerinin açtığı ufuklar, hep kolaylık ve maceradan yana bir dünya vaat ediyordu ona.

İmkânlarının daha iyi olduğu bir iş bulduğunu ve gideceğini söyledi babasına...

Ana, olumsuz bir fikirle yaklaştı, kaygılarını vurdu açığa:

— Neyin eksik senin? Babanın bulduğu işlerin suyu mu çıktı?

Havai bir gönlü vardı:

— Sen ne anlarsın işin iyisinden? Hem ben de sorumluluklarımı tek başına göğüsleyecek yaştayım artık..

Baba, değişik yönden yaklaştı. İtirazlar, arzuları doğururdu:

— Tamam, git gitmesine, fakat bana önce yapacağın işten anlat. Kimin yanında, hangi şirkette ve hangi şehirde?

Beklemiyordu, hazırlıksız yakalanmıştı anlaşılan. Kekeledi.

Yüzündeki ifadeler değişti aniden:

— Şey, iş işte.

— İyi de, adı ne işin? Ya adres?

Bozuk bir asapla baktı babasına:

— İşte bu anlayıştan bıktığım için, açılmak, tartışmak istemiyorum sizinle. Şu yaşta çocuk muamelesi görmekten bıktım. İtimatsızlık, aşırı güvensizlik, bir şahsiyet sahibi oluşumuzu ispat etmeye fırsat tanımayışınız, sizlere karşı nefret kazandırdı bana... Bırakın da kendimizi ispat edelim bari.

Baba, tedirginlik yansıtan bir gözle inceledi Serdar'ı:

— Henüz yuvadan uçmak için kanatların müsait değil.

— Baba, ablam, ağabeyim uçtular. Başaramadılar mı sence uçmayı?

— Vaktin geldiği zaman sen de uçacaksın elbet.

Kesin bir tavır koydu, tansiyonu artıran:

— Ben vedalaşmak istiyorum, siz 'bunu kaçarak yap' diyorsunuz.

Ananın soluğu derinleşti:

— Serdar, yapamazsın bunu.

— Neden? Babam koskoca şehrin valisi. Bizler onun çocuklarıyız. Herhalde bunun için her iş bize göre değildir, yahut en iyi işi babamla sen bilirsin. Peki, bir robottan ne farkımız kalıyor o zaman? Söyler misiniz bana? Bırakın da kendi seçimimizle bir iş yapmanın sorumluluğunu, zevkini tadalım.

Ilık bir sesle yaklaşmak istedi baba:

— Bunları yapabilmen için biraz daha beklemen gerekecek.

— Hayır, harcayabilecek başka zamanım yok artık.

— Serdar, seni seven insanlara karşı bu kadar katı ve taş kalpli olamazsın. Biz seni seviyoruz. Daha iyi bir hayat yaşamanı istiyoruz.

— O vakit bırakın da gideyim.

— Yanlış bir iş yapmandan korkuyorum. Biraz daha zaman dedim sana.

İsyancı bir ruhla dolandı evin içinde:

— O halde iyi dinleyin beni. Ayrı dünyaların adamıyız biz baba. Senin dünya görüşünle benimki çok farklı. Değer yargılarımız, doğruluk anlayışımız, inanç yapımız farklı. Şunu söylemek istiyorum, aynı müzikle dans etmiyoruz dünyada. Evlat, baba ve annenin esiri değildir. Ben, hayatımı dilediğim gibi yaşamak hürriyetine sahibim.

— Bizim geleceğimiz geçmişimizdedir, istikbale de öyle bakmaktayız bunun için... İnsan, her aklından geçeni yapabilmek hürriyetine sahip değildir yeryüzünde... Şayet hürriyetin anlamı o olursa, çok yanlış olur. Yeryüzü bir kan gölü, bir kargaşa çıkmazı haline gelir. Bunları konuşmak, doğruyu yanlıştan ayırmak zaman ister...

— Baba, bu düşüncelerinden bir an olsun vazgeç. Gerçeklere biraz da bizim açımızdan bakmaya çalış. Biz de kendi adımlarımızla yürüyelim hayat yollarında, tecrübe sahibi olalım biraz.

Derin bir nefes aldı Vali. Acı acı gülümsedi:

— Yanlışlardan tecrübe edinmenin ne anlamı olur söyler misin?

— Henüz yanlış olduğunu bilmiyorsun ki.

* * *

Ana ve baba olmak, bıçağın sırtında yürümek gibi bir şey... Çocukların bazı işler yapmasını yasaklarsınız, bu defa gizli gizli

yapmaya başlarlar... Yalan söylerler, hesap verirlerken yasak olmayan bir işle meşgul olduklarını anlatırlar... Hemen ardından da onun suçluluğunu yaşamaya başlar, huzursuz olurlar. Ya çocukluk yaşının ötesinde kendisini görmeye başlayan yetişkin çocuklar?.. Onlara kolay kolay kabul ettiremezsiniz fikrinizi. Doğru, sadece kafalarında çakan şimşeklerdir...

Baba, bütün çabalarına rağmen engelleyememişti gidişini.. Birkaç gün sonra vedalaşmadan çekip gitti Serdar... Arkasından neler bırakabileceğini, hiç ama hiç düşünmeden.

Önce "gecikti" dediler... Biraz sonra, sabırsızlandı baba ve anne... Daha sonra izi ve adresi olmayan bir yolculuk, evde istenilmese bile hissettirdi kendisini... Zaten rahatsız olan annenin kalbi daha fazla dayanamadı sıkıntıların kıskacına. Geçirdiği bir krizle hayatını noktaladı...

Vakitsiz çalınmıştı kapısı... O ihtişamlı evin dekorları arasında sadece Erkam'la baş başa kaldı Vali...

Yaşıyordu ama hayattan tat alamıyordu eskisi gibi. Kendisini suçluyordu, görevlerini yapamamış olmanın ıstırabıyla kıvranırken. Makamı, kıyafeti ve eski ihtişamı yerinde duran adam, eskisinden çok değişik bir manzara sergiliyordu şimdi... Hayat onu acımasız bir şekilde hırpalamıştı... O eskiden cıvıltılı kalabalık, neşeli ve ahenk örneği evde, şimdi sadece Erkam'la kalmıştı. Ona hem anne, hem baba olabilmenin mücadelesini veriyordu. Bir yandan da örümcek ağı gibi örmeye çalıştığı dünyayı avuçlarının içine almış gibi, etrafa isim, eşkâl bırakıp bir kayıp arıyordu...

Tam beş ay olmuştu aralarından ayrılalı. Bütün imkânlarına rağmen izine rastlayan olmamıştı...

Bir dostu vardı ziyaretine gelen.. "Hocam" dediği... "Maneviyattan kırıntılar var yüreğimde" diye, inanç derecesini ele veren Vali, işte şu an, ziyaretinde bulunan insandan çok şey almıştı...

Yaşlı, kısa ak sakallı adam, Vali Bey'in gözlerine bakıp bir şeyler sormak için, belki de onu rahatlatabilmek için sorular soracaktı. Sormak sırasının hangisinde olduğunu biliyordu:

— Bir sıkıntısı mı vardı çocuğun?

Hafifçe kafasını önüne yıktı, kahırlandı, sesi kısıldı istemese de. Utanmıştı saydığı simadan. Suçu kendisinde hissetti yine:

— Maneviyattan yoksun yetiştirilen gençlik, kendisini yeryüzünde idamlık bir mahkûm gibi görmekte... Okuyup ne yapacağım? Evlenirsem ne olacak?.. Bütün bu soruların cevabı karanlık bir manzara gibi durmaktadır. Kanaat eksikliği ve maneviyatsızlık... Evet, bunların hepsinin kaynağı manevi boşluktur...

— Çocukluk yıllarında ilgilenmedim mi demek istiyorsun?

— Yeni yetişen neslin kesin bir kabulü yok. "Neden" diye soruyorlar artık. Ya, sebeplerini mantıklarının kabulü biçiminde onlara vereceksin, yahut isyanlarına mani olamayacaksın. İşte, bu iki şıktan birini kabullenmek zorundasın. Birincisine gücüm yetmedi anlaşılan.

— Estağfurullah...

* * *

Huzursuz bir gönlü vardı. Yine mana veremediği sıkıntıların adamıydı bu gün. Dostunu uğurlayıp makamına döner dönmez telefon çaldı. İsteksiz bir hareketle ahizeyi kaldırıp ses verdi:

— Efendim.

Sekreteriydi sesini aldığı:

— Cevat Bey telefonda sayın valim. Mutlaka görüşmesi gerektiğini söylemekte.

— Bağla.

— Tamam efendim.

Koyu bir hüzün tabakası kapladı yüzünü. Tetikte bir yüreği vardı aylardır... Oldukça yılgın bir sesi vardı karşıya ulaşırken:

— Buyur Cevat Bey.

Gür bir ses, oldukça heyecanlıydı kulaklarına hücum ederken:

— Sayın Valim. Şu an bir operasyon neticelendi. İki ölü, bir ağır yaralı var. Emniyet kuvvetlerinde zayiat yok. Çok önceden verdiğiniz bir talimat üzerine aradım sizi.

Gözleri alevlendi, daha dikkatli, daha keskin baktı eşyaya:

— Hayırdır.

— Sayın Valim, pek emin değilim. Üzerinde kimlik yoktu. Fakat bendeki resme çok benziyor.

Heyecanını karşıya hissettirmemek için çabaladı, fakat başaramadı:

— Nerede?

— Numune Hastanesi acil servis.

— Sağ mı?

— Sağ. Gereken doktorlarca yapıldı, fakat yine de durumunun ciddiyetini koruduğunu söylemekteler.

— Tamam, hemen geliyorum.

Eli titredi ahizeyi yerine koyarken. Gözleri çakmak çakmaktı. Masanın gizli gözünde duran zile güçlükle çöktü parmağını. Kapının boşluğunda beliren polise kahırlı bir emir verdi:

— Arabamı hazırlayın!

— Emredersiniz sayın Valim.

Masanın üzerindeki kıymetli evrakları çekmecesine koyup, telaş içinde çıktı odasından. Etrafına aldırış etmeden yürüdü... Keder fazla hırpalamıştı onu. Derin derin soludu. Nefesi daldı ikide bir...

Yorgun bir şekilde bindi kendisine açılan kapıdan. Emir bekleyen şoföre:

— Numune Hastanesi'ne, dedi. Acil servis, diye ekledi.

Güvenlik bindi ön koltuğa, ayrıca bir eskort açtı trafiği...

Vilayetten hastaneye darda kalmış bir gönülle gelmişti. Desteksiz, çaresiz hissetti kendisini, neler olabileceğini düşündü geldiği yerde... Kayıplara karışan çocuk, böyle karanlık işlerde tüketmiş olabilir miydi kendisini?

Hastanenin bahçesine iner inmez, kalbi kendisini ikaz etmeye başlamıştı. Eskorta, korumalara baktı. Adeta bir moral desteği bekliyordu etrafındakilerden, yıkılmadan yürüyebilmesi için.

Korumasıyla birlikte yürüdü acil kapısına doğru. İçinde helezonlar çizerek derinleşen sessiz çığlığın Allah'a yakarışında neler vardı, neler...

Keşke bir yanlıştan, bir benzerlikten ibaret olsaydı hadise. Serdar olmasaydı, neler vaat etti Yaratıcı'ya.

Giriş kapısında kendisini bekleyen Emniyet Amiri'ne ilişti bulanık bakışları. Toparlanıp selam verdi. Başını hafifçe eğerek aldı selamını.

İlk sorusu dudaklarında çöl susuzluğuna dönüyordu:

— Yaşıyor mu?

— Evet sayın Valim, fakat durumu ciddiyetini korumakta.

Emniyet Amiri'yle birlikte yürüdüler. Suskundu ve güçlükle yutkunuyordu. Boğazını ıslamak için kesik kesik öksürdü.

Emniyet Amiri:

— Burası, dedi. İşte şu oda sayın Valim.

Kapıyı koruması açtı. Kendisinde içeriye girebilme cesaretini yokladı. Yanındakilerden utanıp ani bir kararla kapının boşluğundan içeriye bir gölge gibi süzüldü. Emniyet Amiri, içeri girmemesi

için korumaya işaret etti. Kapıyı açan aynı el, usulca kapadı... Yürürken bunun farkında bile değildi.

Tek yataklı bir odaydı. Buğulanan gözlerinin görüntüsüne, elinde yüzünde kan lekeleri kalmış bir çehreye ürpertiyle baktı.

Dudakları cılız bir titreyişe kapıldı önce... Yaralının baş ucunda beklerken, gözlerindeki buğular iri damlalara dönüştü birden. Titreyen elini, adeta bir tüy hafifliğinde gezindirdi dağınık saçlarının üzerinde.

Karşılıklı baygın bakışlar oldu bir anda; sessiz, derin incelemeler başladı. Çok şeyler konuştu gözler, birbirlerine lisanın veremeyeceği sırlar verdi, aldı...

Vali tanıdı oğlunu. Fakat ilk sessizliği bozan, mecalsiz bir teslimiyetle yatağında yatan yaralı oldu. Hayata küskün bakan delikanlı mustarip ve aldığı yaralar kadar hassastı şu an:

— Baba!

Baba eğilip, kuru dudaklarını yanaklarının üzerine koydu. Hayatının en değerli busesiydi bu Serdar için.

Hassas ve acılı bakıyordu baba, feri çekilmek üzere olan gözlere. Kısık, cılız bir sesti hatır soran:

— İyisin ya?

Eğisli konuştu Serdar:

— Belli olmuyor mu halimden?

Doluktu, zor konuşabildi baba:

— Bir eksiğin mi vardı çocuk? Haksız kazançla hayat kurmağa mecbur olacak kadar mı darda kalmıştın ha?.. Kurulsa bile, iflah eder mi adamı haram mal?

Yalvaran, ezik bir sesle ikaz etti:

— Baba, utandırmaya çalışma beni. Artık her şey için vakit çok geç. Hasret giderelim. Az bir zaman var önümüzde. Onu

değerlendirelim istersen. Tıpkı, uyumlu yaşamış bir baba oğul gibi. İsyanımı sil, o bitmeyen hoşgörülü kalbinde misafir et beni bir müddet daha. Çok ihtiyacım var buna.

Dudaklarını gevdi, zorlandı konuşabilmek için, sadece:

— Tamam! diyebildi. Tamam, dediğin gibi olsun...

— Yanlış yaşadığımın farkındayım, utancımı yüzüme vurma, ha!

— Vurmam!

— Annem nasıl? Haber verdin mi ona?

Hıçkırıklar dizildi boğazına, ağlamamak için direndi. Ne cevap verseydi? "Senin yüzünden kahroldu ve göçtü" deseydi neye yarardı sanki?..,

Zor toparladı kendisini:

— İyi, seni bekliyoruz aramıza.

Acı bir tebessümdü dudaklarında beliren:

— Sen de beni mi aldatmak istiyorsun baba?

— Neden?

— Yoluna girdiğimin farkındayım.

— Hadi hadi, ümit kesme hemen.

— Hep böyle öğütlerdin bizi biliyor musun? Hem bir gerçeği daha söyleyeceğim sana. Çocuklarının içinde en çok sevdiğin bendim değil mi? Oysa ben hep yanılttım seni.

Titreyen elini bir yaprak gibi salladı havada. Bu defa ağlıyordu. İstemese bile, fark ettirdi o bulutlu bakışlara:

— Aldırma, yanılgılar da hayatın bir parçasıdır, fakat tadı çok acı...

— Sen bakarsın ihtiyarladığımda, derdin.

— Hıhı!

— Orada da yanıldın, tutmadı işte.

— Unut bunları dedim ya.

— Çok üzdüm sizleri baba. Ben de çok seviyordum seni. Kulaklarımla duymak istediğim bir şey var. Yürekten gelen bir sesle söyle. Affedebilecek misin beni?

Derin bir "Ah" devleşti büzüşen dudaklarında:

— Affetmek ne ki evlat? Yetiştiremediğimiz, doğruyu öğretemediğimiz için sen affetmelisin bizi.

— Baba, elini dudaklarımın üzerine koyar mısın?

Parmaklarını hasretten çatlayan dudakların üzerine götürdü, fersiz, candan bir buse ile öptü... Acı bir irkiliş ile sıçradı, dişlerini sıktı, gözleri açık kaldı delikanlının, boynunu bir garip büktü sağ kolunun üzerine.

Vali, kararsız bir sesle haykırdı:

— Doktooooor!..

* * *

Baba, ihtişamlı bir kalabalık, görkemli bir törenle Serdar'ı ebedi istirahatgâhına uğurladı...

Can evinden bir direk daha, korkunç bir sarsıntının sonunda çok sesli bir gürültü çıkararak çökmüştü... O korkunç kalabalığı oluşturan insanlar kendisini teselli mi ediyordu, yoksa başka şeyler mi araştırıyorlardı pek kestiremedi... Bakışları, tavrı, en ufak hareketleri bile yakın takipte bulunduğu şu an, incinmiş bir yüreği vardı.

Üzerinde şimşek gibi çakan, rüzgâr gibi esen ve daha fenası anlamlı bekleyen bakışların sağanağı altında zor durumda kalmıştı.

Flaşlar patlıyordu zaman zaman. Basın ihmal etmemişti acılı gününde bile.

El, göz ve mimik ifadeleriyle verilen mesajlar, lisandan daha keskin ve daha etkileyiciydi.

Elbisesinin içinde büzülmüş gibi duruyor, tavırlarındaki en ufak hareketinden yansıyan bütün gelişmeler, öz benliğine yabancı... Varlığını, iradesi dışında idare eden, görünmeyen bir el tarafından yönetilen, zaman içinde zaman denilen müşkül bir ânı yaşıyordu...

Sinesinde yanan ateşin tahakkümü altında fersiz, buharlı gözlerle etrafındakilere kaçamak bakışlar atıyor, tekrar o, omuzlarının üzerinde dik durmayan başını hafifçe öne eğiyordu.

Acısını paylaşmak maksadıyla sırtını sıvazlayanlar, "Ben de buradayım" der gibi gözlerinin içine bakanlar, hemen arkasından başkalarına hissettirircesine kaçamak bir hareketle, belli bir hedefe nefretini taşıyanlar, birisi teselli konuşması yaparken, gözlerini fırsattan istifade edip başkasının görüntü alanına sokup dudak bükmeyi de ihmal etmeyenler, olumsuz manada el ve baş işaretleri vererek ikiyüzlülüklerini saklayanlar, gözünden kaçmadı Vali'nin...

Kötü bir iş yapmıştı Serdar, fakat iradesi kendi elinde birisi değildi. Bütün bunlara rağmen kendisini suçlayışı kahrını artırıyor, mecali çekilen bacaklarının üzerinde, yanında tıpkı bir baston gibi taşıdığı küçük oğlu Erkam'ın üzerine ağırlığını gittikçe biraz daha hissedilir şekilde bıraktığını bildiği için kolundan çıkmıyordu... Yetiştirmekteki eksikliğinin ağır sorumluluk yükü vardı, çöken omuzlarının üzerinde. Doğruyu verememiş olmanın çekilmez ıstırabıydı onu desteksiz bırakan.

Dua'ya el açmıştı... Hoca efendi tıpkı bir şair gibi döktürdü hissiyatını. Çocukları, yakınları sarmıştı etrafını. Çömelmiş, ellerini Mevla'sına açmıştı o da...

Hazin bir törenle başlayan merasim bitti.

Kalabalık yavaş yavaş çekildi mezarın etrafından... Hoca-efendi son görevini de yaptı.

Arabaların motor gürültüsü, eksoz sesi, kalabalığın geriye çekiliş musikisinin senfonisini besteliyordu sanki...

Vedalaşmak için ayağa kalkmasının gerektiğini anlamıştı. Çömeldiği yerde bile yanından ayrılmayan küçük oğlu Erkam'ın desteği ile kalktı.

Göz göze geldi baba oğul. Buğulu gözbebekleri dertleşti kısa bir müddet. Erkam, içli bir seyir tutturdu önce, sonra koluna sıkı sıkı girip destek oldu. Ruhundan zehirli bir okla vurulmuş gibiydi baba... Ayrılanlar birer birer el sıkıştı, başsağlığı diledi... Gazeteciler, dostları, yakınları ve önemli kuruluşlardan maharetli eller tarafından tıpkı bir gelin saçı gibi itina ile örülen çelenkler taşındı mezarın üzerine...

İşte onlar, sadece o çiçekler kaldı Serdar'la birlikte...

* * *

Her biri yıldan daha uzun koskoca iki gün, o sonsuz acıların potasında eriyip tükendi...

Kendisini kusurlu buluşun çilesini çekiyordu Vali. Bürokrasinin doruğuna tırmanırken, onlarla yeterince meşgul olamamanın sonucunu almıştı şimdi... Dünya hırsı ve rahatlığın verdiği vurdumduymazlıkla yazık etmişti çocuklarına... İçlerinde sadece Erkam vardı manevi değerlere meyilli. Diğerleri, içinde yaşadıkları toplumun değerlerini unutmuş, cemiyetlerin acımasız kurbanlarıydı yaşadıkları ölçüsüz hayat anlayışlarıyla...

İki gündür göreve gitmemişti. Gelenler, gidenler, hatıralar ve kederler dolu, zaman içinde zaman olan iki gün...

Basını, incinmiş bir gönülle takip etti. "Vali'nin oğlu..."

Sütunlarda rastladığı yazıları, zehirli oklar gibi beynine saplanan yorumları okudu. Gazeteler de onu suçluyordu...

Evin penceresinden sitem sitem dışarıya dökülen bakışlarını gök kubbeye çevirdi...

Akşamın alacalanmışlığı, şehrin semalarını uçuk bir renge boyamıştı:

— Hürriyet, diye mırıldandı.

Hülyaları geniş ufuklar açtı beyninde...

Hiç kimse sadece kendi için yaşamıyordu dünyayı. Bütün yanılgıların faturası, arada kan bağı olan kişilere de çıkartılıyordu. Tıpkı bir endam aynası gibi.

Evet, hayat, arada kan bağı bulunan insanların müştereklerini yansıtan bir ayna değil miydi?.. Kederi, kıvancı, doğruyu ve yanlışı herkese derece derece paylaştırıyor, herkes nasibini alıyordu içinden...

Müthiş bir hadiseydi bu... Bütün şecereyi iç içe halkalar halinde toplayan bir muamma... Halkalardan bir tanesinin kopuşu, bir namus meselesi, başka bir yanılgı, hangi sebeplerden dolayı olursa olsun, direkt etki alanının içine çekiyordu diğerlerini.

Hadise, bütün aileyi fena halde etkilemişti. En büyük miras da babaya düşüyordu... Erkam'la baş başa kaldıkları evde kederli bir akşamı daha geceye bağlamışlardı. Yarın daha neler olabilirdi? Hep bunları düşündü yatağında...

* * *

Gökyüzünü koyu bulutlar istila etmişti. Amansız bir yağmur, sabahın erken vakitlerinden beri hiç ara vermeksizin yağdı...

Şehir yağmura tutsaktı şu an... Caddeler, sokaklar, işyerine yetişebilme çabası veren insanların perişan manzarasını, karmaşık bir dekor halinde sergiliyordu...

Arif Bey penceresinin kenarında oturmuş, buharlı camın arkasından dışarıya gamlı bir bakış tutturmuştu.

Önce, eskortun üzerindeki renkli ışıkların ahenkle dönüşü çekti dikkatini. Onun arkasından caddede sel haline gelen suların arasından güçlükle gelen makam arabasını seçti, dışarıya puslu bir görüntü veren camdan...

Giyinmiş, hazır vaziyette bekliyordu. Hemen sağ kenarında bekleyen evin tek simasına çevirdi gözlerini:

— Hazır değilsin hâlâ?

Hüzün vardı mahmur bakışlarında:

— Bugün gitmiyorum.

— Benimle gel.

— Yo, evde kalmak istiyorum.

— İyi ya, sen bilirsin. Dolapta hazırda bir şeyler de var.

— Tamam, merak etme sen.

Şemsiyesini aldı. Tekrar baktı Erkam'ın gözlerine:

— Allahaısmarladık.

— Güle güle baba...

Bahar kocadı... Nefis bir hava vardı dışarıda... İçerisinin sıkıntısına karşılık, dışarının albenili manzarası onu kendisine çekmeye başlamıştı.

Okula gitmeyi canı çekmedi yine. Kararsız bir düşünceyle evden ayrıldı... Otobüs durağına doğru yürüdü. Durakta ilk duran otobüse bindi... Günlerdir beynini kemiren bir sıkıntının tutsağı olmuştu. Annesi,, hemen arkasından ağabeyinin bıraktığı acılar, ona gülmeyi bile unutturmuştu.

Yol boyu etrafıyla hiç ilgilenmedi. Bir ses böldü düşüncesini:

—Kızılay'da inecekler, hazır olun...

Doğru ya, Kızılay'a gelmişti... Toparlanıp, o da ineceklerle birlikte yürüdü. Otobüsün arka kapısından inip münhal bir yere

çekildi. Etrafını mustarip bir gönülle inceledi. Kızılay korkunç bir insan seliyle çağlıyordu.

Koyu gürültülerin arasında isteksiz adımlarla yürümeye başladı. Dümeni kırık bir gemi gibi, adeta dalgaların çektiği istikamete doğru sürükleniyordu. Caddenin sağına iyice yaklaştı. Kendisine arpa boyu yol aldıran adımlarla, vitrinleri anlamsız bir şekilde seyrede seyrede yürümeye çalıştı... Aslında seyretmiyor, bakıyordu sadece. Şaşalı akan insan selinin arasında nihayetsiz bir yalnızlık hissediyordu. Sıkıntılı bir yüzü vardı.

Istırabı dış dünyasına iyice yansımıştı... O arpa boyu atılan adımlar, onu bir gazete bayiinin önüne kadar getirmişti.

Yorgun beyninde ani bir uyanma oldu. Durup gazetelerin başlıklarına göz gezdirdi. Baygın bakışlarında anlamsız bir parlama meydana geldi. İnsafsız bir şimşek çaktı beyninde.

Tunçtan bir heykel gibi hareketsiz bir şekilde nefes almadan bekledi çakılıp kaldığı yerde... Alevden bir el dolaştı bedeninde. Sıkıntı terleri söküldü yüzünden...

Gazetenin bir sütunundaki başlığı aşırı bir duyarlılıkla inceledi. Ateşe düşmüş gibi irkildi, toparlandı. Boğulmamak için derin bir nefes aldı. Parmaklarının titrek uçlarıyla dikkatini çeken gazeteyi alıp, parasını uzattı bayiye.

Caddenin kenarında sıralanan akasya ağaçlarının bir tanesinin gölgesine çekilip sırtını yasladı. Bütün dikkatini toplayarak, gözlerinin önünde tuttuğu gazetenin sütununu okudu...

VALİ ARİF USLU İSTİFA ETTİ.

Kenarındaki resmin üzerinde tuttu, yeis'e tutsak olan gözlerini...

Sonra, gazeteyi katlayıp koltuğunun arasına sıkıştırdı. Oturmak istemedi başka. Sırtını yaslayarak dibinde oturduğu ağacın dallarına dikti gözlerini...

Daha evden çıkarken imrendiği semalar şimdi yoktu. Hani o gökyüzünü bir gelin tülü kadar lekesiz kuşatan mavi çarşaf?.. Sahi, gökyüzü bu kadar puslu muydu?..

Bu dallarını seyrettiği akasyalar, eskisinden değişik bir manzara mı sergiliyordu?.. Onlar da sihirli bir yalnızlık içinde mi inliyordu başkentte?.. Dallarında cıvıldaşan yapraklarla cilveleşen kuşların yokluğuna bir yas tutuş muydu bu gariplik?..

Bu karınca yuvası gibi kaynaşan caddede, tek ıstırap yükü kendi omuzlarında değildi anlaşılan...

"Eve dönsem" diye düşündü. Sonra vazgeçti. Ani bir kararla otobüs durağına doğru ilerledi... Geç bile olsa okula gidecekti.

* * *

Üniversitenin bahçesi oldukça sakindi. Elinde ajanda, yahut bir iki kitabı koltuğunun arasına sıkıştırmış dolaşan talebeler vardı ortalıkta. Anlaşılan ders saatiydi...

Giriş merdivenlerine kadar gelip, ani bir kararla durakladı. Fikir değiştirmiş olmalıydı. Yorgun bir hareketle geriye dönüp bahçeye doğru yürüdü. İleride, ağaçların gölgelediği kanepenin üzerinde bekletti gözlerini. Boş olduğu zamanlarda hep orada oturur, orada okurdu...

Yine aynı kanepeye oturdu. Saatine baktı, öğlen yakındı...

Yemek tatili başlayacaktı birazdan. Elini midesinin üzerine bastırdı, iştahı yoktu. Gazeteyi koltuğunun altından çıkarıp kanepenin üzerine koydu... Yanılmamıştı. Koyu bir gürültü geliyordu kulaklarına.

Çok geçmeden bahçe dolup taştı... Grup halinde talebelerin kaynaşmalarını seyretti. Aşina bir yüz aradı içlerinden... İşte Burhan geliyordu bile. Kardeşi kadar kaynaştığı, yakınlık duyduğu bir arkadaştı. Çoğu vakit birbirlerine emrivakiler yaparlar, fakat kırılmazlardı. Arkadaşlıklardaki vefa kavramını yakalamışlardı ikisi de.

Kumral, düz saçlı, atletik yapılı gençti Burhan. Erkam'ı görür görmez ela gözlerinde bir sevinç kıvılcımı kaynaştı. Hızlı adımlarla kapadı aradaki mesafeyi. Kederli gözlerine dikkat kesildi önce, sonra elini hafifçe omzuna koyup hatır sordu:

— Nerelerdesin kaç gündür?

Açılmamış bir sesle cevapladı:

— Bilmem, toparlanamadım işte.

— Üzüntüne saygılıyım, fakat gerçekleri kabullenmekten başka bir çare olmadığını da bilmelisin. İnançlı bir insansın sen. Baban, senden daha dirayetli gözükmekte.

Birbirlerine hep "ortak" diye hitap ederlerdi. Burhan, espriyle karışık tesellide bulundu:

—Toparlanmalısın ortak. İnsan dünyayı da bırakamıyor ki. İmtihanlar başlamak üzere. Babam, ayrı bir işyeri kuracağını vaat etti. Kurulacak şirkete yüzde yirmi nişanlım Esra, yüzde yirmi senin ortaklığın kesinleşti. Haa, yüzde onu da Bahar'ın.

— Sağol.

— Okul biter bitmez birimizin askerlik için karar aldırması gerekiyor. Arkasından da öbürümüz tabii...

— Önce ben karar aldırmalıyım. Senin düğünün var yakında.

— Tamam!

Arkadaşını başka dünyalara çekip kederini hafifletmek maksadıyla konuştu:

— Ne düşündüm biliyor musun?

— Bilmem.

Tam başlayacaktı, "şey" diye kesti. Misafirleri vardı baş uçlarında.

Tesettürlü iki kız, etraflarından habersizce konuşan iki arkadaşı seyrediyordu. Burhan farkına vardı önce.

Biri nişanlısı, diğeri nişanlısının teyzesinin kızıydı. İkisi de aynı üniversitenin Mimarlık bölümü üçüncü sınıfında okuyorlardı.

Esra:

— Bu ne dalgınlık diye mırıldandı.

Burhan ayağa kalkıp gülümsedi:

— Konuşuyorduk.

Kaçamak bir göz attı Esra Erkam'a:

—Başın sağolsun Erkam. Allah kalanlara ömür versin.

— Sağol yenge.

Tesettür Bahar'a ne kadar yakışmıştı. Utangaç bir çehresi vardı. Çekindi, sıkıldı, kendisini zorlayarak mırıldandı:

— Başın sağolsun, kusurumuza bakma, karşılaşamadık daha önce.

Ürkek bir bakış alışverişi oldu aralarında, gözleri irade dışı bekledi kısa bir müddet. Sonra Erkam nazik bir dille cevapladı:

— Sağol.

Esra, Burhan'a mırıldandı:

— Yemeğe gidelim.

— Tamam.

Erkam'a baktı:

— Hadi!

— Şey, hiç iştahım yok.

— İyi ya, siz Bahar'la yiyin, gelirken bize de iki tost yaptırın.

Esra anlayış gösterdi nişanlısına:

— Neden olmasın?

İki teyze kızı birlikte kol kola ayrıldı yanlarından. Burhan, tekrar oturdu arkadaşının yanına. Erkam üzülmüştü:

— Gitseydin sen de?

— Biraz konuşalım istedim.

— Bir şey düşündüğünü söylemiştin.

Burhan toparlandı:

— Ha, çok önemli bir mesele bu. Seni de içine alan bir yanı var da.

— Merak ettim doğrusu.

— Çok ileri gittin diyebilirsin, ancak bizim arkadaşlığımız bunu da gerektirir diye istemekteyim bunu.

— Sabırsızlandım doğrusu.

— Bahar'ı diyorum.

Hayrete düştü birden, şaşkın ve keskin baktı Burhan'ın gözlerine:

— Anlamadım.

— Beğenilmeyecek bir kız değil. İnançlı, iyi huylu, aradığın bütün vasıflar var onda. Öyle geçti aklımdan, istersen vakit geçmeden teşebbüse geçelim.

Derin bir nefes aldı. Olumsuz bir anlam taşıyordu tavırları:

— Çok geç! diye mırıldandı. Daha önceleri böyle bir teklifle karşılaşsam hiç düşünmeden "Tamam" derdim.

Şaşkınlık sırası Burhan'daydı:

— Ya şimdi?

— Senin de yakından tanıdığın birisi var dünyamda. O da Bahar'la ve yengeyle aynı sınıfta.

— Senem'den mi bahsediyorsun?

— Evet!

— Fakat Erkam o senin dünyana çok yabancı bir kız. Bahar ve Esra çok ilgilendiler onunla. Allah'a bile inanmadığını söylüyormuş. Çelişkili, inadına zıt dünyalara sahip olan insanlar huzur-

lu yaşayamazlar.

— İkna ederim. Biliyorsun hayatta en sevmediğim şey, kolay olandır. İnsanlar mücadele için yaratılmıştır.

— Yuva kurmaktan bahsediyorum ben. İnsan, bile bile kurduğu yuvanın temeline dinamit koymaz. İkna edemezsen, böyle bir kumar oynanır mı kardeşim?

— Seviyorum onu. Hiç beklenmedik bir anda gönül sarayımda oturduğunu gördüm. Hiç elimde olmadan, farkına varmadan, aşırı bir meyil başladı. Sonra, onu düşünerek rahatladım. Tesettürlü olarak hayal ettim, tesettür ona yakışacak.

— Erkam sen âşık olmuşsun. O da biliyor mu?

— Benim bildiğim kadar. Platonik bir aşk bu. Hislerin konuştuğu, özlerin başka şeylerden bahsettiği selamlaşmalar ve karşılaşmalardan ibaret beraberlikler. Ona İslam'ı anlatıp aydınlatmak istiyorum. Şimdi olmasa bile, evliliğin ilerlemiş yıllarında farkında olmadan eriyecek, aynı dünyayı benimle paylaşacaktır.

Müteessir bir yüzle baktı Erkam'a:

— Bunun tam zıddı da olabilir. Bir de bakmışsın, sen onun fikirlerinde farkında bile olmadan eriyip gitmişsin. İşte o zaman yazık olur sana.

— Burhan!

— Bak iyi dinle beni. Bu maceranın bataklığında boğulmuş çok delikanlı gösterebilirim sana. Hep öyle başlanır, fakat öyle sonuçlanmaz nedense. Çünkü bizim dünyamızın kuralları vardır uyulması gereken. Oysa günah çekici ve rahattır...

— Sence inançsız bir insanın aydınlanması, İslam'dan haberdar edilmesi sevap değil mi? Bir de kapanır, yaşarsa?

— Ya bizim kapanmışlar? Onlar ne olacaklar? Bir inançsız da ona talip olup kendi dünyasına çekebilmek için direnmeyecek mi?

— Bilmem, düşünmedim hiç.

— Bence bir düşün istersen ha?

— Yarın bir yere sözün var mı?

— Hayır.

— Ya öbür gün?

— Yok.

— Unutma, iki akşam üst üste yemeğe davetlisin. Babana haber ver, itiraz kabul değil.

— İyi ya. Öyle olsun.

* * *

Daha yeni başlamak üzere olan akşamın uçuk gökyüzünde vedalaşan güneşin parıltıları vardı. Güneş şu anda renksiz bulutların arşından ahenkli bir çekiliş sitili ile batıyordu...

Bir Vali eskisiydi artık. Otoriteden, debdebeden ve şaşaadan çok uzaklarda bir hayatın kapılarını aralamıştı kendisine...

İstifasını verip doğru evlerine gelmişti. Heyecanlı, sabırsız, mustarip bir gönlü vardı. Zamanı eritebilmek için mutfağa geçip akşam için bir şeyler hazırladı... Yine bir şeyler yapmış olmanın sevinci içinde pencerenin kenarına oturup dışarıları gözetledi.

Artık her akşam işte böyle yuvaya dönecek olan bir yolcuyu bekleyecekti... Çocuklar oynuyordu sokakta ve yavaş yavaş evlerine çekiliyordu herkes... Erkam'a ilişti gözleri. Biraz rahatlamış gibi kıpırdandı.

Yalnızlık sıkıyordu insanı... Toparlanıp kapının arkasına yaklaştı. Daha zil çalmadan açtı kapıyı. Bir hasret, bir özleyiş, bir şefkat bekleyişiydi bu. Ayak seslerini duydu merdivenlerden. Sonra dalgalı saçları çıktı açığa, gözleriyle karşılaştı peşinden. İçli bir soluk aldı, yüreği oynadı sanki yerinden. Gözleri doldu, hissettirmemek için çabaladı.

Başaramadı, buharlanan gözlerini silmek zorunda kaldı. Hayretle baktı Erkam. Göz göze geldiler, durup incelemeye tâbi tuttu babasını. O da duygulandı. Hassas bir sesle mırıldandı.

— Ne o, ağlıyor musun sen?

Toparlandı, acı bir tebessüm geliştirdi dudaklarında. Titrek bir ses güç konuştu:

— Yok canım, duygulandım birden.

Hassasiyetin uç noktasında bir gönülle bekledi karşısında:

— Seni böylesine duygulandıran şey ne?

— Kapıyı kapa!

Salona doğru yürüdü. İçeriyi aydınlatmak için lambayı yakıp en yakın bulduğu koltuğa oturdu. Erkam, gölgesi gibi takip etti babasını.

O da arkasından salona girdi. Elindeki gazeteyi masanın üzerine bırakıp, babasının karşısına oturdu:

— Canını sıkan bir şey mi oldu?

— Yo, yo, duygulandım birden işte.

— Mesleğini bu kadar çok mu seviyordun baba?

— Eh, seviyorum tabii.

— Seni istifaya zorlayan sebep neydi demeyeceğim; fakat ayrılmasan olmaz mıydı?

— Bir makamda kalmak pahasına, insan şahsiyetinden ve gururundan taviz vermemeli bence.

— Bir suçun yok ki.

— Neden aldın o gazeteyi?

— İstifanı gördüm de.

— Neler yazıyor okudun mu?

— Hayır, sadece başlık yazısına baktım,

— Demek sen sadece başlık yazısına tahammül edebildin. Ya ben, onların hepsini de okudum biliyor musun?

— Baba!

— Bak evlat, bunu ezberle. Hayatta hiç kimse kendi adına suç işlemez. Günahsız insanların adını da ortak eder kendisine.

— Ağabeyimin öyle bir itirafı mı var?

— Sence oğlum olması yetmiyor mu?

— Benim ağabeyim.

— Dua et, yüksek bir makamda değildin... Şuursuz bir sel, üzerinden geçtiği yerleri mutlaka tahrip eder. Hâ, yemek hazırladım, beğenecek misin bakalım?

Karşılıklı gönül aldılar:

— Sen her şeyin mükemmelini yapmak istersin baba... Aklıma gelmişken söyleyeyim, yarın ve ondan sonraki akşam Burhan'a davetliyim, müsaade eder misin?

— Elbette. Ben de bir gün ağabeyine, ertesi gün ablanlara uğrarım. İyi olur. Hadi şimdi yemeğe.

Sabah erkenden kalkıp kahvaltı yapmadan çıkmak için hazırlandı. Babasını uyandırmamak için adeta bir balerin gibi ayaklarının uçlarına basarak hareket etti. Saatine baktı, henüz erkendi.

Saçını taradı, yanına çantasını aldı. Bir tıkırtı geldi kulaklarına.

Çantasını bırakıp mutfağa girdi. Çay kaynamış, sofra çoktan hazırlanmıştı bile. Erkam biraz duygulandı, biraz da üzüldü:

— Baba!

Oğlunun sesini işitince yarı çehre ile dönerek baktı:

— Kalktın demek?

— Ne yapıyorsun burada?

— Sana kahvaltı hazırladım.

— Baba, mahcup ediyosun beni.

— Bak hele. Seni kahvaltısız gönderirsem üzülürüm.

— Fakat sen bu işlere alışık değilsin.

— Unutma, iki el bir baş içindir. Hayatta mücadele bitti mi, insan farkında olmadan tükenip gider. İşe yaramaz hale gelir sonra. Hadi kahvaltını yap şimdi.

* * *

Duraklar kalabalıktı. İnsanlar birbirlerinin sırtına biner gibi otobüsün kapısından içeriye abanıyor, kadın erkek içeride çok uygunsuz bir manzara oluşturuyorlardı. Çağa yakışmayan bir taşımacılık uygulanıyordu başkentte.

Yorgun, bozuk bir moralle indi otobüsten. Aheste adımlarla üniversiteye doğru yürüdü...

Peş peşe girdiği derslerden başı ağrımıştı. Son derse girmedi. Abdest aldı, bahçede dolaşıp vakti bekledi...

Bir ses, aşinası olduğu, çekingen bir hitapla yakaladı Erkam'ı. Dönüp baktığında bir nefes kadar yakınında bekliyordu Senem:

— Merhaba!

Senem biraz daha yaklaştı, ürkek bir tavırla baktı Erkam'a:

— Gazetelerden öğrendim. Geç oldu ama kusura bakma. Başın sağolsun.

— Sizler sağolun.

— Yemeğe birlikte gidelim diyecektim!..

Yeniden baktı saatine:

— Memnun olurdum, yalnız biraz geç gideceğim ben.

— Birisini mi bekliyordunuz?

— Yo, hayır. Burhan gelir birazdan. Vakit yakın, öğlen namazını kılar öyle gideriz biz.

— Namaz mı?

— Evet!

— Sürekli yapar mısınız bunu?

— Dinin kuralları süreklilik arz eder.

— Hayret, bu çağda!

— Ne var bu çağda? Aydın insan Allah'a inanan insandır. Şayet bu çağda yaşayan bir insan hâlâ Yaratıcısını idrak edememişse, onda korkunç bir eksiklik var demektir. Aydın olarak kabul ettiğiniz Amerika'da, Başkan, kiliseye gitmediği Pazar gününün hesabını vermekte...

Senem başka iklimlere çekti konuyu:

— Neyse, uzun bir konu bu aslında. Kırıldınız mı yoksa?

— Şahsım adına olan hücumlar için tolerans tanırım, fakat inançlarım için asla!

— Özür dilerim. Yanlış anlama, olmaz mı?

— Estağfurullah.

— Bak, kimler geliyor?

Senem'in baktığı tarafa çevirdi gözlerini. Burhan, Esra ve Bahar vardı görüntüde.

— Ha, bizimkiler.

Senem'in rengi uçtu birden, kıskançlıkla baktı Erkam'ın gözlerine..

— Sana arkadaşlar geldi işte yemek için. Biz de Burhan'la çok geçmeden geliriz.

Burhan, manalı bir şekilde seyretti. Bahar farkında olmadan içli bir nefes çekti ciğerlerine... Kaçamak baktı...

* * *

Akşam Burhan'la birlikte okuldan çıkıp Esra ile Bahar'ı da aldıkları gibi evlerine bıraktılar. Burhan zengin bir ailenin çocuğuydu. Son model Mersedes arabası vardı altında. İki arkadaş baş başa kaldılar. Evde kimseler yoktu geldiklerinde. Davet etmişti ama, ortada yemek bile yoktu. Mutfağa girdiler birlikte, belki de birbuçuk saat uğraştılar, yiyebilecekleri bir yemeği sofraya getirebilmek için.

İkisi de acıkmıştı. Yaptıkları iştah açıcı olmasa bile, doymak için yediler. Burhan sofrayı toplarken, Erkam derin bir düşüncenin kıskacında hissetti kendisini...

Zengin çocuğuydu Burhan. Davet etmişti. Oysa, herhangi bir lokantada istedikleri biçimde kendilerine ziyafet çekip halledebilirlerdi. Bir mana verememenin sıkıntısını çekti önce, sonra boş verdi. Salona geçip istikbalden, askerlikten, okuldan konuştular...

— Bir değişiklik olsun diye evde yedik. Yarın böyle olmaz.

— Hayırdır?

— Sürpriz.

* * *

Ertesi akşam aynı şeyler yapılmadı.. Esraların kapısında park edilmişti arabaları... Burhan, manalı bir şekilde baktı Erkam'a:

— Neden park ettin?

— İniyoruz!

Hayretle baktı arkadaşının gözlerine:

— Bunu söylememiştin.

— Fark etmez, yemekten sonra dolaşırız.

İtiraz edememişti. Önden kızlar yürüdü, arkalarından iki arkadaş onları takip ettiler. Güler yüzle karşıladı onları ev halkı.

Salona girdiklerinde sofra hazırdı. İtinalı, zengin bir sofra kurulmuştu önlerine.

Aç insanın gözlerini kamaştıracak kadar muhteşem. Burhan espri yaptı:

— Ohooo! Gelmeden hazırlanmış.

Erkam'da bir durgunluk vardı. Yemeklerini yediler, nefis bir ziyafetin ardından Burhan içli bir dua etti.

Kızlar hizmet için sofraya oturmamışlardı. Gelenekleri de buydu ailenin.

Sofra toplandı, kahve getirdi Bahar. Önce Erkam'a ikram etti:

— Buyurmaz mısınız?

Kaçamak baktı, mahcup bir çehresi vardı kızın:

— Zahmet oldu!

— Afiyet olsun.

Herkes çekildi salondan, iki arkadaş baş başa kaldılar. Zeki bir delikanlıydı Erkam, buruk gözlerle baktı arkadaşına. Eğisli konuştu:

—Yarım kalmış bir konuşmanın devamını çok güzel bağladın, tebrik ederim.

Gülümsedi önce, sonra anlamamış gibi davrandı:

— Hayır ola?

— Dünkü sofra. Hazır olmayan, zor, beceriksiz, üstelik arzulanmayan bir sofraydı. Bugünkü hazır. İkisi arasında kıyas yapılmayacak kadar farklılık vardı. Tıpkı Senem'le Bahar gibi!

Burhan, keskin bakışlarla süzdü Erkam'ı:

— Beni endişeye düşürecek kadar zekisin ortak. Sabretsen kendi üslubumla aynı şeyi ifade edecektim sana. Doğrusu şaşırttın beni. İşi bu noktaya kadar getirmişken, ilave edeyim. Seviyorum seni. Hayatta incinmen, zorlanman üzer beni. Doğru; birisi kurulacak, fakat henüz ne ikram edeceği belli olmayan bir sofra. Diğeri hazır ve kolay. Açıkça ifade edeyim ki, Bahar seni seviyor.

— Burhan!

— Bak ortak, yabancı bir dünyanın simasıyla ne kadar özdeşleşebilirsin, orası meçhul. Bir gerçek çalmakta kapını. İdealinin ve sancının yolcusu bu...

— Kapatacağım dedim Senem'i. Seviyorum onu.

— Sevmek her şeyi halletmiyor ki. İlerde aranızda aşılmaz duvarlar örer zıtlıklar.

— Sanmam. Onu yanlış dünyasından çekip alacak kadar güçlü hissediyorum kendimi.

İstihzalı konuştu Burhan:

— Dedim ya, belli mi olur bu işler. Belki de o seni ha?

Oldukça sert baktı arkadaşına:

— Burhan!

— Şunu tekrarlamakta fayda var ortak. Bizler alacağımız kızları kapatmak için hazırlanırken, hazır kendilerine hayat nizamı olarak seçmiş kızlarımıza inananlar talip olmazlarsa, onları da elbet sonbahar ağaçları gibi soymak isteyen talipler çıkacaktır karşılarına...

— Burhan, biraz ertelesek bu düşünceni. Hiç değilse kendime düşünecek zaman ayırmış olurdum ha?

— Kabul iyi.

* * *

Erkam son günlerde duygularını kıskıvrak kuşatan bir aşk ikilemi yaşadı. Ders çalışırken, dolaşırken, yatağında uyuma mücadelesi verirken, hep iki isim arasında kıyaslamalar yaptı. Bahar ya da Senem... Aynı sınıfta iki arkadaştı bunlar...

İlkbahar, yoğun bir ders çalışma temposuyla eriyip gitti. Burhan ve Erkam talebelik yıllarına olumlu bir nokta koyarak tamamladılar.

Vâdedilen şirket kuruldu, inşaat başladı. Tecrübeli bir kalfaları vardı. İki arkadaş şevkle sarıldılar işlerine...

Görkemli bir büroları vardı. Ayrı ayrı odaları oldu. Geleceğin mimarları Esra ve Bahar için bile çizim odası düzenlenmiş, ikisine de şirketten hisseler verilmişti. Bir yıl sonra iki teyze kızı olan mimarlar okullarını bitirip, fiilen şirketteki yerini alacaklardı.

Son günlerde Erkam'ın gönlündeki denge'de değişiklikler olmaya başladı. Hayallerini daha çok Bahar'dan yana kurmaya başlamıştı.

Erkam askerlik kararı aldırdı. Çok geçmeden resmi elbiselerini giyinip Ankara'da acemi eğitimine alındı. Günler güç de olsa peş peşe eriyip gitti. Asteğmen elbisesini giyinip dağıtım için kur'a çekti. Şansı oldukça yaver gitmişti. Sevincini gizleyemedi. Çünkü dağıtımdaki yeri Bursa idi.

Burhan, kendi arabasıyla götürüp, kendi elleriyle kıtasına teslim etti...

Esra, Bahar'a söylerken Senem de duydu Erkam'ın Bursa'ya gittiğini... Gizemli bir sevinç çiçeği açmıştı duyunca yanaklarında.

Aralarında açığa vurulmayan gizli bir çekişme vardı. Kaçamak baktı kendilerini kulak kabartan Senem'e. Neşesi söndü, kırık bir gönlün iç dünyası yansıdı çehresine.

* * *

Ders dönemi başlayalı henüz yirmi, yirmi beş gün olmuştu.

Bir haftadır Senem derste gözükmüyordu. Bahar, sınıfa her girdiğinde özellikle bir simayı arıyordu: Senem'i...

Kuşkusu her geçen gün bir kat daha büyüyor, beynini kemiren amansız bir şüphenin tutsağı oluyordu. Arzuları, hayalleri, bütün temayülleri gaipten haberler getiren bir hissiyatın kıskacına takılmış çekişiyordu adeta...

Elinde olmadan Esra'ya kızıyordu. Erkam'ın Bursa'ya gittiği haberini o vermişti Senem'e... Oysa son günlerde unutulmuş bir adres, üzeri küllenmiş bir hikâye olma özelliğini taşıyordu Senem, Erkam için.

Ya şimdi?.. Senem'in ortalarda olmayışı çok şeyi değiştirebilirdi... Bursalıydı. Oraya gitmiş olabilirdi. Küllenmeye yüz tutmuş bir gönül hikâyesinin üzerini deşelemişti bir çift söz...

İşte hep günlerini bu içinde yiv yiv derinleşen kuşkunun, hülyalarını solduran varsayımıyla tüketiyordu...

BURSA

Tabiat küf yeşilinden uçuk bir sarıya meyletti. Çok geçmeden hüzün notalı rüzgârlar da esmeye başladı. Dallarında titreşen yapraklar gamlı savruluşlarla diplerine düştü ağaçların. Kimisi zaman zaman yağan yağmurların çamurlaştırdığı toprağa çakılıp kaldı, kimileri hoyrat bir rüzgârın hırpalayarak önüne kattığı meçhul yönlere sürüklendiler...

Mevsim sonbaharın son günleriydi Bursa'da. Erkam, ordu evinin lokalinde bir köşeye çekilmiş, çayını yudumluyordu. Bir asker yaklaştı masasına. Kıvrak bir selam çakarak durdu karşısında:

— Müracaatta ziyaretçiniz var komutanım.

Askere düşünceli baktı biraz, bön ve anlamsız:

— Tamam, dedi, geliyorum.

Sonra merak yeli esti kafasında. Kim olabilirdi?

Çayını yeniden yudumlayıp sandalyesinden kalktı. Dudak büktü. Bekleme odasına doğru yürüdü. Meraklı bakışları taradı odayı. Hayrete düştü birden. Adres vermemişti, hatta askerlik kararı aldırdığından bile ailesinin dışında, sadece işyerindeki insanların haberi vardı.

Önce kararsızlık içinde çırpındı, durakladı, yeniden toparlandı. Göz göze gelmişlerdi. Bir sevinç dalgası yayıldı yüzüne, gülümsedi. Biraz daha yakınına götürdü onu heyecanlı adımları.

— Senem, diye mırıldandı. Hoş geldin.

Senem elini uzatmadı. Biliyordu onun koyduğu kuralları.

— Hoş bulduk.

Aceleci bir tarayışla boş yer aradı etrafında. Bulur bulmaz eliyle işaretledi:

— Gel, otur hele şöyle.

Senem itiraz etti:

— Yo, oturmak için gelmedim ben. Evimiz oldukça yakın buraya. Babama, anneme bahsettim senden. Hem bir akşam sohbeti, hem tanışmak ve de çay...

— Fakat ben sıkılırım.

Gülümsedi:

— Korkma, senin kurallarından da bahsettim. En az benim kadar tanıyorlar bizimkiler seni..

Emrivaki karşısında itiraz edemedi... Bir korku düştü içine. Geride kalan günlerde yorgunluk derecesine varan kıyaslamalar olmuştu. Bittiğini, tek isim düşündüğünü sandığı şu günlerde, yeniden mi başlayacaktı kıyaslamaları?..

— Tamam, diyebildi.

Birlikte orduevi lokalinin kapısından çıkıp, geceyi ufuklarında barındıran Bursa'nın alacakaranlık sokaklarında yürüdüler.

Senem:

— Burası senin için gurbettir, benimse memleketim. Sana ev sahipliği yapmak için geldim.

— Nereden duydun burada olduğumu?

— Esra, Bahar'la konuşurken.

— Hay Allah!

Sokak lambalarının aydınlatmaya çalıştığı kaldırımdan okul günlerinden bahsederek gidiyorlardı:

— Bildiğim kadarıyla üniversite tatilde değil, fakat sen buradasın.

Yüzündeki neşe, memnuniyetinin peşin bir ifadesi olarak yansıyordu. Anlamlı, kaçamak bir bakışın ardından konuştu:

— Senin burada olduğunu işitince duramadım. Bir emrivaki değil, fakat açık konuşmakta yarar var. Utanıyorum ama söylemekten de kendimi alamıyorum. Yarıda kalmış bir gönül hikâyesi! Şimdi evet ya da hayır deme sakın. Seni zor durumda bırakmak istemem. Hayatta hiçbir erkekle duygusallığı paylaşan manada göz göze gelmedim. Biz konuşmadık bunları, doğru. Hep gözlerimize vurduk bu ağır yükü. Yahut ben öyle sandım. Niyetin ciddi ise diyorum, bir söz yüzüğü kâfi.

Kaldırımın üzerinde çakılmış gibi kaldı:

— Yalnız, şey, ben bu günlerde böyle ciddi bir meseleyi düşünecek durumda değilim.

— Açık konuşabilirsin, sana güvenim var.

— Şayet gönlünde bir başka isim varsa... Bana böylesine ağır bir gönül yükünü çektirmemen için, yüreklice bir teklif getirmeyi uygun gördüm. Belki damdan düşmüş gibi diyeceksin, zararı yok. Birkaç gün sonra ver kararını. Mesela, Bahar var arada, diyebilirsin.

Hayrete düştü Erkam:

— Şimdi durup dururken nereden çıkardın bunu? Seninle hiç böyle şeyler konuşmadık ki.

— Bazen yemekte, bahçede bir arada iken...

— Yani konuşuldu mu böyle bir şey?

— Konuşurken değil, bakarken anlaşılıyordu. O da seviyor seni, biliyorum. Gözler hiç yalan söylemezler.

— Yaa!

* * *

Bursa'da zaman kolayca eridi. Senem telefonlarını sıklaştırdı, ziyaretlerini artırdı. Sonunda gittikçe daralan bir emrivaki çemberinin içine sıkışıp kaldı Erkam. Terhisine çok az bir zaman kala söz yüzüğü takıldı parmağına. Bir oldu bittiye gelmişti her şey...

* * *

Bir çöl yalnızlığı vardı ruhunda. Erkam da askere alınınca, o ıssız kalan evin bayatlamış sessizliğinden sık sık kaçmaya başlamıştı. Sudan sebepler bahanesiyle bazen kızına, bazen büyük oğluna uğradı. Hediyeler aldı çocukları sevindirmek için...

Gündüzleri vakit geçirmek için dolaştı boş vakitlerinde. Evlerinin yakınında bulunan parka uğrayıp kendisini dinledi. Cami cemaati ile dertleşti, sohbet etti...

Yalnızlığı daha yeni yeni idrak etmeye başlamıştı. Çocuklarındaki vefasızlığı sezdi, efkârlandı... Erkam'a sık sık telefon açıp rahatlamaya çalıştı. Tıpkı silah altındaki bir asker gibi, o da günleri sabırsız bir gönülle saymaya başlamıştı...

* * *

Bugün neşesine diyecek yoktu. Erkam askerliğini noktalamıştı. Ona kendi elleriyle yemek yaptı, çarşıya çıkıp tatlı aldı.

Hayatta bütün kaybettiği değerleri bulmuş gibi, heyecanla bekledi Erkam'ın yolunu.

Gün, batı yakasına doğru aheste bir eda içinde çekilmeye başlamıştı. Gözleri sokakta, hep gelecek yolcuyu gözetliyordu.

Birden yüzüne emsalsiz bir neşe yayıldı. Taksi durmuştu kapılarının önünde. Evet, yanılmıyordu, Erkam'dı gelen... Gamlı gönlünde çarpıntı başladı, gözlerinden tesbih taneleri gibi yaşlar sıralanmaya başlamıştı.

Artık yalnız kalmayacaktı...

Kapıya doğru koştu. Zilin çalışını beklemeden açtı kapıyı..

Ayak sesleri geliyordu merdivenlerden, açığa çıkmasını bekleyemeden heyecanlı bir ses:

— Erkam!

Adımlarını sıklaştırdı delikanlı. Kapılarının önüne çıkar çıkmaz, valizini bırakıp o da açtı kollarını:

— Baba!

Ağladı, konuşamadı başka. Erkam, aralanıp gözlerini aradı babanın. Hayretle seyretti:

— Ağlıyorsun sen?

Duygularını törpüleyebilmek için direndi:

— Aldırma, sevinç gözyaşları bunlar.

Valizini yerden almak için eğildi. Müsaade etmedi Erkam:

— Dur hele, ben alırım.

İçeri girdi baba oğul.. Daha dertleşmeden mutfağa geçti:

— Sen soyun üzerini, ben bir şeyler hazırlayayım. Acıkmış olmalısın.

— Baba, hemen ne acelen?

— Özledim işte; hep yalnız yedim yemeğimi.

Erkam duygulandı:

— Ablam, ağabeyim vardı. Neden gitmedin yanlarına, madem sıkıldın?

— Neyse, şimdi yalnız değilim ya...

Enfes bir sofra hazırlamıştı. Hasret sofrası koydu adını.

Karşısına oturttu Erkam'ı:

— Hasret sofrası bunun adı...

— Baba, keşke Bursa'ya gelseydin, orada kalsaydık. Hiç bahsetmedin bana bunlardan. Az önceki soruma da cevap alamadım. Kırgınlık mı var ablamla, ağabeyimle aranızda?

— Yo, yo, hayır, yok öyle bir şey. Hep uğrardım onlara.

— Beraber kalsaydınız dedim.

Acı acı gülümsedi, efkârlandı:

— Ye be çocuk, karıştırma başka şeyler. Karşıdan böyle bir istek olmayınca...

Buharlı gözleri Erkam'ın parmağına takıldı. Platin bir yüzük çekti dikkatini:

— Şey, yanılmıyorsam parmağındaki yüzüğün bir anlamı olmalı.

— Ha! Hay Allah! Üniversiteden, mimarlık bölümünde okuyan bir arkadaşım vardı, Bursalı. Mektebi bırakıp gelmiş peşimden.. Söz yüzüğü...

Neşesi kaçtı birden, benzi külleşti:

— Haberim olmadı da!

— Nasılsa evleneceğiz baba.

— İnançlı olan bir kızdan bahsediyordun.

— Ha, o Burhan'ın eşinin teyzesinin kızıydı.

— Ya bu?

— Bu kapalı değil. Fakat inanıyorum başaracağıma...

— Ya düğün, o da yakın mı bari?

— Sadece nikâh için müracaat edip geldim. Eve çağıracağız nikâh memurunu, sonra da düğün...

Espri yaptı babasının kederlenen gözlerine bakıp:

— Sana hiç zahmet bırakmadım fena mı?

— Demek kavuşmadan ayrılıyoruz.

— Neden?

— Yaşlılık işte, sen karnını doyur, sonra daha geniş konuşuruz.

* * *

Gönlü havalardaydı bu gün. Ağabeyini, ablasını ziyaret ettikten sonra, büroya uğradı. Burhan defalarca aramıştı evi. Baba, çıktığını söylemişti. Burhan ayrılmadı bürodan, arkadaşını bekledi. Erkam askerde iken evlenmişler, düğünleri olmuş, mesut bir yuva kurmuşlardı. Bahar ve Esra artık mimar olmuş, bürodaki işlerine bile başlamışlar, şirket rayına oturmuştu.

Büroda herkes dört gözle Erkam'ı bekliyordu. Hepsi aynı odada oturuyorlardı, yüzlerinde sabırsızlık vardı. Zilin cırlak sesi hepsini de heyecanlandırdı.

Burhan koştu önce... Derin bir nefesle açtı kapıyı. Gözleri parladı, heyecanı oldukça yükseldi. Bir ses haberci olarak girdi odaya:

— Erkam!

İki arkadaş hasret gidermek için sarıldılar. Esra koştu, peşinden utangaç adımlarla Bahar.. Antrede karşıladılar Erkam'ı. Esra güleç bir yüzle bakıp:

— Hoş geldin Erkam.

Sol eli, Burhan'ın avucunun içindeydi hâlâ.

Dönüp sesin sahibine saygılı bir eda içinde tebessümde bulundu:

— Hoş bulduk yenge. Bu sayılmaz, ayrıca evinize gelip tebrik ederim.

— Sağ ol, bekleriz elbet.

Biraz kısık, bir o kadar da hassas bir ses ulaştı Erkam'ın kulaklarına:

— Geçmiş olsun Erkam.

Dönüp Bahar'a da mukabelede bulundu:

— Teşekkür ederiz.

Burhan acele etti:

— Eee, ne duruyoruz burada, odana geçsene.

— Geçeriz.

İki arkadaş baş başa derin bir sohbet sürdürdü, dertleştiler.

— Sıra bizde dedi Burhan. Nöbeti sen devralıyorsun şirkette.

— Acele etme, biraz nefes alalım.

— Karar aldırdım, fakat daha dört ayım var, meraklanma.

— Hayırlısı.

— Seni gördüm, ben inşaata gitmeliyim. İstirahat et bu gün.

— Tamam.

Burhan gitti. Erkam odasında yalnızdı. Masasını düzeltti, etrafı yerleştirdi. Kapısı çalındı:

— Buyurun.

Usulen açıldı odasının kapısı ve öyle kaldı. Bahar vardı dışarıda.

— Gelsene.

Kapıyı açık bırakıp girdi:

— Rahatsız etmedim ya?

— Estağfurullah.

Elinde mektuplar ve kendisi yokken büroya gelen kartlar vardı. Hepsini masasında biriktirmişti Bahar. Bir demet halinde Erkam'a uzattı:

— Bunlar sizin.

Ve espri yaptı utanacak bir sesle:

— Hiç birisi açılmamıştır.

— Zahmet oldu size.

Sağ eliyle evrakları alırken, o kendisine hicapla bakan gözlerde beklenmedik bir değişiklik oldu. Kirpikleri ıslandı birden. Eli titredi emanetlerini verirken.

Parmağındaki platin yüzüğe takılmıştı gözleri. Soluğu derinleşti, kalbinin atışları değişti. Yüzünü uçuk bir renk istila etti. Soluk, pembe bozartılar düştü yanaklarına. Ayakta kalabilmek için direndi, elini masanın üzerine bastırdı. Başı dönüyor, gözleri kareleniyordu.

Erkam bu beklenmedik değişikliği hissedip hayretle mırıldandı:

— Bahar!

Masanın kenarındaki sandalyeye güçlükle ilişmek istedi. Tartamadığı vücudu pelte pelte bıraktı sandalyenin üzerine.

Eli ayağı dolaştı Erkam'ın. Yerinden yıldırım gibi fırlayıp Esra'ya koştu. Hızlı hızlı çaldı kapısını. Sesini alır almaz açtı kapıyı. Gözleri irilmişti:

—Yenge, Bahar fenalaştı.

Çevik bir hareketle fırladı yerinden:

— Nerede?

— Benim odaya gelmişti.

Önden Esra, peşinden Erkam koştu. Önce mana veremediği bu fenalaşmanın sebebini araştırdı yorgun kafasında. Birden, dank dedi kafasına.. “Yüzük”...

Esra, kolonya bulup sürdü yanaklarına, burnuna tuttu kolonyalı elini. Üzgün bir çehreyle Erkam'a bakıp:

— Yok bir şey, dedi, atlattı.

— Hay Allah, ne olabilir ki? Doktora götürsek?

Derin bir nefes aldı Bahar. Yorgun bir kıpırdanışla kendisine geldi. Mahmur gözleriyle Esra'ya bakıp;

— Geçti, dedi. Korkacak bir şey değil. Birden başım döndü de.

Erkam'a sitemli baktı fersiz gözlerle:

— Sizi de telaşlandırdım, kusura bakmayın.

— Doktora, dedim.

— Yo, yo, iyiyim şimdi. Kartlarınızı saklamıştım, vereyim dedim. Birden böyle oldu işte.

Mendilini çıkardı. Gözlerindeki yaşlar ceyhun oldu birden, zaptedemedi.

Silerken hıçkırdı, zor kalktı ayağa:

— Odama geçeyim, diye mırıldandı ağlayan bir ses....

İdraki durdu Erkam'ın. Susup kaldı, konuşamadı başka.

Esra kaçamak bir seyir tutturdu önce, eğisli baktı. Sonra giderken:

— Ben ilgilenirim, dedi. Sen zahmet etme Erkam.

— Sağ ol yenge!..

* * *

Bahar masasının başına geçip koltuğuna güçlükle oturdu. Dirseklerini masanın üzerine dayayıp başını avuçlarının arasına aldı.

Esra karşısında bir sandalye çekti altına. Oldukça sert çizgilerin kesiştiği bir alana dönmüştü suratı:

— Çek şu ellerini yüzünden de konuşalım biraz.

Hâlâ ağlıyordu. İtirazlı baktı kuzeninin gözlerine:

— Esra biraz yalnız bırak beni ne olur?

— Bırakmam. Bana neden ağladığını söyle?

— Yalvarırım şimdi yalnız bırak, sonra her şeyi anlatırım.

Kızarak baktı ıslak gözlerine:

— Tamam, ağla da açıl. Tabii ağlamak hallederse meseleni...

* * *

Koyu bir efkârdan boğulmak üzereyken kalemi eline aldı. Önündeki kâğıdın üzerine firkatini döktü. Kimseye açamadığı yaralı duyguları işledi kahırlı kahırlı..

Parmakları titriyor, onun için harflerin özelliklerini veremeden yazmaya çalışıyordu.

"Bir yürek dolusu sitem gönderiyorum sana."

Ah şu kalbimin feryadını işitebilsen.

Sana nasıl anlatmalıyım içine düştüğün yanılgıları?

O, her çiçekten bal yapmak isteyen bir mizacın insanı olduğunu, bilmem hangi lisanla anlatsam sana? Hangi lisanla diyorum, çünkü isim vererek bir kimseyi yermek küçük düşürür beni...

Susmayı tercih edip işte sana bir yürek dolusu sitemi göndermeyi daha uygun buldum.

Bu satırları vicdanımın ve gönlümün biraz olsun rahatlayabilmesi için yazıyorum. Aksi halde çok rahatsız kalacağım... Hasreti kelimelerin üzerine yüklemek o kadar kolay şey değil.

Ah, bir düşünebilsen?..

Bu yanlış senaryodan adını sildir. Bırak bu şahsiyetini bir hayat boyu incitecek olan rolü. Başka bir senaryo, gerçekçi bir rol seç onun içinden. Hayatla iç içe, vicdanınla barışık olarak yaşamaya bak. Gönlünün arzusu başka, ruhunu sıkıştırmak istediğin kalıp başka olmasın... Kalbinden gelen sesleri dinle.

*Onun rahatsız olduğu hadiseleri yaşamaktan kaçındığın an, işte o vakit şahsiyetinle erişilmez ender insanlardan birisi olursun. Mükemmelleşir, vicdanı hür, inan*cı hür bir insan olarak kalırsın...

MÜNACAATIM...

Hep kendi kendime sormuşumdur. Müslüman bir kız da sevebilir mi? Benim de üzerimde taşıdığım bir kalp var biliyorum. Her insanın taşıdığı gibi, o da hislerle, duygularla, arzularla dolu.

Rabbim, sen o et parçasının içini daha çok inançlarla dolup süslenmesi için yarattın, biliyorum. Bunun yanı sıra kalplerin kapısını acıya, sevgiye, ihtiraslara, hatta bedii zevklere de açık tuttun. İmtihan koydun araya...

Sevgiyi gönlümüzde koyan sensin. Zararsız, günahsız, sevmeye çalıştım Rabbim. Kendime eziyet ettim, dış dünyama yansıtmamaya çalıştım elimden geldiğince. Taşkınlığımdan sana sığınıyorum işte.

Yarab, senin sevgin, Rasulünün sevgisi, kalbimin en müstesna köşesinde... Kırık bir gönlüm var şu an... Kavuşamadığım bir arzunun hırpaladığı bir kalple sana istiğfar ediyorum, affet...

Küçük hevesler ve yanılgılar, nice ruhi eziyetlerin habercisidir... Evet, küçük, cılız, çelimsiz kıvılcımların insanın sinesinde tayfunlar oluşturduğu vakti yaşamaktayım...

Allah'ım affeyle beni...

Sadece sana malum ki, şu incitilmiş gönlümle gereksizliği en asgariye indirmeye çalışarak yeryüzünde günah seli gibi akan insan güruhunun arasında ruhumu, bedenimi kirletmeden yaşamaya çabalayan, ziynetim olan tesettürümü soymak isteyenlerle mücadele vererek, sana kul olmaya çalışan müsterih vicdanlı bir genç kızım.

Rabbim kusurlarımı bağışla, affet...

* * *

Üst üste iki gün işe gelmedi. Esra evlerine gidip deşeledi.

— Sen kolayca yenilen bir kız değilsin Bahar. Hadiseler karşısında da dirayetli olmanı beklerdim.

Ayrı bir odaya çekilmişlerdi. Esra'dan bile utandı, yüzüne cesaretle bakamadı... Tedirgin bir hali vardı, kaçamak baktı teyze kızının yüzüne:

— Hangi hadise?

— Dünyayı biz idare etmiyoruz. Yumruk kadar dediğimiz o yüreğin içindeki duygulara hâkim kuvvet, sadece bizleri Yaratan'dır. Neden böyle düşünerek rahatlamak istemedin?

Mahcup bir çehresi vardı. Kızgınlık duvarını aşamadı, sesi oldukça düşük ve küskünlük notasının güdümündeydi:

— Kuzum sen neden bahsediyorsun Allah aşkına?

— Açılmak zorunda değilsin.

— Dış dünyana yansıtmadığını sandığın bir gönül hikâyesi. Bu kadar açıklama yeter mi?

Gözleri parladı, şimşekler çaktı Esra'nın üzerinde:

— Biz de istedik. Hadiselerin akışı bizim umutlarımızı da değiştirdi.

Bahar hıçkırdı. Ellerini yüzüne kapadı utancından...

Kulaklarına gelen ses cesur ve sert idi:

— Yarın işe geleceksin. Hiçbir şey olmamış gibi davranacaksın, tamam mı?

Derin bir solukla rahatlamaya çalıştı. Kafası ile olumlu bir cevap veriyordu...

* * *

Erkam yalnız kalmıştı büroda. Aradığı bir projeyi bulamadı masasında. Burhan'ın odasına baktı. Esra'nın, sonra Bahar'ın odasını aradı... Oradaydı aradığı proje.

Yarım açık duran masanın gözünden çıkarıyordu projeyi.

Onun katlarına takılıp gelen bir dosya kâğıdına ilişti gözleri...

İstemediği halde kendisini alamadı, okudu... Sonuna kadar, son satırına kadar sürükledi onu... İçli bir nefes aldı kararsız. Belki de anlamsız bir düşünceye kapılıp, kâğıdı katlayıp cebine koydu. Kendisini bulmuştu satırların arasında... Mustarip bir gönülle ayrıldı girdiği odadan...

* * *

Bahar, ertesi gün kendisini zorlayarak iş yerine geldi... İncinmiş bir gönlü vardı. İstese bile gülemiyor, kendisini içine düştüğü sıkıntıdan çekip alamıyordu... İşe verdi kendisini... Çalıştı, uğraştı. Beynini yiyen kurt devleşti, kafasındaki sıkıntıyı artırmak için ucu zehirli hançeriyle deşeledi geçmişini. Kuvvetli bir hadisenin cereyanına kapıldı yine, bir şey dank dedi beyninde...

İşten ayrılmadan evvel yazdığı satırları hatırladı... Dehşetli bir telaşa kapılarak aradı önce. Sumenin arasını yokladı, masanın üzerini. Sonra gözleri birer birer açıp karıştırdı. Yoktu. Soluğu derinleşti, kalbinin atışları değişti birden:

— Salih Efendi!

Yüksek bir sesle haykırdığının farkında bile değildi. Büroya bakan adam hayretle açtı kapıyı. Keskin baktı karşısına düşen masaya:

— Buyurun efendim!

Esra duymuştu sesi. Salih Efendi'nin arkasında belirdi birden.

Bahar, heyecanını söndürmek için uğraştı:

— Şey, Salih Efendi, bir çay lütfen.

Biraz daha şaşırdı Salih Efendi:

— Tamam, diye mırıldandı. Getireyim...

Esra odasına girip karşısına düşen bir sandalyeye oturdu:

— Bir çay da bana Salih Efendi.

Kapıyı kapatırken başını önüne eğdi:

— Olur Esra Hanım.

Kuşkulu bir hali vardı. Dünkü sözler, kalbini okumuş gibi meselenin üzerine gidişi. Yoksa, yoksa Esra mı almıştı, o sırlarını üzerine sorumsuz bir üslupla işlediği kağıdı?

Çay gelinceye kadar aynı endişeyi taşıyan heyecanla etrafını defalarca aradı... Esra farkına vardı, rahatsızlık derecesindeki arayışın. Dikkatini çekmek, odanın içindeki varlığını hissettirmek için seslendi:

— Bir yitiğin mi var?

Kuşkuyu kudurtan bir tavırla baktı Esra'nın gözlerinin içine. Kahrını hissettiren bir eda içinde karşılık verdi:

— Nereden biliyorsun bir kaybımın olduğunu?

— Bilmiyorum, sadece hareketlerinden aldığım mesajla yola çıkarak o kanaate vardım.

Salih Efendi kapıyı açıp elinde çaylarla girdi içeriye. Masanın üzerine koydu Bahar'ın çayını. Esra'ya uzattı elinde kalan bardağı:

— Buyurun.

Öfke taşıyan kısık bir ses, Salih Efendi'yi Bahar'a çevirdi:

— Salih Efendi!

— Buyurun efendim.

— Çöp attın mı benim odamdan?

— Attım efendim.

— Masanın üzerinde itinasız yazılmış bir kâğıt var mıydı? Hatırlıyor musun?

— Hayır!

— Yerlerde, etrafta, öyle uçmuş, atılmış intibaını veren bir kâğıda rastladın mı?

Suçluluk psikolojisi içinde kaldı birden:

— Bilmem, belki!

Usançlı, bıkkın bir hali vardı:

— Tamam.

Bu kelimenin üzerine basa basa seslendirirken, Esra'ya kızgın bir bakış fırlatmayı da ihmal etmiyordu. Esra farkındaydı olanların. Sustu. Çayını içti. Fark edilmemiş bir davranış gibi kabullendi kuzeninin hareketlerini ve sordu:

— Neymiş o ısrarla aradığın? Oldum olası yazılmış bir kâğıt.

Basit bir kelimeyle savuşturdu:

— Hiç.

* * *

Akşam yemeğindelerdi, baba oğul yine ruhunda yalnızlığın kâbusunu duymaktaydı:

— Biliyor musun Erkam, yuvadan seni de uçurunca ben de evlensem diyorum hani...

Erkam dudaklarına yaklaştırdığı çatalın hareketini durdurdu. Adeta hayretini açıkça ortaya koyuyordu. Ilık bir sesti duymak istediği:

— Baba!

— Ne o! Çok mu şaşırdın?

— Annem öleli iki yıl oldu, evlenmek sözcüğünü ilk defa duyuyorum ağzından.

Biraz sitem, biraz eğiş, biraz sevinç karışımı mimikler oynaştı yüzünde. Bir yalnızlık korkusu basmıştı etrafındakilerden habersiz...

— Son kuş da uçmak üzere yuvadan.

— Sen yalnızlık nasıl bir şeydir bilir misin hiç?

Birbirlerine çok aşırı yakınlaşmıştı baba - oğul. Sırf o yüzden ayrılığı, yalnızlığı ve hasreti hafifletmişlerdi.

— Yalnız kalmayacaksın ki.

— İlgi alanına bir gönül dostu düşecek. Bu koca bebekle her zaman beraber olamazsın eskisi gibi.

— Baba, mazeretler arama!

— Kızıyor musun yoksa bana?

— Ondan değil. Başka iklimlere çekme hemen hadiseyi. Benim evlenmeyi düşündüğüm şu günlere rastladığı için... Adeta benden bıktın da, usandırıcı bir beraberlikten kaçıyormuşsun gibi bir halin var. Bunu şu son günlerde hep yakın bir takibe aldım.

Mahcubiyet dolu bir tebessüm belirdi dudaklarında.

— Hayatınıza girip bazı hususlarda hürriyetinize engel olmak, arzularınıza gölge düşürmek, serbest hareket edebilme hakkınızı kısıtlamak korkusu var içimde. İşte bu sebepler yüzünden ben de bu kararı aldım.

Erkam duygulandı, içli konuştu:

— Biz bir ömür boyu girdik sizin hayatınıza.

— İşte o başka. Çocuklar hangi yaşta olurlarsa olsunlar, anne ve babaların deste gülleri gibidir burcu burcu kokan... üzdükleri, saygısızlık ettikleri anlarda bile onların can elmaslarıdır çocuklar...

— Ya baba ve anneler? Onlar evlatların nesidir?

Şaşılacak şeydi babanın yorumu. Erkam hayretle baktı babasının gözlerine:

— O deste güllerin aralarındaki gizli dikenler.

Kesin bir itirazla yetişti:

— Baba lütfen, öyle mi sanıyorsun?

— Sordun be çocuk. Bir sen ben işi değil bu. Geleneklerin dünyası işte. Değiştiremezsin ki.

Duyguları burkuldu delikanlının, hazmedemedi yorumu:

— O deste güllerin en burcu kokulusun desem?.

Acı acı gülümsedi:

— Sen hiç yükün ağırlığını omuzlarında hissetmedin... Etrafına dikkat et, bu hususta söz söyleyecek kadar tecrübeli değilsin. Dünyanın en iyi huylu kızı bile olsa, aramıza bir yabancı girecek...

— Baba!

— Başka şeylerden konuşsak biraz da ha?

Derin bir nefes aldı delikanlı:

— İyi ya, öyle olsun.

* * *

Son günlerde telaşı büyüktü. Dış dünyasında sessiz yansıtmaya çalıştığı bir hadise vardı kafasında.

Erkam, evlilik hazırlıklarını sürdürüyordu... Heyecanlı günleriydi. Yardımcı olmak için defalarca hatırlatmıştı. Her nedense şu ana kadar hiçbir katkısını talep etmemişti... Zaman zaman bir arkadaş gibi konuşurlar, dertleşirlerdi...

— İyi kız diyordu sadece.

— Evlilik sonrası için kapanacağı hususunda kesin söz verdi...

— Sevindim.

— Babası, annesi Bursa'da.

— Anlaşabileceksen mesele yok.

— Hiçbir evlilikte huzur baştan kestirilemez ki.

— Tabii.

— Sanki gönülsüzlüğün yansıyor gözlerinden.

— Kendi ellerinle bulduğuna göre...

— Baba inan bana, dört dörtlük bir kız.

— Dünür gidilecek mi?

— Yo!

— Babası, annesi, görüşüp tanışmak gibi bir merasim olmayacak mı?

— Yüzük taktık, sözlendik aramızda. Yetmez mi?

— Seni yormak istemedim, örftü, adetti diye.

Gözlerine baktı babasının. Hoşnutsuzluk çizgileri vardı çehresinde:

— Yoksa sevinmedin mi?

Buruk konuştu baba:

—Sevinmez olur muyum hiç? Hangi baba, oğlunun mürüvvetini görmek istemez ki?

— Sağol. Bir sürprizim daha var sana…

— Nikâhı da yapmış olmalısın.

Hayret içinde kaldı:

— Nereden biliyorsun?

— Bilmem, aklıma geldi işte. Sen sadece müracaat ettiğinizi söylemiştin de.

— Dedim ya, kolay oldu her şey.

— Demek yuvadan uçmak için sen de kanatlarını hazırlamış durumdasın.

Durakladı. Nasıl söylemeli idi, bir anda yakalayamadı:

— Sen de az önce hazır olduğunu söyledin.

— Acelem seni daha fazla bekletmemek olacak.

Gülümsemeye çalıştı:

— Onlar yaşlı bir delikanlılık esintilerinden ibaret sadece. Yalnızlık sıkmaya başladı mı, hep evlilik kararı verip avuturum kendimi... Uzar gider, olmaz bir türlü. Bir gönül tesellisi laflar bunlar, hemen gerçek sanma her konuştuğumuzu. Ha!. Ev arama sakın.

— Neden?

— Bu eve gelmeli gelin.

— Eşya alınacaktı.

— Benim bu hususta yapacaklarım neyse, listesini çıkar.

— Sen zora koşma kendini. Biliyorsun maddi durumum iyi.

— O mühim değil.

— Biz siparişleri kararlaştırdık. Senden olduğunu söylerim, fark yok aramızda.

— Üzüyorsun ama beni.

— Baba, biz her şeyden önce bir arkadaş gibi tükettik seneleri. Sıkıntım olsa söylerim.

— Pekâlâ!

* * *

Akşam alacalığını yitirmişti... Dışarıda yeni yeni parlayan sokak lambalarının zayıf huzmeleri sızıyordu pencereden.

Akşam namazından döner dönmez saatine bakıp hazırlıklara başlamıştı… Erkam her an zile çökebilirdi... İki tabak, çatal kaşık koydu sofraya. Salata yaptı, zevkine göre bir şeyler hazırladı.

Sessiz, bayatlamış bir kâbus çökmüştü sanki içeriye... Kederli bir duygu örtüsü çepeçevre sarmıştı benzini...

Hoyrat bir zil sesi bozdu yalnızlığını. Koşarcasına yürüdü kapıya... Erkam'dı. Oturup yemeklerini yediler yine...

Erkam, şefkat bekleyen bir tavırla baktı babanın gözlerine:

— Çok yordum seni. Yıllardır kendi ellerinle hizmet ettin. Fakat üzülme, bitiyor bu çileli günler.

Buruk bir duygu takıldı boğazına. Konuşmak için zorladı kendisini. Kısık, telaffuzu güç bir sesle konuşmaya çabaladı:

— Artık yalnızlığım sınır tanımayan boyutlara tırmanmakta. Evden son yolcuyu da uğurlamak üzereyim desene. Son kuşu da uçuruyorum yuvadan. Nasıl, kanatların hazır mı uçmaya, ha? Hay Allah! Son kuşu da uçuruyorum dedim... Ne büyük yanılgı bu. İhtiyar kuşun kendisinin bu yuvadan uçmasının gerekliğini neden cesur bir yürekle söylemiyorum? Annen öleli tam ikibuçuk yıl olmuş. Takvimdeki yaprak öyle söylüyor işte. Aldırma sakın. Duygularım belki de bu yüzden yaralı.. O da görseydi bu gününü. Ha, sahi kaç gün var? Acele edelim biraz...

— Fazla sayılmaz.

— Biliyor musun? Bir teklifim var sana.

— Buyur!

— Hani bir fikir, bir arzu bu.

— Meraklandım doğrusu.

— Düğün meselesini diyorum. Salon falan tutmasanız. Nikâh tamam demiştin. Münasip bir yer bulup balayına uğurlasam seni...

Pek memnun olmadığı anlaşılan Erkam'ın yüzünde hoşnutsuzluk gamzeleri batıp çıktı. Rengi uçtu, şaşırdı...

— Şey, evleneceğim kız için bir haksızlık kimliği taşıyabilir bu teklif. Hayata atılan ilk adımının kesilmesi, gizli bir karşı koyuşa yol açabilir.

Oğlunun gözbebeklerindeki sitem bulutlarına baktı. İncitmeden, ruhunu okşayarak konuştu:

—Düğün inanca göre icra edilecek bir merasimdir evlat. Ona göre de kuralları vardır. Hristiyanlar nikâhlarını nerede kıyarlar?

— Kilisede.

— İşte, inanç yapısına göre bir icraat bu. Sen inanan bir delikanlısın diye söyledim bunu. Yapıp yapmamak senin iradende. Bu

bir babanın arzusundan ibaret... İnanıyorsan, kurallarını da yaşamalısın diye söylüyorum, Amentüsünü soyunan insan İslam'a yabancılaşır... İnancın şuurunu da üzerinde bulundurarak yaşamalısın. Örfü, adetleri, bütün gelenekleri tahrip edilmiş bir topluma, örnek insanlar gerekir. Çocuğumuzu sünnet yaptırıyoruz. Dini bir gelenek bu... İçki, dans, israf. İnancı isyan haline getiriyoruz medeniyet adına. Oysa sünnet, Rasulullah'ın yaptığı, bizim takip ettiğimiz değerler manzumesi. Evlilik de bir sünneti yerine getirmek değil mi?

Derin bir mahcubiyet içinde baktı delikanlı:

— Diğer kardeşlerimde de aynı şey oldu. İsyan değil miydi baba?

Yaşlı adam bir çaresizlik içinde kıvrandı:

— O vakitlerde ben de İslam'ın emirlerini bilmeyen bir cahildim. Kendisini aydın bilen, cesur bir cahil.

— Bunu karşıya anlatmak zor. Hem, Bursa'da olacak düğün. Ağabeyim, ablam gelecekler. İstersen...

— Anlıyorum!..

* * *

Hem ana, hem baba olmuştu ona... Fazla direnemiyordu, kıracağı korkusundan... Yorgun kalbi, bir çelişki halindeydi... Bu günlerde "Günlük" adını verdiği deftere sık sık müracaat edip, notlarını daha hızlandırmaya başlamıştı...

Yine odasına geçip üzerine şifreli kilit vurulmuş defteri açtı... Son sayfayı açıp bir şeyler karaladı:

— Kafamda gittikçe büyüyen, aşılmaz bir engel haline gelen kurdu hâlâ öldüremedim...

İhtiyar kuş mu uçmalı yuvasından, yoksa?..

Eşimin, çocuklarımın hatıralarının sindiği bu evden en son uçan kuş ben mi olmalıydım? Evet, galiba bana düşecek bu...

Diğer iki çocuğuma evlilik hediyesi olarak bütün imkânlarımı seferber ederek sıcak bir barınak, altında duldalanacak bir mesken vermemiş miydim?

O zaman son yolcunun da hülyalarında vaat edilmiş bir yuva olmalı... Buna ne imkânım, ne de başka bir alternatifim kalmadı.

O halde hâlâ neden yuvayı terk etmemek için direnmekteyim? Bu yelteniş, bu hafife alış kusurlu... Duygularım o denli törpülenmiş olamaz. Bozuk tartmaya başlayan bu vicdan terazisini ayarlamalıyım...

* * *

Gün parlaktı. Keskin ışıklı bir gökyüzü, muhabbet sunan ılık bir rüzgârla sarmaş dolaştı.

Sokak kenarında top oynayan gençlerin ayaklarının teması sonucu, yerden ince bulutlar halinde kabaran tozların değişik bir kokusu sinmişti havaya...

Düğün hazırlıkları hızlanmıştı. Kız evi ile oğlan tarafı birbirinden habersiz yoğun faaliyet içinde idiler.

Bir binanın önünde göz dolduran bir hareket vardı. Eşyalar çıkıyordu sokak kapısından. Heybetli bir kamyon, hamalların getirdikleri eşyaları obur bir kaz gibi yutuyordu. Kamyona yakın bir yerde frenledi arabasını... Yorgun bir tavırla inip, hayretli ifadelerle seyretti olanları..

Erkam'dı bu seyri tutturan:

— Zamansız bir göç, diye mırıldandı.

Babasını gördü kamyonun kıyısında. Garip nazarla baktı.

Fersiz adımlarla devam ettirdi yürüyüşünü. Mahcubiyet çizgileri oynaştı yanaklarında, bakışları mahmurlaştı istemeden. Neşesi sönüktü babanın...

El değmedik duyguları yaralandı birden. Hayatının paha biçilmez bir parçasını yitirmek üzereydi. Yapmamalıydı bunu...

Neden sonra, baba da oğlunun geldiğini fehmetti...

Neşesini biriktirmek için çırpındı. Taklit bir tebessüm belirdi dudaklarında:

— Erkam diye mırıldandı. Gel bakalım. Ayrılıyoruz sanma ha. Eşyaların gelince rahat rahat yerleştiririz diye yaptım bunu. Kiraladığım eve gideriz düğüne kadar. Sonunda sen de uçuyorsun işte.

— Baba!

Omzuna koydu elini, kendisine doğru çekip bağrına bastı yine. Duygulandı, gözleri parladı. Nem vardı istemese bile.

— Hem ana, hem babayım. Seni de uçurdum mu, mesuliyetim biraz daha hafiflemiş olur.

Hassas bir ses, babanın duygularını deşeledi:

— Ayrı gitmeyi düşünmemiştin hani?

— Aldırma be çocuk. Hayat bu. Yükünü biraz daha hafifleteyim diye yapıyorum bunu.

— Yalnızsın. Annem olsa?

Dudakları büzüştü babanın. Ağlamamak için direndi. Espri yaptı aklı sıra:

— Hatırlatmasan olmaz mıydı?

Doluktu, elini cebine götürdü. Adeta bir silindir biçiminde bükülmüş bir kâğıdı uzattı Erkam'a:

— Biraz erken oldu ama zararı yok. Sen acele ettin ne yapalım. Aslında düğün günü vermek isterdim hediyenizi.

Üzerine kırmızı kurdele sarılmış, bukle bukle kıvrılmış bir kâğıdı, alması için tutuyordu elinde:

— Al bakalım, hayırlı olsun.

Garipleşti, tavrı değişti delikanlının. Omuzları çöktü birden.

Hafif titreyen parmaklarıyla kurdeleyi çözüp, kâğıdı okuyabilmek için açtı. Üzerinde adı yazılı bir ev tapusuydu bu.

— Baba, diye itiraz etti. Yapamazsın bunu.

Gülümsemeye çalıştı. Hüznü dağıtamamış olsa bile, bir rahatlık rüzgârı estirdi yüzünde:

— Neden?

— Başka evin yok ki!

— Üç çocuğum var. Üç ev sayılmaz mı?

— O başka.

— O halde aldırma. Bu yaştan sonra kirada oturmak, ihtiyar delikanlıya düşer.

— Kabul etmem bunu. Annemin, çocukluk yıllarımızın ve bütün hatıralarının sindiği bu yuvayı bana bırakamazsın. Bu evi terk eden en son yolcu sen olmalısın anlıyor musun? En son yolcu...

Kesin bir karardı babanın aldığı. Otorite yansıtan bir çehreyle sertleşti;

— İtiraz istemem. Diğer kardeşlerine de öyle yapmıştım.

— Sana hizmet için sıra bizde. Aileme de anlattım, kabul etti.

— Yük olmak istemem. Kendini zorlamaya kalkma hayatta. Mecburiyetler olmadıkça idare ederim kendimi. Ailene karşı hep taviz vermek zorunda kalırsın. Arzuların kursağında kalmış bir hayata talip olmanı istemem... Oğlumsun. Yine bakacaksın. Destek olacağız birbirimize.. Gülmek, ağlamak, sevinç, kıvanç, yine bizlere bırakılmış müşterek bir miras gibi sürecek...

— Baba, biz sizlere yük olarak mı büyüdük ki, böyle söylersin?

—Hayır. Koça boynuzları yük olmaz ki! Meyve, dallara ağırlık vermez. Sadece şefkatinden eğilir... Fakat ağacın gövdesi dalların üzerinde fazla bekleyemez.

— Meyveden eğilen, hatta kırılan dallar da vardır...

— O bir hoşgörüdür kırılsa bile. Çok çok farklı...

* * *

Evden son kuşu da uçurduktan sonra, sıkıntıları çoğaldı. Artık ebedi bir yalnızlığın çilelerine katlanmaktan başka çaresinin olmadığını düşündükçe, üzüntülerinin önüne geçememenin ıstırabını yaşamaya başlamıştı...

Sezdirmemeye çalıştığı bu halinin ilk farkına varan, kızı Belkız olmuştu... Ziyaretlerini artırmıştı. Torununa hediyeleri de tabii.

Belkız, ruhunu kıskıvrak avuçlarının içinde sıkıştıran, görünmeyen bir elin ıstırabını duymaya başlamıştı böylece. Kardeşleri, tabi ki kendisi de rahatsız olacaktı böylelikle. Son günlerde gizli bir arayış içinde çırpındı. Etraftan bir şeyler araştırıyor, ara vermeden tanıdığı simalara hep soruyordu:

— Nasıl bir şey? Kaç yaşlarında?

Sualine aradığı cevapta, karşısına çıkan soruydu bu:

— Elli, altmış yaşlarında... Babam için. Çok yalnız kaldı adam... Sadece çocuksuz olması şartımız var...

* * *

Aradan kaç adet yıl geçmişti kadını dünyadan göç edeli...

Tam beşinci yılındaydı şimdi. Evlenmemişti... Araya yabancı girmesin, çocukların hatırı incinmesin, ilkesinde yürümüştü hep...

Erkam'ın dünyaya gelen kızı Burcu tam ikibuçuk yaşındaydı ve Arif Bey altmış yedi yaşında bir adamdı...

Çocukları, gelinleri ve torunları birleşip evine gelmişlerdi. Belkız kardeşlerini ikna etmişti kafasındaki hâkim konuda.

Babası evlenmeliydi... Yoksa, beraberliğini paylaşmak istemediği aile bireyleri arasında tatsız kopukluklar başlayabilir ve bu husus evlerdeki huzuru korkunç boyutlara taşıyabilirdi...

Üç kardeş aynı fikri kabullenerek babalarının evlenmesine sıcak baktı. İşte bu akşam Belkız'ın bulduğu ellilerinde, güzel, cazip mizaçlarını ballandırarak anlatıp reylerini aldığı kadın için babalarının gönlünü etmeye toplanmışlardı.

Baba bütün aile bireylerinin bir arada oluşuna çok sevindi. Adeta uçuşan bir gönlü vardı. Çay içildi, meyve yenildi, çocukları sevdi, şakalaştı... Yalnızlık zor şeydi tabi, bir kere daha tasdik etti...

Belkız ortaya çıkardığı teklifin sözcülüğünü de yüklendi...

— Baba, sana bir teklifimiz var!

Herkes sustu, gözler babanın üzerinde buluştu. Arif Bey durgun bir tavırla baktı kızının gözlerine baktı:

— Buyur, seni dinliyorum.

— Düşünüp taşındık, haddimiz olmayarak hakkında bir karar verdik.

— Merak ettim doğrusu?

— Yaşlandın tabi. Her geçen yıl, geride kalan bir önceki yılı aratmaya başlayacak. Yalnızlık zor şey.

— Evet.

— Diyoruz ki...

— Ha, anladım. Senden önce ben söyleyim istersen.

Hayretle birbirlerine bakıştılar.

Ekrem deşeledi:

— Evet.

— Anladığım kadarıyla demek istiyorsunuz ki, yalnızlık seni hırpalamaya başladı. Evini dağıt, birer ay sıra ile evlerimizde kal.

Belkız kimseye fırsat bırakmadan hareket etti:

— Hayır!

Baba'nın gözlerinde hüzün bulutları kümelendi. Sesi düştü, morali bozuldu birden:

— Hay Allah, baltayı taşa vurduk yine. Ya ne demek istiyordunuz?

— Anlatayım.

— Şimdi daha da çok meraklandım doğrusu.

Duyguları, düşünceleri, bütün hissiyatı dipsiz bir çukura yuvarlanmıştı. Ne gelecekti arkasından, durgun bir tavırla kızının gözlerine bakarak bekledi...

— Düşündük, yalnız olmayacak bu iş. Evlenmeni istiyoruz!

Acı acı gülümsedi:

— Bu yaştan sonra mı?

— Henüz dediğin kadar ileri bir yaş değil seninki.

— Ne sebeple bu yargıya vardınız?

— Şey, yalnızlığın seni fark edilir biçimde sıktığı kanaatine vardık.

— Bari bir de münasip birini bulaydınız ha?

— Bulduk.

— Güzel mi bari?

— Çok!

— Kaç yaşında aday?

— Elli bir.

— Genç değil mi bana göre?

— Lise mezunu, kültürlü ve şen şakrak biri.

— Çocuğu var mı?

— Yok dediler.

— Neden ayrılmış kocasından?

— İçkici dediler.

— Sen konuştun mu kendisiyle?

— Evet, evet, konuştum. Beğenmesem, münasip olmasa ister miyim hiç?

— Bilmem!

— Resmini gösterdim kadına, beğendi.

— Mizacımı anlattın mı?

— Evet.

— Namaz kılıyor mu bari?

— Kılarım dedi.

— Kapalı mı?

— İsterse kapanırım dedi.

— Yani hiç bir itirazı yok mu?

— Yok.

— İşte bu düşündürücü kızım. İyice araştırma yaptın mı bari?

— İnan ki yeterince araştırdım. Kafa dengi anlayışlı birisi.

— Hepiniz evlilik yapmamı istiyorsunuz demek?

— Evet.

— İyi ya o halde bir de ben göreyim şu kadını.

— Tamam!..

YAMALIK

Her şey baş döndürücü bir çabuklukla olup bitti. Arif Bey çocuklarının da onayı ile Sıdıka Hanım'la evlendi... İlk günlerde çok mesut bir tablo çıktı ortaya. Birbirlerini tanıdılar, alıştılar...

Uzun yürüyüşlere çıktılar, parklarda oturdular. Değişik lokantalarda yediler yemeklerini..

Sıdıka Hanım, Arif Bey'in isteklerinin hiç birisine de "Hayır" demedi...

— Artık kapanmalısın ha?

— Hiç merak etme, biraz sabır n'olur.

— Ya namaz?

— Birazcık vakit tanı bana. Arzuladığından da mükemmel bir eş olacağım sana.

İşte günler, itirazsız güleç bir yüzün, tatlı bir lisanın ustalığında eriyip gitti. Tam üç ay olmuştu evleneli...

Emekli ikramiyesinden kalan birikimini yeni eşyalara harcayıp, eksiksiz, lüks bir eve yerleştiler.

Arif Bey'in ıstırabı hissedilir noktaya ulaştı; sonunda:

— Kapanacaktın!

— Söz dedim sana.

— Namaz kılacağın için de söz vermiştin.

— Yok demedim ki?

— Demedin demesine de, hâlâ değişmeyen bir ısrarla neyi beklediğini merak etmekteyim.

— Tamam artık, bu son isteğim, bunu da yerine getirdiğin gün, kapanıp namaza başlıyorum. İki adet kilitli burma bilezik istiyorum.

— Birkaç kuruş birikimimiz kaldı kıyıda. Onu da harcarsak, dar bir günde çok zorlanabiliriz.

— O zaman çıkartır kolumdan, bozarsın.

— Tamam!

* * *

Arif Bey kendisinden genç olan eşinin isteklerini birer birer yerine getirdi. En son, koluna bilezikleri de takınca:

— Artık hiç bir itirazın olmamalı.

Çay demlemişti. Pencerenin kenarına oturup, hoş bir sohbetle içtiler:

— Artık tamam. Şimdi tesettür için para ver, kıyafetlerimi alayım.

— Birlikte çıkarız.

— Komşu hanımıyla sözleştik. Kadın kadına yapalım istedik bu işi.

— İyi ya, oldu.

Gereken parayı sevinerek verdi eşine. Derin bir nefes aldı peşinden.

— Üzüyordu beni doğrusu, sebepsiz mazeretlerle verdiğin sözleri yapmayışın.

Gülümsedi, içli baktı erkeğinin gözlerine:

— Sağ ol. Üzmem seni bundan böyle.

* * *

Hava oldukça güzeldi bu gün. Sabah namaza birlikte kalktılar. Dünyalar Arif Bey'in olmuştu. Birlikte dua edip el açtılar Âlemlerin Sahibi'ne.

Namazdan sonra yatmadı Arif Bey. Sıdıka Hanım çay demledi, kahvaltı getirdi önüne. Saadeti yudumlayan gözlerle ılık baktı eşine:

— Çok sevindirdin beni.

— O zaman sevincin yüzünden hiç mi hiç silinmeyecek bundan sonra…

— Ha, sen bu gün tesettür için giyim almaya çıkacaktın değil mi? Üzüldüm işte.

Hayrete düştü Sıdıka Hanım birden:

— Neye üzüldün?

—Seni yeni hüviyetinle ancak akşam namazından sonra görebileceğim için.

— Hay Allah. Peki, ya o zamana kadar nerdesin?

— Unuttun mu hemen? Üç gün öncesinden söylemiştim ya. Mülkiyeliler toplantısı var. Öğlen yemeği yiyeceğiz birlikte, sonra sohbetler, hasret gidermeler, derken akşamı bulur.

— Sağlık olsun hayatım, sen de akşamdan sonra görürsün.

* * *

Mülkiyelilerin toplandığı salon oldukça kalabalıktı. Yemek, sohbet, konuşmalar, vakit su gibi akıp gitti... Arif Bey, içindeki sabırsızlığı hep şu an eşinin girdiği yeni kimliğine bağladı...

Arkadaşlarıyla konuşurken, konuşmacıyı dinlerken, sık sık gözlerinin önünde yeni hüviyetiyle Sıdıka Hanım'ı seyretti.

Toplantının sonu bir türlü gelmek bilmiyordu... Daha fazla sabredemedi. Çok yakın görüştüğü simalardan birkaç tanesini sessizce görüp, mühim bir mazereti dolayısı ile ayrılmak istediğini

söyledi. Usulca, kalabalıktan sıyrılıp, adeta kaçıyor gibi salondan uzaklaştı...

İçinde nihayetsiz bir heyecan vardı. Bir an evvel eve gidebilmek için bir taksiye el kaldırdı.

Önünde duran taksinin arka kapısını açıp bindi.. Adres verdi Şoföre:

— Tamam efendim!

Sevinçten zamanı anlayamadı.

— Dur, dedi. Burası.

Taksimetreye bakıp parasını uzattı:

— Paranı alır mısın?

Ölçüsüz bir sevinç vardı yüreğinde...

Sıdıka Hanım'a yeni kıyafeti nasıl bir hüviyet kazandırmıştı? Hep o hayalle indi taksiden.

Gönlü, gençlik çağlarını yaşayan bir delikanlı havasıyla yürüdü..

Merdivenleri hızlı hızlı çıktı, kapının önüne geldiğinde önce zile çökmek istedi, vazgeçti sonra.

Cebinden anahtarını çıkartıp kapıyı usulca açtı...

Yüzünde yayılan sevinç dalgası aniden bir değişim gösterdi. Kapıyı kapamadı. İki üç adım ilerleyebildi sadece...

Bakışları değişti, yoğun bir durgunluk sürecine girdi vücudu.

Antrenin ortasında çakılmış gibi kaldı. İlerilere, daha ilerilere doğru baktı, ışığı azalan gözler... Beyin, adeta bir şok içindeydi.

Akşamın fersiz ışıkları vuruyordu perdesiz camlardan... Bulanık görmeye başlayan gözlerinde, manzara çok hazindi. Perdelerinden soyulmuş pencereler, akşamın kızıllıklarını cömertçe alıyordu içeriye.

Perdeler çıplak, kalebodurların üzerini örten yollukları yoktu artık. Kanı damarlarında hızlı hızlı akmaya başladı.

Beyni, görünmeyen balyozların dibeği gibi dövülmekteydi.

Fersiz bacaklarını zorlayıp salona, sonra odalara baktı.

Ömrünce aldığı kitaplar, itina ile düzenlediği kütüphanesi yoktu.

Salonda, parkenin üzerine atılmış eşya gibi bırakılan telefona ilişti gözleri. Yapacak hiç bir şey yoktu şu an. Telefonun yakınında dizlerinin üzerine çöküp güçlükle bekledi. Titrek parmaklarıyla telefonun üzerindeki ahizeyi kaldırıp numaratörü çevirmeye uğraştı.

Erkam'ı aramıştı işyerinden. Bir ses inşaatları dolaşmaya çıktığını söyledi... Evi arasa nafile, gelini Burcu'yu da alıp Bursa'ya babasının yanına seyahate çıkmıştı...

Ekrem geldi aklına. Onun işyeri telefonunu çevirdi. Ahizeden oğlunun sesini alınca dünyalar onun olmuştu. Yorgun bir sesle halini anlatabildi:

— Ekrem rahatsızım çabuk gel.

— Baba!

— Anlatacak durumda değilim. Biraz çabuk olmalısın oğlum.

— Tamam, hemen geliyorum.

"Neler geldi neler geçti felekten
Bilemedim deve geçmiş elekten..."

Dünya, daha nelere gebeydi? Bilmek zordu bunu...

Arif Bey, şokunu atlatamadığı rahatsızlığın devamı olarak gözlerini hastanede açmıştı.

Doktorlar Ekrem'e:

— Felç, dedi. Kısmî bir felç.

— Nasıl, atlatabilecek mi?

— Atlatabilir. Fakat yine de dikkat etmek lazım.

* * *

Akşam kardeşlerine haberi Ekrem verdi... Erkam, hemen arkasında Belkız, kocasıyla birlikte hastaneye koştular.

Doktorlar:

— Durumu şimdilik iyi, dediler. Yapacak bir şey yok şu an. Gözetimimiz altında bulunacak bir kaç gün.

* * *

Aile bireyleri üzgündü. Henüz yüke hazır olmayan omuzlarını yokladı herkes... Belkız, kendini suçlu gibi hissetti. Derin bir sükût içinde hiç bir fikir sunmadı kimseye...

* * *

Arif Bey hastaneden çıkarıldı. Durumu fena değildi, fakat doktorların izahına göre eskisi gibi hiç olamayacaktı.

Senem, Bursa'da, babasında tatilde idi... Belkız sükût edince, Arif Bey'i evine götürmek Ekrem'e düştü...

Adeta başında kalacakmış gibi bir sıkıntısı vardı. Düşüncelerini açığa vurmadan da edememişti. Erkam'ı karşısına alıp:

— Artık hiç evi olmayacak, diye yakındı. İşte onun için diyorum ki, evdekilere fazla sıkıntı vermemesi için birer ay sıra ile baksak.

Erkam üzüntü ile karşıladı bu teklifi:

— Tabi ağabey. Memnuniyetle. Babamız bizim canımız.

— Orasını bilmiyorum ama, senin tecrüben biraz kısa bu hususta. Şu an sana tuhaf gibi gelir ama zor bir dönemeçteyiz.

— Dert etme sen, bakarız. Telefon ettim Senem'e, birkaç güne kadar gelirim, dedi. Şükredelim ihtiyaçlarını yapabilmekte.

— Evet öyle. Aslında en münasip yer şu an Belkız'ın yanı. Fakat teklif ettiğimde ne dedi bana biliyor musun?

— Yo, hayır!

— Ben el oğlu yanındayım, sığdıramam, dedi.

— Ya!

— Evet kardeşim. Durum bu.

— El kızlarının yanında ikimiz bakacağız babamıza.

— İşte bunun için birer ay dedim.

* * *

Baba, felç durumunu oldukça ucuz atlattı. Fakat her şeye rağmen son günlerde bakıma daha fazla muhtaç durumdaydı... Dizlerinin fersizliğini dengeleyebilmek için bastonu kendisine iyi bir arkadaştı.

Son evliliğinin getirdiği hüsran, çocuklarının yanında kabuğuna çekilmiş bir kaplumbağa gibi endişeli yaşaması, huzurunu iyice kaçırmıştı.

Zaman zaman aklına gelen bir soru:

"Yeniden bir ev açsam?"…

"Ya ihtiyacım olan eşyaları alabilecek para?"...

Kendisini tam anlamıyla boşlukta hissettiği günleri yaşıyordu.

Kapanıp kaldığı odanın değişmeyen havası içinde, bir tutsak, istenilmeyen bir sığıntı durumunda görüyordu kendisini. Artık beklemediği boyutlara ulaşmıştı huzursuzluk.

Sık sık oğluyla gelininin kendi yüzünden münakaşa ettiklerini, kulaklar dolusu duymaya başlamıştı.

Buruk acıların çırpıntılarını, çaresizliği yudumlaya yudumlaya içiyordu...

Gelininin öfkeli hizmeti, önüne getirilen isteksiz sofralara şahit oldukça, güçlü, varlıklı günlerin hayalini kuruyor, o geriye dönüşü olmayan hayata yürekler dolusu sitem ve göz yaşlarından örülmüş çelenkler gönderiyordu...

* * *

Büyük oğlunun evinde şiddetli fırtınalar kopmuştu. Huzursuzluk, artık tüyler ürpertici kasırgalar halinde, ortada ne var ne yok süpürüp gitmeye başlamıştı.

Bu müthiş hadisenin yegâne sebebi, babanın evdeki varlığının artık çekilmez olmasından başka bir şey değildi. Sık sık yalnızlığa çekildiği odasında, artık her konuşulanı, kulaklar dolusu duymaktaydı.

Evde hatır gönül sınırları yıkılmış, gönüllerde duygudan, muhabbetten yana hiç bir belirti kalmamıştı.

Sezer bu akşam babasını beklemedi. Delikanlılık çağlarının esintilerini yaşayan delikanlı, evde söz sahibiydi.

Dışarıda oynayıp yorulmuştu. Bir çalımla girdi içeriye. Kapıyı açan annesinin yüzüne bile bakmadan:

— Anne, acıktım.

— Baban da gelir birazdan.

— Acıktım dedim sana, sofrayı kur.

— Tamam tamam sen yiyedur, baban da gelir.

Lavaboya geçip elini yüzünü yıkadı, bir ıslık tutturdu. Yabancı bir besteyi yorumladı ıslıkla.

— Dedem nerde?

— Amaaan, odasındadır, nerede olsun?

— O da yesin.

— Duyuyordur herhalde, özel davetiye çıkaracak değilim.

—Yine hey heylerin üzerinde.

Hırçınlaştı tabağına yemek koyarken:

— Gelme üzerime. Hepinizin hizmetçisi haline geldim evde.

— İyi, iyi görevin...

— Sezer!

Keskin bir bakışla baktı annesine:

— Anladık, anladık, konuşulmaz seninle bu gün.

İştahlı iştahlı yemeğini yemeye koyuldu. Aklına bir şeyler gelmişti, durup, karşısındaki sandalyede oturan annesine baktı.

Sorusu, dudaklarına yaklaşan kaşığın yolunu kesti:

— Sahi dedemi de çağırsana!

Öfkeyle bıraktı elindeki kaşığı. Gözleri doldu, iri yaşlar sıralandı. Ellerini yüzüne kapayarak hıçkırmaya başladı:

— Sende mi düşmanımsın benim?

— Az önce söyledim işte, ne anlıyorsun moral bozmaktan?

Bu ses biraz kararsız çıkmıştı. Zile çökmeden kapıyı anahtarıyla açıp sessizce içeriye giren baba, işte bu sesle irkildi.

Elindeki jeymis bond çantayı yere bırakıp, tedirgin bir gönülle ayakkabılarını çıkardı. Mutfaktan geliyordu sesler:

—Amâaaan anne be! Ağlayacak ne var bunda?

— Suuus! Evlat olacaksın. Sen de herkesin hizmetçisi gibi görmeye başladın beni.

Delikanlı alındı. O da bıraktı elindeki çatalı. Ekşimiş bir yüzle kalktı masadan:

— Yaptıklarını burnumuzdan getireceksen, lütfen bir daha yemek filan hazırlama bize. Unutma! Dedem de bizden bir parça bu evde. Ona karşı çok İlgisiz ve saygısızız.

Masadaki hareket ellerini yüzünden çekmesine sebepti. Dayanamadı oğlunun küsmesine. Sitemli bir kıpırdanışla seslendi:

— Otur sofraya. Senin için değil söylediklerim. Ben sana mecburum..

Usançlı baktı annesine, sonra gözlerini mutfak kapısının girişinde bekletti delikanlı.. Bozuk bir moralle oturdu sandalyesine, konuşmadı.

Bir hayalet gibi sessiz sedasız, kapı boşluğunda dumandan heykel gibi bekliyordu hâlâ. Kendisini yemeğe beklememişlerdi. Babası sofrada yoktu...

Ayten Hanım oğlunun hareketlerinden bir şeyler sezmişti. Mustarip çehresiyle gözlerini Sezer'in kaçamak baktığı noktaya götürdü... Yeni fark etti Ekrem'i.

Bir yersiz eğis, nihayetsiz bir sitem demeti vardı bakışlarında. Kısık, zor duyulan bir sesle ulaştı eşine:

— Üzgünsün?

Kahırlı, kinayeli bir sesle karşılık verdi:

— Tebessüm edecek gönül mü koydunuz?

— Hayırdır?

— Sebebini bilmiyormuşsun gibi sorup durma ikide bir.

— Daha yeni girdim kapıdan, nereden bileyim ben? Artık zil bile çalınmıyor evde.

— Suçüstü yakalamak için mi bu medeniyet dışı davranışın?

Bıkkınlık veren bir çehreyle algıladı son sözlerini:

— Fakat Ayten!

— Yok fakatı falan...

— Bir derdin var senin, önce onu söyle...

Mutfağın duvarlarına şamar şamar inen bir ses, zaten olmayan huzurunu biraz daha incitti:

— Hürriyeti elinden alınmış bir hizmetçiyim ben. Arkadaşlarım bile dalga geçmeye başladı artık. Çağırdıkları günlere gidemiyor, şu kahrolası hapishane kılıklı evden dışarıya bile artık çıkamıyorum.

Ekrem oldukça yumuşak ve tavizkârdı:

— Söylediklerini yapamaman için bir engelin yok ki?

Bozuk asabını düzeltemedi:

— Babaaaan!..

— Neden bağırıyorsun?

— Aklımı başımdan atmadığıma şükret.

— Sana ne zararı var babamın?

— Yeteer, gelme üstüme. İstemiyorum babanı anladım mı, istemiyorum.. Evde, bakımı insanı çileden çıkartacak koca bir bebek varken, bu hayatı daha fazla sürdüreceğimi mi sanıyorsun?

Düşük, zor duyulan, sindirilmiş, bir köşeye sıkıştırılmış bir eziklikle mırıldanmaya çabaladı. Bütün hissiyatı incinmiş, yüreği tedirgindi:

— Fakat o koca bebek benim babam.

Yerinden hırsla ayağa kalktı. Hınçla baktı erkeğinin gözlerine:

— İstemiyorum dedim...

Öfkeli bir bakış... Gözbebekleri öfkenin şiddetine kapılmış, korkunç bir oynaklık içinde dönmekteydi:

— Git söyle, çekilsin aramızdan. Biz de gençliğin sonbaharına doğru hayatımızı yaşayalım.

— Ayten!

Aldırış bile etmeden aynı iğneleyici vasfını yitirmeden devam etti:

— Bir plan program içinde keyfimizce bir hayat yaşamak bizim de hakkımız değil mi? Beni, babanın mamasını hazırlamak, çamaşırlarını yıkamak için mi getirdin bu eve? Hadi, kadın olsa yine bir derece...

Sesi iyice düştü. Buhar buhar terler kaynaştı suratında. Çok zor durumdaydı. Acınacak çocuk hüviyetine büründü birden.

Kaçamak bakışlarla Sezer'den bir destek, ufak bile olsa bir yardım bekledi. Ancak olmuyordu arzusu. Sezer kafasını önüne yıkmış, bozulmayan bir sükût içinde ekmek kırıntılarını dişlerinin arasında ezerek vakit öldürmeye çabalıyordu sadece.

Dudaklarında ıslıklaşan, tereddüt dolu titrek bir ses, eşinin ismini güçlükle telaffuz etti:

— Ayten!

Kararlı ve kesin tavırlıydı. Üzüldüğü yerden koparmak için üstüne üstüne gitti:

— Hayatta bir oğlum var. Yanıma aldığım gibi gitmeye hazırım.

Bu yüksek atılmış çığlık, Ekrem'in rahatsızlığını artırdı:

— İçeridedir babam, biraz yavaş konuş.

— Duymasını istiyorum. Huzurumuzu kaçırdığını o da bilsin.

Sezer, sükût limanında bekliyordu hâlâ. Lokmaları adeta kırıntılar halinde ağzına taşıyarak, masadan kalkmamaya çalışıyordu...

Ekrem, kuruyan dudaklarını düştüğü mahcubiyetin sıkıntısından açamadı...

Ayten Hanım hücumdaydı şimdi. Hayretle baktı erkeğine.

Lanetli, keskin, isabet ettiği noktayı ateşe veren, dağlayan.

Kendi yerine konuşmuştu. Sezer, kafasını hafifçe kımıldatıp annesine manidar bir şekilde bakmadan edemedi. Konuşmadı, yeniden eski sükûtunu sürdürmeye devam etti.

Tedirgin bir bekleyiş vardı Ekrem'in gözlerinde…

— Yuva kuran her aile kendi hayatını yaşar diyorsan, şu andan tezi yok; ya baban, ya oğlun ve ben.

Bacaklarında fersizlik hissetti. Keskin bir bıçak gibi yaraya neşter vuracaktı.

Cılız bir iki kısa adım atarak, en yakın sandalyeyi altına çekti. Zor ayakta tuttuğu vücudunu pelte pelte bırakıverdi sandalyeye. Boğulmamak için derin bir nefes çekti ciğerlerine, kravatını gevşetti.

Soluğu ateş gibiydi. Vücudundaki derinin üzerinde nem oranı arttıkça, şuralarından, kapağı açılmış buhar kazanı gibi duman çıktı. Başını avuçlarının arasına gömüp rahatlamaya çabaladı.

Ekrem'i fenalaşmış görünce Ayten'de de durgunluk belirtileri göze çarpıyordu... Ancak öfkesi yatışmış değildi.

O halinde bile buruk bir tiksintiyle seyretti kocasını. Dudak büktü. Ölçüsüz bir kahırla rahatsız ettiği, sonsuz bir kederin boğmak üzere olduğu adamı biraz daha acımasız hırpaladı:

— Bırakma kendini öyle. Birkaç dakika sonra bu sıkıntın da bitecek. Senin çözmeye cesaret edemediğin problemi ben oğlumla bu evden giderek çözeceğim.

İçli bir nefes tazeledi. Ellerini çehresinden çekti. Bulanık görüntüye açılan gözleri çıktı açığa. Yalvarmaklı bir sesle ricada bulundu:

— Bana hiç değilse bir kaç gün daha zaman tanıyamaz mısın?

Cesareti arttı, gözleri parladı:

— Hayır! Şu an, şu saniye. Gidip babana söyleyeceksin. Böylece bir defa rahatsız olmuş olacaksın.

İsteksiz bir hareketle kafasını salladı. Bezgin bir çehrenin puslu bakışlarına kapaklık yapan kirpikler, o manada açılıp kapandı: “Tamam” diyordu...

Usançlı bir soluk alıp direncini sağladı, sonra halsiz, bitkin bir tavırla kalktı yerinden.

Antreye çıktı, kırık adımlarla, babasının oturduğu odaya doğru çevirdi yönünü...

— Tamam, tamam diye mırıldandı. Kabul...

Antrenin ışığı yanıyordu. Adımları kesildi, kafasını hafifçe doğrulttu boynunun yardımıyla. Bir bakar kör görünümünde bekledi.

Uğultunun hâkim olduğu kulaklar bir soluk duydu. Derin...

Hemen ardından cılız bir vehimle ayak seslerini duyar gibi oldu. Tonlarca yük asılıydı kirpiklerinin üzerinde, ne kadar uğraşsa açamıyordu. Nihayet, biraz da olsa araladığı kirpiklerinin arasından kıyışık baktı...

Görüntüyü biraz daha artırıp netleştirmek için bekledi... Daha garip bir edaya büründü hüviyeti. Duyguları hurda haş, hissiyatı derin, onarılmaz yaralar almıştı.

Tüyleri ürperdi. Kalbi kendisini tehdit edercesine vuruşlarını hızlandırdı. Kesik kesik soludu önce. Yıkılmamak, ayakta durabilmek için ayaklarını diredi betona.

Hafif bir kavis çizdirdi beline, fark edilir biçimde kamburlaştı. Nihayetsiz bir hararet yaladı ürpertili vücudunu. Kahrolmuşluğun gerçek bir tablosu olarak ayakta kalmak istedi.

Teessüftü bir bakış kurşunladı çırpınan yüreğini... Kan, damarlarında kurudu, akmadı...

Baba, elinde valiziyle tuhaf bir şefkatle baktı oğlunun gözlerinin içine:

— Keşke tercihini yapmamış olsaydın çocuk. Ben elimde bu valizle, duyulmayan adımlarımla çekilip gitseydim aranızdan. Bu evde kalmaya hakkım var mı, yok mu diye düşünmeden. Bak ben hâlâ babayım. İçim parça parça şu an. Sakın kovulduğum için sanma. Sizleri üzdüğüm için üzüldüm.

Sen hâlâ bir çocuksun benim gözlerimde. Şefkatimle rahatlayacak... Tıpkı eskiden olduğu gibi. Diri, sağlam bir destek...

Şu an olduğu gibi çürük bir yürekle değil...

Ben peşimden el sallanmasından hoşlanmam be çocuk. Keşke ısmarlaşmadan gitseydim... Bir kaç dakika daha sabretsen, oyalansaydın ya?

Tıpkı söylediği gibi bir anda kopup gidemezdi hayatından. Hakkında şu anki gibi düşünmezdim hiç değilse. Kapanmamış bir sayfa olarak kalacaktın hayatımda.

Yine yaramaz, rahatsızlığı, huzursuzluğu beni kendisinden daha çok üzen bir çocuk olarak kalacaksın hülyalarımda...

Sakın bir şey söyleme! Mazeret filan anlatma bana. Baba yuvamızı bozma, çık git aramızdan deme.

Bir defa olsun verdiğin sözü tutmamış ol hayatta ne çıkar?

Bakarsın bu yaşlı yürek dayanamaz böylesi acıya. İşte bunun için acele ettim.

Buruk bir espri geliştirdi dudaklarında:

— Eh, ihtiyar delikanlının neyi olur? Gördüğün gibi eski bir valiz işte. Ha, içinde sadece çamaşırlarım var. İstersen açayım bak.

Boğulmaktan kurtulmuş gibi patladı birden:

— Baba!

Boşta kalan eli titrekti.

— Vefasızmış annen. Pek erken bırakıp gitti. Yalnızlık zormuş evlat. Dilerim sizler bunu tatmazsınız. Acısız, mesut bir ömür dilerim.

Duygusallık, o dirençsiz kalmış vücutta had safhada idi.

Ekrem, ezik bir hissiyatla inledi. Henüz açılmamış, ürkek, inadına devresi düşük içli bir sesle yaklaştı:

— Baba, kusura bakma. İstemesen bile duydun işte konuşulanları. Daha doğrusu sığdıramadık seni aramıza.

Canı çekilmiş, ellerinde garip hareketler, yüzünde acının çeşitli dekorlar kurup bozduğu mimikler vardı.

Baba, oğlunu seyrederken elinde olmadan hüzne kapıldı:

—Zararı yok. Yalnız, ben senin beşiğini yatak odamıza sığdırmıştım...

Doluktu, boşta kalan elini güçlükle kaldırıp saçlarında dolaştırdı, okşadı... Eğilip yüzünü öptü, yaşlar bulaştı yanaklarına. Kahrın komasında bir nefes aldı Ekrem, doluktu.

— Çok zor durumdayım baba. Çocuğum, eşim ve düşünebiliyor musun, özenerek kurduğum dünyam yıkılacak başıma. Aslında senin de aramızda kalmanı isteyen arzularım vardı içimde, yıkıldı... Mazeret değil söylediklerim baba, kısa bir göz atasın diye dünyama.

Titrek bir ses, inler gibi dalgalandı koridorda:

— Bu anlattığın senin dünyan çocuğum. Ah, bir de benim dünyama girebilsen. O çaresiz çocukluk günlerinde sokağa terk edilmiş, sahip çıkılmamış birisi olduğunu düşün ve o ürpertili, desteksiz halindeki mantıkta ara beni!.. Vehmin, korkunun kollarında, terk edilmişliğin hassasiyeti içinde ara beni şimdi, ben oyum işte!..

***

Neler oluyordu koridorda?..

Sezer, kulaklarına kadar gelen sesleri kanını damarlarında uyuşturan bir vurgunla dinledi. Önce umursamamıştı. Karışmamak için hadiseyi akışına bırakmıştı öylesine.

Dehşet verici bir akış içinde şekillenmeye başladı her şey.,.

Az önceki umursamazlık, önüne geçemediği bir felakete dönüşmeye başlamıştı kavak yelleri esen kafasında. Annesi vardı ipin bir ucunda ve dedesi...

Babası bir zoru yaşadı gözlerinin önünde ve anne göğüslediği ipi kopardı. Bir insan uğurlanıyordu evlerinden... Demek hayatın tuhaf kuralları vardı, inadına acımasız...

Ismarlaşmanın en hüzünlü yerinde yakaladı. Kovulan adam, yine de hırçın bir kalbe sahip değildi. Hayret, en içten duyguları kondurmuştu titrek dudakları, oğlunun yanaklarına. Hayret komasından, daha yeni yeni uyanmaya başlayan delikanlı, acısının en demli yerinde yakaladı dedesinin gözlerini. Ağlıyordu, bu tecrübenin, nezaketin timsali adam.

Hassas olduğu kadar garip bir soruydu dudaklarını terk eden, delikanlının:

— Nereye dede?

Dağıtmıştı kendisini. İstese de toparlayamazdı şu an. Derin, nihayetsiz efkâr bulutları toplanmıştı tepesine, tıpkı korkunç yüksekliğe kavuşmuş tepeler gibi. Duman ağdı göklere o dik tepeden. Sitemle tebessümden bir demet yaparak baktı torununa.

Buruk bir acıyla bekledi karşısında.. Gözbebeklerinde bir şeyler aradı önce, konuşamadı... Fena hırpalanmıştı...

Sezer bir şeyler hissetmişti, fakat tam anlamıyla anlayamamıştı bu ayrılığı. Tek şey düşünebiliyordu şu an. Annesi kendisini koymuştu ortaya ve işte bu acı sonuç çıkmıştı ortaya... Deşeleyemedi başka.

Tabii, daha ne olabilirleri de vardı bunun... Sırf bu yüzden aptalsı bir hali vardı.

Sorusunun karşılığı geliyordu ihtiyar adamdan:

—Tıpkı, vakti gelip dalından düşen bir yaprak gibi.. Birazdan dışarıda hafif, belki de hırçın bir rüzgârın koptuğunu düşün Sezer. İşte öyle. Bu gidişe bir istikamet tayin etmek, şuraya demek oldukça zor... Gideceğim yerde de aynı sonuçların beklediğini hissederek...

Sezer daha bir anlamsız baktı dedesinin gözlerine. Titrek bir el, yorgun dolaştı saçlarının üzerinde.

Şefkatin tarif edilmez oluşunu hissetti delikanlı, puslu bakışlarda, yanaklarını okşayan vedaya hazır parmaklarının uçlarında.

Bir günün yönelişini, sevginin, acının en onurlu ve vakur bir kıvamda biçimlenişini, işte bunların hepsini birden okudu ihtiyar adamın çehresinde...

Fakat gözlerinde nem vardı.

Istırabının daha fazlasını dışarıya sezdirmemek için direniyor, üst protez dişlerini alt dudağının üzerine acımasızca çöküyordu... Ve başka konuşmayacağı anlaşılıyordu halinden...

Yürümeye çalıştı elinde valiziyle...

Ardına bakmadan çıkış kapısını aralayıp, bir gölge gibi silindi gözlerden. Üzerine kendisi kapamıştı açtığı kapıyı...

Sezer şaşkınlığının derecesini patlattı tepesinde... Annesi çıkmamıştı mutfaktan. Babası donup kalmıştı, tıpkı ruhsuz heykeller gibi...

İçli bakışlarla uğurlamıştı dedesini...

Kendisi de bir vefasızlık örneği sergilemişti az önce... Sorular kaldı beyninde, sorulmadık...

Başka sırlar vardı giden adamda, alınamadık.

Ve garip bir uğurlayışın hareketsizliği içinde, taştan heykeller gibi beklemişlerdi duygularını, sırlarını, acılarını zor taşıyan insanın ardından. Sadece baktılar.

***

Güneşi kaybolmuş gökyüzünün altında yürüdü... Ortalıkta hissedilir derecede bir sessizlik hâkimdi. Ne de olsa herkes evine çekilmişti.

Elinde valizi, diğer elinde baston, beli önüne hissedilir derecede eğilmişti... Adımları ne kadar da isteksizdi...

Adeta hâlâ istikamet verilmemişçesine tekrarlanan adressiz adımlardı bunlar... Tavrında, düşüncesinde bile hâlâ bir keskinlik yoktu.

Verilmiş bir kararı yoktu daha doğrusu. Yürümüyor, istikametsiz sürükleniyordu. Çehresi zehir yutmak üzere olan bir insanın perişanlığını andırmaktaydı.

Babaydı, evlat büyütmüştü o da. Hem de vefanın, müsamahanın en derin içlerine taşıyordu geçmişi...

Yakıcı, sert, efkâr yüklü bir soluk indirdi ciğerlerine. Bir karamsarlık daha geçirdi aniden.

Garip bir hissiyat cilveleşti suratında. Alnından ince ince terler söküldü, gecenin yalnızlığına eş...

Gözlerini bezgin bir ifade ile kıstı. Yakın bir hedefi gözetledi gamlı gözleri. Küçük oğlunun kaldığı apartmanın önünde bulmuştu kendisini...

O kararsız adımlar, yine malum bir noktaya doğru sürükleyip getirmişti onu... Ezik duyguları neşter yedi birden. Aşinası olduğu bir sesle irkildi:

— Baba!

İrkildi, acı bir ürperti yayıldı vücuduna.

—Hih, diye tuhaf bir ses çıkardı.

Sonra bulanık, perdelenen bakışlarını apartmanın üzerinden çekip sesin sahibine çevirdi.

Silik bir görüntü halinde, dumandan heykeller gibi seyretti önce. Sonra, hafif sislerin arasından yavaş yavaş aşinası olduğu o yüz çıktı açığa... Değişik, daha garip bir hüviyete büründü varlığı.

Şefkati bekleyen bir çocuk gibi dudaklarını büzdü, titrek bakışların merkezi ıslandı. Yıkılmış bir sesle:

— Erkam! diye mırıldandı.

Erkam, gayri tabii bir hareket içinde inceledi babasını:

— Hayırdır baba! Gecenin bu saatinde elinde valizin?

Yutkundu, içli bir nefes tazeledi.

Bir fısıltı yayıldı gecenin kasavetli çehresine:

— Hayır, diyebildi sadece...

— Şey, yani bir ay oldu mu gideli?

Birer ay kalmıştı bundan önce. Bu ikincisiydi daha...

Beklenmedik bir anda hırçın bir neşter indi yarasına. Tüyleri diken diken oldu, üşümüş gibi titredi.

Böylesine hassas ve dirençsiz bir ânında içinde bulunduğu kritik durumda, şu son darbeye hiç de hazırlıklı görünmüyordu. Benzinde az da olsa canlılık ifadesi taşıyan kan çekilip, rengi külleşti. Parmaklarının uçlarında ağırlığını biraz daha fark ettiren valiz, direnci tamamen kırıp düştüğü yerde tiz bir ses çıkardı.

Başı döndü, gözlerini önünde kareler uçuştu. Çaresizliğin en beterini yudumladı... İstenmemek!..

Bunu açık bir biçimde hissediyordu. Bir ateşten el dolaştı damarlarında. Yıkılmamak için direndi. Buruk, edalı bir bakışta, kabrin mesafesiz boyutları vardı:

— Dolmadı, diye mırıldandı. Size de gelmeyeyim mi?

Erkam kekeledi. Ölçüsüz bir pişmanlık içinde çırpındı:

— Hayır, hayır. Yanlış anlama lütfen. Bir gariplik gördüm de halinde. İşte o yüzden sordum... Bak, inan bana, müthiş bir sıkıntının habercisi gözlerin. Neden geldin derken, gelişini değil, şu an çehrende, bütün tavırlarında okunan kederli halin sebebini sormak istedim. Biz birer arkadaş gibi dertleşmez miydik seninle? İşte öylesi bir soruştu bu...

Eğilip yerden valizini aldı. Boşta kalan eliyle babasının kolundan tutup:

— Gidelim, dedi. O ev senin. Fakat sebebini dedim ben. Bakışların, duruşun, tavrın şaşırttı beni. Anlıyor musun baba? Her halinle allak bullak ettin düşüncelerimi. Evlat babasına, “Gelme” der mi?

* * *

Son günlerde elinden düşürmediği defter ve kalem, en sadık arkadaşı olmuştu... Zayıf düşürmüştü onu hayat. Duyguları yıpranmış, vücudu eski direncini iyice yitirmişti.

Kısmi bir felç atlatmasına rağmen, sıhhatine tamamen kavuşamamıştı hâlâ. Ağır yürüyor, güç şartlar altında hareket ediyordu...

Böylece, artık yeniden evlenmek umudunu da, iyiden iyiye yitirmişti.

Kızı kabul etmemişti:

— El oğlu yanındayım baba! Gün görmüş aydın bir insansın. Hep boynum eğri duracağım yanında. Hani teklif ondan gelse, canım başım üstüne. Ben ona götürürsem huzurumuz bozulur. Zor durumda kalırım. Ama, yine de istiyorsan hazırım.

Kesin bir itiraz belirdi Arif Bey'in dudaklarında:

— Yo, yo, hayır! İyiyim ben. Bir miktar daha yattıktan sonra ayrı bir ev tutup sürdürürüm hayatımı.

Diyordu ama, zordu...

O da biliyordu ki, her geçen gün, biraz daha aleyhinde hadiselerle çıkıyordu karşısına...

Akşam sofradaki çehreleri yadırgamamıştı. Bu, son uğurlanacağı bir evdi onun için.

Senem hiç konuşmamıştı onunla. Yüzü gülmemiş, koyu bir keder kaplamış, küs bir kişiliğe haizdi üstelik.

Lokmalar boğazına dizile dizile birkaç defa uzandı tabağa.

Sonra, buruk bir çehreyle sandalyesini hafif geriye doğru çekmeye yeltendi.

Erkam fark etti, ilgilenmek istedi onunla:

— Baba yesene!

Emsali kıt bir eziklikle baktı gözlerine:

— Yiyesim yok.

— Zayıf düşersin, gayret et biraz.

Senem, kaçamak baktı Erkam'ın gözlerine. Kahırlı ve hınçlı...

Sükûtunu bozmadan yanındaki sandalyeye oturttuğu çocuklarla ilgilendi. Gün görmüş adamdı Arif Bey. Bu sahne kaçmadı gözlerinden.

Oğlunun ısrarına ılık bir cevap verdi:

— Kırgınlık var vücudumda. Az dışarıya çıkmıştım. Namazı camide kıldım. Yorulmuşum. Eskidik artık, bacaklar çekmiyor eskisi gibi.

— Baba, sen yeise düşen insanları hiç sevmezdin?

— O zamanlar bu günü yaşamamıştım evlat.

Erkam'ın iştahı da kaçtı...

Baba, kırık bir gönülle yavaş yavaş sofradan uzaklaşıp odasına çekildi. Kanepenin üzerine pelte pelte bıraktı kendisini. Defterini çekti önüne. O herkesten sakladığı, dertleştiği defterini...

Sesler geliyordu kulaklarına, işitmek istemediği...

Yazmak, kendisini başka iklimlere çekmek istedi, beceremedi.

Erkam çok acı çekiyordu son günlerde, yine aynı güçlükleri yaşıyordu.

— Dertleşelim fakat biraz yavaş konuş.

— Neden yavaş konuşacakmışım? Korktuğun biri mi var? Yahut haksız bir şey mi istiyorum senden? Konuşmayayım da çatlayayım mı?

— Babamın kulaklarına kadar gitmekte sesin.

— Gitsin! Duysun da rahatlayayım.

— Senem! Biraz olsun anlayışlı olmayı dene.

— Hayır, çekemiyorum artık. Ev değil bir hapishane. Yaşamak hürriyetimi aldınız elimden. İstediğimiz gibi karar verip bir yere gidemeyiz. Tatil yok, istirahat yok. Gitsek bile, yanında koca bir bebek. Tadı mı kaldı hayatın? Artık demirbaş da olduğuna göre...

Hıçkırıklar başladı, gözyaşları aktı sofraya. Elinden lokmasını bıraktı Senem:

— Bir lokmayı bile iştahla yedirmiyorsunuz. Boğazıma dizili yine...

Burcu, sebebini bilemedi annenin gözlerinde yaş, dudaklarında hıçkırık vardı. O da, ağlayan bir yüz görünce bastı yaygarayı...

Henüz küçüktü, anlayacak yaşta değildi hadiseleri...

Erkam çırpındı, yakardı, taviz verdi yine:

— Senem, hatırım için sakin ol biraz. Bak çocuk bile huzursuz.

Gözlerini peçeteye silip, gamlı bir yüzle baktı erkeğine:

— Senin yüzünden bunlar. Ağabeyin nasıl çözdü?

Esefli bir yüzle bekledi Senem'in ufkunda.

Sesi yine yükseldi Senem'in. Erkam'ın ezilerek kendisine bakışına aldırmadı:

— Babamı bırakamıyorum diye öz çocuğunu babasız bırakmayı tercih etmek haksızlık değil mi sence?

Kısık, inadına ezik bir sesi vardı Erkam'ın:

— Öyle farklı şeyler ki bunlar... O bir babaya muhtaç, doğru. Yaşlı bir baba da, evladına. İnsanın, hayatın düzensiz akışına kapılıp gidişi yanlış olur. Sadece gençliğini ve direncini yitiren en son insan babam olmayacak elbet. Düşünsene, hepimiz birer birer yitireceğiz bu günleri.

Bizler de yaşarsak, zayıf düşeceğiz, hayatın acımasız akışı karşısında. Çocuklarımızın eline düşebiliriz bizler de.

Daima güçlü ve müdanesiz yaşayacakmış gibi bir hırsa kapılma. Uzağı görmeye çalış, gerçeklere aldırış etmeden ilerleyen ömür, arkasından bir yığın hata taşır yaşlılık günlerine. Yani ben babamın yerini alabilirim, sizler benim durumuma düşebilirsiniz.

Hayat, bütün yaşayanların üzerinde aynı şeyleri tekrarlayıp duracak...

Hep haksızlıklar olacak yine. Bu gün terk edenler, yarın aynı şartlar altında terk edilecek. Düşündünüz mü bunları hiç?

Hayat bir kumardan ibaret. Şimdi huzuru bulma için oynuyoruz. Yarını kaybedecek miyim diye düşünmek gülünç.

Ben bugün elime geçen hayatı yaşarım, yarın bir ihtimaldir.

Ailenin tek kızısın. Erkek kardeşin sorumsuz. Annen, yahut baban yalnız kalsa, yahut ikisi birden bakıma muhtaç olsa.. Onlara bakmayacak mısın?

Bugün gideceğim diye tutturduğun annen, baban, senden himaye, hizmet, destek beklemeyecekler mi?

Bozuk bir asapla sürdürdü münakaşayı:

— O başka!

— Benimki anne baba değiller mi? O sadece senin sorunun.

Mustarip bir gönlü vardı. Dudaklarını gevdi zaman zaman. Kısık bir öfkeyle mırıldandı:

— Hayır, ikimizin sorunu bunlar. Çünkü bugün senin başına gelen bir hadiseye ben aynı tutumu sergilesem, senin sorunun desem? Acılarınla, çilelerinle, beynini zonklatan ıstıraplarınla seni baş başa bıraksam, darbe üstüne darbe vursam sana, bu hayatı bölüşen bir insan olarak can, canan olmuş, bir bütün ol-

muş, neşeyi, kederi, kıvancı bölüşmüş gönüller için ahde vefasızlık olmaz mı?

Yahut param pulum olduğu halde bakıma muhtaç birisi olsam, atar mısın kapıya? Hayatı birleştirmenin adı, menfaatler dizisi midir sence?

— Üff. Boşuna yorma kendini. Ya o, ya çocuğunla ben. Başka bir çözüm şekli yok bunun. Kararlıyım...

Kaderin, yüzüne en işveli nakışlarını döktüğü andı.

Canının ta derinliklerinden gelen bir duyguyla baktı Senem'in gözlerinin içine:

— Son sözün bu mu?

— Evet...

— Burcu'ya yazık olmaz mı?

— Onu senin düşünmen gerekir. Tercihini teke indir.

— Mümkün değil bu. Tercihim iki.

— O halde yine teke inmiş demektir. Çünkü bu şartlar altında bizden sana fayda yok.

Sofrayı asık bir suratla toplayıp, bulaşıklarını yıkadı... Çocukları yatırdı odasına ve kendi yatağını yanlarına açtı.

Erkam biraz daha ısrar etse, dar gönlün etkisi altındaki eşi sınır tanımayacaktır. Yataklar da ayrıldığına göre, köprüler atılmış demektir...

Kapının kenarında durup, kıyışık örtülen kapı boşluğundan içeriye bir demet sitem gönderdi efkârlı bakışlar... Derin bir nefesle genişleyip, ayaklarının uçlarına basa basa uzaklaştı...

Artık zor taşımaktadır vücudunu... Zonklayan beyin, ani bir karar verdi: Babası...

Unutmuştu. Toparlanıp, kapısının önünde bekledi.

Hazır olduğunu anlayınca kapıyı usulca çalıp az sonra araladı.

Işık yanıyordu. Baba, kanepenin üzerinde oturuyordu ve hâlâ yatmamıştı... Oğlunu karşısında görünce suç üstü yakalanmış hırsız gibi toparlandı.

Kalem yürümedi artık. Acı bir tebessümle gülümsemeye çalıştı, defteri kapadı...

Istırabın kıskacındaki adam, ölçüsüz bir kederi yansıtıyordu:

— Yatağını açmak için geldim.

— Sağol!

Babanın, günlerdir evde sezdiği huzursuzluk bugün perçinlenmişti artık. Bir fazlalık, atılacak bir paçavra gibi görmeye başlamıştı kendisini.

Buna rağmen Erkam'a hiç bir şeyden habersiz gibi davranmaya zorladı kendisini.

Geç saatlere kadar konuştular. Sessiz ve derin...

Sabah ayrı yattığı yataktan yine sessizce kalkıp işine gitti Erkam... Bütün hissiyatıyla düşünceleri, ruhu evden ayrılmadı...

* * *

Evet, ruhsuz bir adam gibi bindi arabasına.. Çareler aradı, dünyalar kurdu yeniden...

— Emanet edecek bir yer olsa?

Çılgın bir itiraz yükseldi iç dünyasında:

— Hayır, hayır... Annem kimseye emanet etmezdi beni.. Ya babam? O da öyle değil miydi? Hafif gözlerinden uzaklarda olsak, aklı oralarda kalırdı...

Hastalansam, kederin silik izleri düşse yüzüme, iç dünyamın acılarını bile yüreğinin başında duyardı. Benimle içten ağlar, benim tebessümlerimle mutlu olurdu.

Ne annem, ne de babam, şikâyetlenmezdi bizden. Sırtımıza, midemize ve gözlerimizin nihayetsiz derinliklerine inip, oradan gönlümüze bakarlardı.

Ezberledikleri birer kitaptık onların...

Şimdi?.. Şimdi sıra bizde. Onlar zayıf düştü. Dünya ile bağları zayıfladı yaşlanınca. Kader onları bize emanet etti...

O halde, ben neden iç huzursuzluklarımı dış dünyama yansıtıp şikayetlenmekteyim?..

Ona gölgesi kadar yakın olup acılarını, bunalımlarını, yalnızlığını paylaşmak, beni mesut etmeli.. Onu kimseye emanet etmeden, kendi ellerimle bakmalıyım.. Onların şefkatinin kırıntılarını iade edebilsek, saadetle yaşarlardı.

İçine düştüğü çaresizlik denizinin korkunç dalgaları arasında boğulmamak için çırpınıyor, çareler arıyordu...

— Ev tutsam, bir evlilik daha yapsam?..

İç huzursuzlukları artıyor, nefesi darlanıyor, kesin bir itirazın amansız kasırgaları, dehşetli helezonlar çizerek dudaklarının ucunda, kesin bir itiraz biçiminde mırıldanışlara dönüşüyordu:

— Hayır, hayır. Yanlış bir iş yapmış olurum.

— Sanki o babama bakar mı? O da bir el kızı olmayacak mı?

— Onun da ihtirasları, kaprisleri olacaktır.

— İkinci bir yara daha alırım hayattan... Sonra Burcu.?..

Olmuyor bir türlü, başka bir çare geliyor hatırına. Yine ayrı bir ev tutuyor, hizmetçi buluyor babasına bakması için...

— Babam size emanet, diyor. Ona iyi bakın.

Sabah akşam yanına uğruyor, dudaklarında buruk bir tebessüm, hal hatır soruyor:

— Bir arzun, isteğin var mı?

Babanın acı gülümseyişi geliyor gözlerinin önüne. Hüzünlü bir ses yetişiyor kulaklarına:

— Biz sizleri büyütürken birkaç saatlik için bile kimseye emanet etmemiştik.

Derin bir "ah", nefes borusunu yakarak çıkıyor, hararetten kavrulan dudakları çatlıyor ateşinden... Kendi dünyasında, içinde yaşadığı çatının altında, aynı yuvanın içinde yer alması gerekiyor, hanımı, çocuğu ve baba...

Karşı koyuşlar, direnişler, korkunç bir manevi baskı. İstenmeyişi, kulaklarına gelecek diye endişeye kapılıyor. Susturamıyor aleyhindeki sesleri, yutkunuyor boğulmamak için.

"Eyvaaah"...

Başkalarını idare etmek, aynı anlayışı, tahammülü beklemek onlardan, yapacak şey kalmıyor çaresizlikten başka...

Babasını güçlükle barındırmaya çalıştığı bu evde, kayınbiraderi tam anlamıyla bir mirasyedi hayatı yaşıyordu...

Evin huzurunun biraz daha bozulmaması için, Erkam'ın dış dünyasına yansıtamadığı bu hadise, aslında fazlasıyla canını sıkmaktaydı. Kayınpederi, ele avuca sığdıramadığı için, bizzat kendisine emanet etmişti.

Sık sık telefon edip, ilgilenmelerini, biraz daha yanlarında tutmalarını, ısrarlı bir lisanla kendilerinden istiyordu...

Edip, yirmi beş yaşlarında olmasına rağmen, girdiği hiçbir işte sebat etmemişti. Havai, dünyayı umursamayan, sorumluluk yüklenmek istemeyen maceracı bir mantığı vardı...

Aslında, hiç de tahammül edilebilecek bir huya sahip değildi.

Ablanın ve eniştenin ona tahammülü sadece bir sineye çekişten ibaretti.

Sık sık para isteyişi, üzerine düşmeyen konularda bile ablasıyla eniştesinin arasına girmesi, hatta küçük çekişmelere büyük

boyutlar kazandırmak isteyen yeltenişleriyle çekilmez bir hale de gelmişti.

* * *

Son günlerde beyin trafiği oldukça karışıktı. Bu şımarık, serseri ruhlu delikanlı, o ihtiyarlığın yorgunluğunu gitgide omuzlarında taşıyamaz hale gelen adama, evin içindeki davranışları, bu gencin manidar bakışları, alınganlığını artırıyor, en basit hadiseleri bile artık çekemez hale geliyordu.

Artık son zamanlarda kendisini, bir sığıntı olduğuna da inandırmıştı. Zaman, hayatta her şeyi aleyhine geliştiriyor, taşıyamaz hale geldiği dev sorunların karşısında kendisine bir çıkış yolu bulamayınca, ıstırabı çekilmez derinlikler kazanıyordu.

Rahatsızdı... Kırık umutlar, yüksek tansiyonu kudurtuyor, ayakta eskisi gibi güvenle duramıyordu.

Lavabodan kulaklarına kadar gelen sevimsiz seslerle midesi bulandı.

Tonlarca yük asılmış gibi, zonklayan kulaklarına avuç içlerini bastırıp, bulunduğu odanın içine bütün azametiyle giren çirkin sesleri duymamak için direndi... Edip, anlaşılan yine içmişti...

Çok geçmeden bülbül edasıyla şakıyan zilin sesi duyuldu.

Evin kadınında yüksek derecede heyecan başladı...

Derin bir huzursuzluk tabakası kapladı yüzündeki deriyi. Lavabodan gelen seslere yeniden dikkat kesildi, yüzü ekşidi, yeni bir mide bulantısı ile yutkundu. İsteksiz adımlarıyla kapıya yöneldi.

Onun hemen peşinden Burcu takip etti anayı. Evin kadını, çırpınan bir yürekle titreyen elini kapının koluna bastırdı. Ürpertili bir bakışın eşliğinde usulca araladı... Zile çöken parmağın sahibinin, beklediğinin aksine başka bir yüz, başka bir sima olmasını arzuladı.

Ruha tiksinti veren, Burcu'nun ve evin kadınının çehresinde bulantıyı ön plana çıkaran çizgiler belirmişti...

Ürkek gözlerini kapının boşluğunda bekletti. O sesler, kesilmesini istediği o sevimsiz sesler hâlâ kulaklarını tırmalayıcı bir dehşette yükselerek ta dışarılara kadar aynı tiksintiye bürünerek, kendisini uzak, çok uzak mesafelere kadar taşıyordu.

Erkam hoşnutsuz bir yüzle bekledi kendisine açılan kapının boşluğunda... Suratında bir ekşime, bir iğrençlik mimikleri kaynaştı. Anlamlı baktı eşine. Öfke çizgileri derinleşti yüzünde.

Selam bile vermeden elindeki çantasıyla birlikte içeriye savuştu. Ayakkabılarını çıkartıp yanından geçerken iğrenerek baktı lavabodan yana. Senem tedirgin bir tavırla takip etti Erkam'ı.

Burcu vardı bacaklarına dolaşarak yürüyen. Durup saçlarını okşadı. Öfkeyle şefkati bir arada yansıtan gözlerle seyretti kızını.

Çantasını bir köşeye bırakıp Burcu'ya sordu:

— Deden nerede?

— Odasında.

Burcu'yu aldı kucağına, yanaklarından öpüp, örgülü saçlarında gezdirdi boşta kalan elini...

Sıcak bir buse kondurdu yanağına... Senem, içli bir tavırla bekledi karşısında.

Erkam fark etti eşinin sıkıntısını. Uçuk bir moralle baktı gözlerine:

— İçmiş mi yine?

Ağrıyan başını hafifçe önüne doğru eğerek cevapladı. “Evet” demek istiyordu.

— Leş gibi kokuyor evin içi.

Derin, buruk bir soluk tazeledi Senem:

— Dinlemiyor ki.

Yalım yalım alevler parladı gözlerinden:

— Gitsin, çekilip gitsin bu evden.

Beyninden vurulmuşa döndü kadın:

— O halde baban da gitsin.

Gözleri irildi, kaşları inadına gerildi:

— Senem!

Kararlı bir tavır takındı kadın:

— Nefsine göre hareket etmemelisin.

— Gitsin dediğin, beni büyüten insan.

— Diğeri de benim öp öz kardeşim.

— Ama o Allah'a isyan halinde.

— Ya baban? O da aramızda bir kara çalı değil mi? Kurduğumuz şu yuvada dilediğimiz gibi hareket etmek bizim de hakkımız. Evde bir mahkûm gibiyim, yalan mı bu? Çocukla yeterince ilgilenemiyorum. El içine çıkamıyor, arzuladığım hayatı yaşayamıyorum. Ablan, ağabeyin, onlar da aynı babanın çocukları değiller mi? Tek evladı sen misin yani babanın?..

Sert bir lisanla haykırdı cevabını:

— Senem!

Lavabodan yükselen öğürtüyle kırıştı yüzü. Manidar baktı kadının gözlerine. Düşük tonlu bir sesle mırıldanır gibi konuştu:

— Fakat ben, kardeşin bu evde duramaz demedim. İnançlarımla süslediğim şu çatının altında bozuk, dağınık, mide bulandıran bir manzara gibi gözlerimizin önünde bulunması incitmekte beni. Gitsin derken, evdeki bu dekor düzelsin demek istedim.

O da kısık bir sesle kinini hiç çekinmeden açığa vurdu:

— Baban da öyle. O da başka yönleriyle süslediğimiz aksesuarın içinde yadırganan, köhnemiş bir manzaradan ibaret.

— O benim babam dedim!

— Öteki de benim kardeşim!

Nihayetsiz bir öfkenin çalkantısı içinde sallandı. Yüzünün derisi nar gibi kızarmıştı. Yine kısık bir sesle tavrını koymaya çalıştı:

— Kes lütfen! Daha sakin bir kafayla tartışalım bunları.

Yıkık bir bina gibiydi. Halsiz bacaklarının üzerinde yalpalar gibi yürüyerek, babasının bulunduğu odaya geçti.

Sessizce baş ucunda dikildi. Sedirin üzerinde yatan adam etrafla ilgisiz, ayak seslerini duymuş olmasına rağmen, tavana perçinlediği gözleriyle ısrarlı bir seyir içindeydi. Kirpiklerini kırpmadan, gamlı bir bekleyişi vardı aynı noktada. Oğlu, yanı başındaydı. Soluğunun sıcaklığını duyacağı kadar yakındı.

Erkam, babasının hareketsiz tavrına bakarken, ilgisizliğini sürdüren adamın yanaklarına doğru yürüyen yaşları ezilerek gördü.

Yüreği burkuldu... O akmasına dayanamadığı yaşları elinin ucuyla incitmeden silmeye çalıştı...

Bu bilmem kaçıncı kez aynı münakaşayı dinlemişti.

Elleriyle büyüttüğü çocuklarının evlerinde barınamayışının yorgunluğu, vücudunu gezdiremez hale gelişinin belki de tek sebebiydi.

Eşinin ve oğlunun vefatı, ikinci evlilik ve onun acı sonu... Çocuklarının yanına sığmadığını bile bile kalmak mecburiyeti...

Şu an, derin ifadeler vardı sessiz ağlayışında. Çaresizliğin zincirlerine vurulmuş yatan adam, istemediği bir hayatın acı serüvenini yansıtıyordu şu an...

O mat, anlamsız gibi tavanda çakılı duran bakışlar, iç dünyasının ıstıraplarını nakış nakış işliyordu tavanın beyaz badanasının üzerine.

“Ah geriye dönmeyen gençlik. Tekrarı mümkün olmayan imkânlar ve renkli hayaller uğruna harcadığım vefasız yıllar.”

Sitemlerini işliyordu tavana, bakışları...

Gözyaşlarının devamını sezdirmemek için uzandığı yerden kafasını duvardan yana çevirip, ıstırabını saklamaya çabaladı. Oğlunu daha fazla üzmek, onu zor durumda bırakmak istemiyordu.

Senem'le ettiği münakaşaların ve bilmem kaçıncı defa evden kovuluşunun hiç birisinden haberdar etmemişti Erkam'ı.

***

Mustarip gönlü, onu hasta yatağında yıllar öncesine doğru çekip almaya çalıştı.

Erkam henüz altı - yedi yaşlarındaydı. Trafik kazası geçirmiş, kazayı yapan şoför, onu aynı arabayla Hacettepe Hastanesi acil servisine yetiştirmişti.

O günü, o içlerinin parçalandığı, yüreğinde tarih olan o kara günü hatırladı. Yoğun bakımdaki odasına nüfuzunu kullanarak girebilmişti.

Daha çiçeği burnunda kaymakamdı o günlerde... Nefesi göğüs kafesini zorluyordu.

Erkam'ın damarlarındaki zayıf atışlara parmaklarının uçlarıyla şahit oluşu, ona dünyaları kazandırmıştı... Fakat daha fazla duramamıştı ayakta.

O kararan dünyasını aydınlatmak için değildi gözlerindeki ışık. Cihanı titreten adam, gözlerinin önünde porsumuş, dünyaya küskün çehrenin yüklediği ıstıraba daha fazla dayanamıyordu.

Önce gözleri karelenmiş, sonra beyninde bir uyuşma hissetmişti. Ve pelte pelte yığılmıştı karyolanın kıyısına. Hatırlamıyordu gerisini...

Gözlerini açtığında, başka bir yatağa uzatılmıştı. Doktorlar vardı baş ucunda... Etrafını önce puslu bakışlarla taradı, sonra ışığı artan gözler, keskin baktı doktorlara... Bir yitik aradı hareketsiz vücudun bön, anlamsız bakışları... Tanıdığı simalar vardı etrafında.

Bürokrasinin üst sıralarında duran adamdı. Başkent'in merkez ilçelerinden birisinin kaymakamıydı.

Zayıf düştü. Dudakları titremeye başlamıştı. Hışımla yerinden doğrulup ayaklarını yere indirişi, görmeye değerdi. Baştabipti karşısında duran.

Doktorların arasında seçebilmişti onu. Yakasından tutup sıkı sıkı sarstığı anı hatırladı. Dostuydu, daha bir önem verir, daha itinalı davranılmasını sağlardı. Hayatında dönüm noktası bir andı solukladığı...

Tıpkı, yıllar öncesi gibi... Tazeliğini korudu hadise...

Elleri baştabibin yakasında, hastanenin odasını velveleye veren bir haykırış, herkesi tedirgin edecek kadar güçlü ve otoriter:

— Oğlumu yaşatın, yaşatın oğlumu.

Biraz da samimiyetin verdiği duygular içinde sarsılmıştı. Gözlerinde yaşlar, dudağında haykırış:

— Oğlumu yaşatın.

Baştabipten aldığı cevap beynini allak bullak etmişti...

— Biz elimizden geleni yaptık sayın kaymakam. Allah'tan umut kesilmez.

Baştabibin gözlerinin içine korkuyla baktı. Bileklerinin feri kesildi birden, hareketleri kahırlı bir durgunluk geçirdi kısa bir an.

Sonra derin bir düşünce yorgun düşürdü acılı adamı... Elleri yavaş yavaş sıyrılıp düştü Baştabibin yakasından.

Bön bir bakış tutturdu muhatabının gözlerinin derinliklerinde. Bir fısıltı ıslıkla şu hararetli dudaklarının arasında:

— Allah'tan ümit kesilmez.

Kıt düşünen beyin, bir ufuk açtı dünyasına. Demek beşerin çaresiz kaldığı yerler vardı. En güçlü insanlar bile... İmparatorlar, krallar, zenginler, makamları ellerinde bulunduran insanlar...

Bütün gücüm, nüfuzum, benden üst makamdakilerin iki dudağı arasında değil mi? Kaymakamlığın bitti dedikleri andan itibaren ben de sıradan bir adam değil miyim?

Demek doktorlar da çaresiz. Demek beşerin çaresiz kaldığı yerde görevini yapıp kayıtsız bir teslimiyet içinde sonucu ondan beklediği bir makam var.

Herkes çaresiz ve aciz... Bir O, sadece O... O kuvvet Allah...

Doktor da öyle dedi işte;

— Allah'tan ümit kesilmez.

İşte kâinatın kıskıvrak elinde bulunduğu tek kuvvet, varlığı hiçbir varlığa muhtaç olmayan, fakat her zerrenin iplerini elinde tutan sonsuz kuvvet: Allah.

— Allah'tan ümit kesilmez diye mırıldanmıştı.

Bu sözü defalarca tekrarlamış, her defasında balyoz gibi inmişti beynine:

— Allah'tan ümit kesilmez.

— Allah'tan ümit kesilmez.

— Allah'tan ümit kesilmez.

Kâinat, zerreden kürreye... Bütün mahlûkat kukla ve onların ipleri Allah'ın elinde...

Yoktu başka bir kapı. Sıkıntıya düşen, isteği olan herkesin başvuracağı tek makam...

Bilerek ya da bilmeyerek, şuurlu yahut şuursuz, fıtratın haykırdığı gerçeklerdi bunlar. İşte kaymakam bu sese kulak vermişti şimdi...

Bu ses, hayatının akışını, şeklini, biçimsizliğini değiştirecekti. Onu başka bir alternatifi olmayan kapının önüne kadar getirip bırakacaktı...

Evet, acı bir hadise, çaplı bir çizgi çekiyordu kaymakamın geleceğine. Baba'nın İslam'a dönüşü zor anlarda, kalbin sahibine gösterdiği tek kapıyı çalışı, ona "Allah" dedirtişi, idrakini başka iklimlere götürmüştü... Derin bir nefes alarak rahatlamaya çabaladı.

***

Buruk bir tebessüm bile belirdi dudaklarında. Yine o kapıyı çalıyordu kalben. Sitemini dindirmek istedi.

Hoşgörüsü inancından kaynaklanan tecrübelerin pişirdiği baba, hadiseler ve sebepler zincirini gezdi.

Oğlunun hatır sual edişini duymazlıktan geldi... Acı ama hoş şeylerdi maziden düşündükleri.

Daha birkaç gün öncesi kalbi sıkıştırmış, doktor getirmişlerdi eve... Hadiselerin yorgun düşürdüğü kalp, atışlarını değiştirmişti o gün.

Doktorun:

— Yapacak hiçbir şey yok. Kalp zayıf. Enfarktüs değil, ancak beklenebilir de, deyişini, sesi kıt algılayan kulaklarıyla dinlemişti.

— Kımıldatmayın, ilaçlarına dikkat edin.

Büyük oğlu ve kızı da çağrılmıştı, hepsi de başucunda, doktorun gözlerinin içine anlamlı seyirler tutturmuşlardı.

Ekrem, Doktora beklenen soruyu kısık bir sesle iletirken, Sezer ve ev halkı merakla dinliyordu:

— Doktor, babamın durumu nasıl?

— Çok ciddi değil, fakat dikkat edilmesi gereken hususlar var tabii. Üzülmemesi lazım.

Fısıltı halinde sorusunun devamını getirdi:

— Hazırlıklı olalım mı?

Doktor garip bir edaya bürünmüştü. Maksadı anlamışlığın ıstırabı içinde karşılık verdi:

— Her insanın hazırlıklı yaşama garantisi yok. Sorduğunuz manaya gelince, babanızın ciddi sayılmaz.

— Baba, neden konuşmak istemedin benimle?

Buruk bir tebessüm geliştirdi dudaklarında:

— Başka bir âlemdeydim sen seslenirken. O kadar çekiciydi ki, seni duyduğum halde dönüp bakamadım. Yoksa kesinlikle bir küskünlük değildi bu.

— Nasıl bir âlem ki, bana arkanı döndürebilsin?

— Kurcalama be çocuk. Bölünmesini istemediğim hayallerim idi...

— Tamam. Şimdi iyisin ya?

— Cevap olarak, evet.

— Ya gerçek olarak?

— Aldırma. Enkaz bu, neresinden taş kaldırsan toz çıkar. Dedim ya, fazla kurcalama.

— Tamam, iyi gördüm, oldukça bir canlılık var yüzünde.

— Sevindin demek.

— Baba!

* * *

Gecenin fısıltılı münakaşası uykusunu dağıttı. Senem:

— Tamam, dedi. Kardeşim de gitsin. Fakat baban da.

Çıldıracakmış gibi oluyor, bir sağa bir sola dönüyor, diken gibi vücuduna batan yatağın içinde. Ciğerlerini sökercesine boşalttığı nefeslerle rahatlamak istiyor sık sık. Fakat hepsi nafile.

Esefle bakıyor gece lambasının loş bir ışıkla aydınlatmaya çalıştığı odada, kadınının gözlerinin içine.

İçli içli nefes alıp boşaltıyor durmadan, kısık, öfkeyi kudurtan, beynini hançerleyen bir ses yayılıyor odanın içine:

— Sen ne istediğinin farkında mısın?

Çıldırtan bir fısıltı, gecenin iniltilerine darbe üstüne darbe vuruyor yeniden:

— Evet!

Gözlerini tavana dikmiş, umursamaz edalar içinde fikirlerini açıyor, gecenin insan ruhuna kasavet çökerttiği saatlerde:

— Hayatımızı yaşayalım biz de. Yeter gençliğimizi heder ettiğimiz başkaları uğruna.

Erkam, kahır dolu bir gönlün yelpazesini açıyor sessizliğin pazarına:

— Baba ve annelerin pazarlık söz konusu edilmeyeceklerini bilmelisin.

Aynı umursamazlıkla çıldırtan cevaplar geliyordu eşinden:

— Bu pazarlık konusu edilmeyen kurallar sadece seninle benim için mi, yoksa diğer kardeşlerin için de var mı?

— Sen ve ben.

— Farklı bir sebep mi var seninle benim için?

— Var!

— Nedir o benim bilmediğim ayrıcalık söyler misin?

— Ben inanan bir insanım. Yaşadığım hayatın hesabını Allah'a götüreceğim bir günün olduğunu bilmekteyim.... Bizleri Yaratan, anne ve baba hakları için çetin yükümlülükler taşıyan hükümler koymuş. İncitmeyin onları demekte, “Öf bile demeyin.” Duymakta mısın beni? İki cihanın efendisi ne demekte?

“Babasının ve annesinin yaşlılığında bulunan evlatlar cenneti kazanamazsa, onlara yazıklar olsun, burunları yerde sürünsün, sürünsün, sürünsün.”

Ahiretin tarlası olan bu dünyada, o sonsuzluk diyarında Allah'ın vaat ettiği Cennet'i bana kazandırmak istemez misin? Hem düşün bir kere, senin de annen, baban var. Bir gün onlar da zor durumda kalsalar?..

Bizler çocukken onlar sevginin, şefkatin ve merhametin tarif edilemez ikliminde avuttular, kanatları altına aldılar bizi... Çark tersine döndü şimdi ve sıra bizlerde... Hem ihtiyarlayıp çocuklarımızın eline, bakıma muhtaç birileri olarak düşmeyeceğimize dair garantimiz var mı?..

Kesin bir tavır vardı Senem'in kafasında:

— Bana hiç boş yere sebep ve sonuçlardan bahsetme. Koca bebekle günleri akşam etmek istemiyorum artık. Babana başka koşullar içinde, başka alternatifler düşünerek çareler ara ve bak. Mesela ağabeyinin dediği gibi, güçsüzler yurdu veya buna benzer yerler.

— Babamı bırakamam.

Kesin ve kararlı bir fısıltı beynine balyoz gibi indi:

— Tercih senin.

— Ne yani?

— İşi bu noktaya kadar sen getiriyorsun. Baban yahut ben!

Yarı otoriter, yarı yalvarmaklılık kokan bir sesti:

— Bir daha böyle saçma fikirleri açma bana.

— Blöf değil bu. Gerçeklerden kaçamazsın. Kararım kesin. Baban yahut ben!

— Ağır bir tercih bu. İkiniz de benim için vazgeçilmez değerlersiniz.

— Tercihin diye direnirsem?

— Sen beni günaha ve isyana zorluyorsun. Cennetin kapılarını kapatıp Cehennemin kapılarını açıyor, sonra da “Tercih” diyorsun.

Senem, vurgun yemiş balık gibi çırpındı. Öfkesi, az önceki rahatlığını bozdu. Sert bir hareketle yüzünü dönüp azarladı:

— Yani tercihin şimdiden belli. Unutma sen de babasın ve çocuğun var... İşte verilecek o korkunç kararın sonunda Burcu babasız büyüyecek. Söyler misin bana, böylesi daha mı az günah?

— Benim öyle bir isteğim yok. O kararı sen istemektesin. Müşkülatı çıkartan sensin. Unutma, hayat müşterek. Sevinçte ve kıvançta olduğu gibi, acıda ve çilede de müştereklik vardır.

Gecenin uğultularına hançerleyen bir hıçkırık belirdi dudaklarında:

— İkinci planda olduğumu bile bile artık bu evde kalamam ben ikinizi de istiyorum.

* * *

Çetin bir geceydi sabaha bağlanan. Ezan, darda kalan gönlüne serinlik getirdi... Küskün bir gecenin ardından rahatsız bir vücutla yerinden kalkıp abdest aldı...

Sessiz adımlarla babasının yattığı odanın kapısı önünde durup içeriyi dinledi. Sonra kapıyı usulca açıp, pencerenin karşısına düşen kanepeye yaklaşıp biraz bekledi. Kıpırdadığını gördü, uyanık olduğunu bildiren kısık bir öksürüşle ulaştı oğluna. Lambayı yakıp dikkatle inceledi:

— Uyanık mıydın?

İçinde bulunduğu haleti ruhiyeyi gizleyen bir cevaptı verdiği:

— Ezanla uyandım.

— Namazı kılabilecek misin?

— Ayakta durabildikçe.

Acı bir tebessümle gülümsedi:

— Yardım edeyim mi?

— Yo, adeta yeniden can geldi dizlerime. Biraz daha iyiyim.

— Sevindim.

Hafif bir iniltiyle doğruldu yatağından:

— Biliyor musun seni çok zor durumda bıraktım.

— Aldırma. Tek münakaşa edilen ev bizimki değil.

— Benim yüzümden oluşu...

Doluktu. Ağlamamak için dudaklarını gevdi:

— Sen tecrübeli bir insansın baba. Bizler de sonunda aynı hayatı yaşamayacak mıyız sanki? Bunlar birer ön hazırlık şimdiden.

— Başka çareler arasak?

— Neye?

— Huzurlu yaşamanız için.

Hafife aldı konuyu, gülümsedi:

— Ayrılıkta çare bulan olmamış.

— Ama diğer türlü ayrılık da güç.

— Anladım. Düzelir bunlar. Geçici hırçınlıklar ve blöf. Tutturursa, ufacık taviz bulurlarsa yüklenirler hep. Hem bir bütünüz biz. Sensizlik inan ki çok zor olur benim için anlıyor musun? Biz açık konuşmaya alışmışız işte. Sen benim hem babam, hem arkadaşımdın...

— Yine öyle.

— Ayrılığını düşünmek çirkin ve acı, bir daha sözünü bile etmemelisin.

— Abdestlisin anlaşılan.

— Yo, ilk sana geldim.

— Kalk o halde, hazırlan şimdi.

* * *

Senem gönülsüz, küs bir çehreyle sabah kahvaltısını hazırladı... Ayak seslerine uyanıp Edip de kalktı. Pişkin bir yüzle girdi mutfağa. Uykuyu alamamış mahmur bakan gözlerinin kapakları şişmişti. Yılışık bir sesle Erkam'a ulaştı:

— Merhaba enişte!

Oturduğu sandalyeden göz ucuyla bakıp, usançlı bir kabulle cevapladı:

— Günaydın.

— Sesinize uyandım. Param tükendi de.

Manidar bir şekilde baktı. Yüzünün derisi haddinden fazla gerginleşti:

— İçki için verilecek param yok.

Senem kahırlı baktı erkeğine:

— Erkam!

— Lütfen Senem. Adam gibi kalacaksa istediği kadar para. Bir daha içkili bu eve girecekse, şimdiden çekip gitsin.

Senem fena halde öfkelendi:

— Erkam, karşındaki benim kardeşimdir.

Kızgın baktı gözlerinin içine:

— İsteğim, inancımın bir gereğidir.

Edip alaylı girdi söze:

— Babanı pazarlık konusu etmezken, eşinin kardeşini evinden kovuyorsun.

Çileden çıkmış bir hali vardı:

— Sen susar mısın?

— Neden, işine gelmedi demek?

— Karı koca arasına girilmez.

— Baban bir sorun haline geldi evde, sen onu düşün...

— Biliyorum evde fitne oluşunun sebebini. Kızdırırsan pataklarım seni.

— Zor!

— Edip!

— Ne yani, bir de dayak mı yiyelim?

Derin bir nefes alıp tekrar yerine oturdu:

— Bak oğlum. Senin kafandan geçenler başka. Tamam gitme, fakat içkili gelmeyeceksin bu eve. Sen babama mazeret olsun diye hücum oynamaktasın. Ablan, bunları bilmiyor gibi kanat germekte sana.

— Biz gidersek ablamla birlikte gideriz, unutma.

— Sana, girme aramıza, dedim. Hem ablanın yeri bu evden başkası olmaz.

— O zaman ben içerim işte.

— Korkmuyorsan dene!..

* * *

Baba bu gün vücudunda iyilik hissetti. Sabah kulaklarına gelen sesler maneviyatını bozsa bile, artık alışmıştı.

Her türlü olumsuzluklara rağmen, gönlünde gizli bir sevinç alarmı çalıyordu. Üzerini giyindi, yorganını, çarşafını, yastığını toplayıp, yattığı kanepenin kabinine yerleştirdi.

Kafasında hoş, ruhuna rahatlık vaat eden bir düşüncesi vardı. Kanepenin üzerinde nefeslenmek için oturup, derin hülyalara daldı. Adeta bir müşkülü çözüme kavuşturmuş gibi yüzündeki deriye bir rahatlık yayıldı.

Yine sesler geliyordu kulaklarına... Edip anlaşılan çok kızmıştı eniştesine... Senem, Burcu'nun kahvaltısını hazırlamıştı. Kardeşi sigaraları peş peşe yakıyor, sakinleşmek bilmeyen bir öfke ile mutfakta ruha bunaltı verecek voltalar atıyordu.

Senem, kardeşini bir müddet usanç veren bir çehreyle takip etti. Sonra dayanamadı:

— Otursana yerine!

Bozuk asapla, hıncını artırmış, dudakları seğiriyordu. Bu yüzden ince ince bir titreyiş sarıyordu tüm bedenini. Durdu, sert baktı ablasına:

— Alınma ama, çok budalasın.

Şaşırdı birden:

— Nedenmiş o?

— El âlem kazancını güle oynaya yesin, sen dört duvar arasına kapanıp o sevimsiz herife bak. Mahkûmdan ne farkın var sanki? Kafanı çalıştır biraz, çekip gidelim Bursa'ya...

— Neler konuşuyorsun sen?

— Hayat bir oyundan ibarettir kızım. Sen oynamasını bilmezsen, zorla oynatırlar istedikleri oyunu.

— Neyi halledecek çekilip gitmek?

— Bak, önce babası yalnız evde kalacak.

— Söyler misin kim bakacak ona? İşleri dolayısıyla kendisi olamaz.

— Bir yer bulması gerekmez mi sence?

Senem, Burcu'nun kahvaltısını yaptırıyordu. Durup, derin düşüncelere daldı. Kedere boğuldu birden, yeise büründü çehresi:

— Ya Burcu ne olacak?

— O da gelecek.

— Ya enişten kahredip koparırsa ipleri?

İstihzalı bir kahkaha savurdu Edip:

— Güldürme adamı. Deli gibi seviyor seni.

— İyi de o sevgiye eziyetle mi karşılık vermeli?

Yüreğini inciten bir nefes aldı, umutsuzluk sardı dünyasını:

— Ben de seviyorum onu, vicdanım daha fazlasına müsaade etmemekte biliyor musun?

— Çoraklaşmış bir sevgi bu kızım. Sen mesut olmak istiyorsan benim dediklerimi yap. Hem denemek bedava... Gidelim, sonra kalkıp geliriz yine.

Dik dik baktı kardeşinin gözlerine:

— Adeta tilkiden farkın yok. Maksadın belli... Babama beni bahane edeceksin. Ayarttığın kızı özledin, hepsi o... Kardeşleri seni dövmek için sabırsızlanıyormuş.

— Boş ver o masalları sen. Hem kız mı yok dünyada. Gelir gelmez buldum.

— O zaman neden gitmek istiyorsun?

— Senin için. Dene bunu. Adam mutlaka gidecektir evden.

Yeniden volta atmaya başladı. Elinde sallayıp parmağına doladığı zincir, havada cılız ıslıklar çalarak savrulurken, Edip kararsız ablasını kandırmak için elinden gelen kışkırtmayı yapıyordu:

— Kafesteki kuşlar gibi yaşamaya bir son ver... Bu adam yanınızda kaldıkça bedbaht olacaksın unutma. Kafesteki kuşlar da doğar, yer, içer ve yaşarlar. Onlar başkalarının göz zevkini tatmin etmek için kafestedir. Talihsiz yaratıklardır. Hep acırım nedense kafeslere baktıkça.

Keyfince yaşayamazlar, bilmezler hürriyet nedir, tıpkı senin gibi... Keyiflerince kanat çırpamazlar semalarda, ahenkli uçuşlara hasrettir onlar. Katarlara karışamaz, hür şakıyamazlar. Hayatın güzelliklerinden hep mahrum bir hayattır yaşadıkları.

Her şeyi odanın içidir onların.

Bütün dünyayı işte şu dört duvarın arasından ibaret bildikleri için yaşarlar. Birisi onlara, kâinatın ihtişamından bahsetse, semalardan, dipsiz göklerden, hür yuvalardan söz etse; çiçeklerden, başka kuşlardan, tabiattan, sudan, eminim çatlar ölürler kafeslerinde.

Sen işte osun abla, tıpkı şu kafesteki kuş. Prangasız bir mahkûmsun hayatta. Bir hizmetçi, karın tokluğuna yaşayan, hayatına esaret zincirleri vurulmuş bir budalasın sen...

Burcu dinledi onları, bir şeyler anlamasa bile, o çocuksu kafasında bir sonuç, belirsiz ama, yine de bir sonuç vardı çıkarmak istediği...

Senem ağrıyan başında gezdirdi elini. Bir çöl harareti vardı dudaklarında. Diliyle ıslադı çatlaklıkları, tiksinerek baktı kardeşine:

— Susar mısın biraz?

— Korkuyorsun gerçeklerden. Onun için susmamı istiyorsun işte...

— Edip lütfen, başımda korkunç bir ağrı var şu an.

— Tamam işte, karanlık koyulaşınca sabah yakındır derler.

— Edip lütfen!

— Ablamsın benim. Ben seni kayırıyorum be. Onun müslüman görüntülü olduğuna bakma. Kim bilir dışarıdan da otlanıyordur o uyanık.

Elini omuzuna bıraktı ablasının. Fethedilmiş gözlerden cesaret aldı biraz:

— Hem dışarıdan otlanmasa, tercih noktasında babam der dayatır mıydı böylesine? Sen onun hizmetçisi değilsin de, başka nesin bu evde ha? Söyler misin bana?

İçli, yakıcı bir nefes aldı Senem. Sonra garipleşen Burcu'yu inceleyip bardağına çay doldurdu.

— Edip, çok ileri gittin.

— Bu konuda şüphem var diyorum sana.

— Edip, kadınların zaafını iyi biliyorsun, fakat bu bir yuva.

— Abla yemin ederim boş değil.

Elindeki lokmayı masanın üzerine atıp kararsız bir çığlık attı:

— Ediiiip!

Çocuklar korktu. İçeride, odasında derin düşüncelere dalan adam bile boş bulunup sıçradı...

— Yeteeeer... Kapat artık bu konuyu.

— Tamam, tamam. Sen uyumaya devam et.

Stres doruktaydı evde. Burcu iştahsız bir kahvaltı yaptı, garip bir edaya büründü ansızın. Sandalyesinden inip koridora doğru yürüdü. Dedesinin bulunduğu odaya geçti. İçeride aradığını bulamayınca şaşırdı. Hep ondan konuşulmuştu sofrada...

Dayısı ve annesinin münakaşası bir şeyler anlatmıştır belki de. Çocuksu duyguların ezgisi yüreğine pençesini alıp bu odaya doğru çekmişti onu. Etrafı didik didik aradı, odanın içinde yoktu...

Antreye çıktı, banyonun ışığı yanmaktaydı. Arayan bir tavırla oraya doğru yürüdü... Hafif aralık duran banyonun kapısından içeriye baktı.

Acı bir tebessüm belirdi yüzünde.

Sevinçle üzüntünün cilveleştiği çehre, önce belirgin bir durgunluk geçirdi. Göz göze geldiler dedesiyle. Leğende iç çamaşırlarını yıkıyordu.

Biraz daha araladığı kapının boşluğundan aynı noktayı seyrediyorlardı.

Müteessir bir lisanla çocuksu duygularını ön plana çıkardı Burcu:

— Dede!

Cesur, dirayetini açığa vururcasına güçlü olarak çıkmaya yeltenen bir sesti cevap:

— Evet.

Suçlu gibi duruyordu karşısında:

— Erkekler çamaşır yıkarlar mı?

Durup torununu seyretti.

— Eeee. Neden olmasın?.. Herkes kendi işini görmeli bence.

Birkaç gündür makinaya atılmıyordu çamaşırları? Bunun farkındaydı üstelik. Evin çamaşırları yıkanmıştı bir gün öncesi.

Onunkiler naylon bir leğenin içerisine ayrılıp bırakılmıştı. Yaşlı kalbi atışlarını değiştirdi yine. Gözleri doldu birden, zamanlaması yanlış bir anda duygularının çırpınışına kaptırdı kendisini..

Burcu bir muhabbet busesi kondurmuştu yanağına:

— Dede seni çok seviyorum.

— Ben de seni.

Daha kederli dolukan, fakat zayıflığını hissettirmemek için kendisini ağlamamaya zorlayan bir sesti bu.

Elini çamaşırdan çıkartıp, derin bir nefes aldı.

Burcu buruk bir bakışla inceledi dedesini:

— Ama anneler yıkar çamaşırı dede.

Zor tuttu kendisini, duygusallığa yenik düşmemek için direndi:

— Senin bu yaşta aklın ermez bu işe.

— Babamın ve benim çamaşırlarımı annem yıkıyor, hem de makinada.

Dişlerini sıktı hıçkırmamak için:

— Benim çamaşırlarımı da babaannen yıkardı.

İri yaşlar dizildi yanaklarına doğru. Başka konuşamadı...

Burcu'yu incitti bu manzara. Şahadet parmağını sırasıyla usulca dedesinin gözlerine götürüp, kirpiklerinden süzülen yaşları sildi...

— Dedeler de ağlar mı?

— Kader ağlatırsa, dedi...

Çamaşırları durulayıp asmak için odasına geçti. Balkona açılan kapı vardı odasında...

Yorulmuştu. İşini bitirip kanepenin üzerine oturdu. Derin bir nefes aldı rahatlamak için.

Burcu hâlâ yanındaydı. Senem belirdi kapının boşluğunda.

Elinde kahvaltı tepsisi vardı. Çalışma masasının üzerine bıraktı tepsiyi. Öfkeli baktı Burcu'ya.

— Odana geç bakayım.

Burcu ürkek pırıltılar bırakıp ananın göz bebeklerinde ve sonra sessizce dedesinin odasından ayrılıp gitti.

Senem Burcu'nun peşinden usulca kapadı kapıyı. Bir suçlayan tesir vardı tavırlarında. Kaçamak baktı yaşlı adama, ellerini ovuşturdu:

— Konuşulanları ister istemez duymuşsunuzdur.

Gün görmüş adamdı eski vali, anlamlı baktı gelinin gözlerine. İnsan psikolojisini çok iyi değerlendiren bir yapıya sahipti.

Kıpırdandı, oturduğu yerde biraz daha rahatlamak için hareketler yaptı. Nihayetsiz bir “Ah” vardı dudaklarında.

Kederin en çaplı hali cilveleşti çehresinde. Zor konuşabilecekti. Kendisini zorladı.

Önce ılık bir iklime çekti konuşmayı:

— İyi dinle beni. Bir yuva kolaylıkla kurulmaz. Bana tahammül et diye değil. Hayatta her şey geçicidir. İnsan insana ilelebet yük, can gövdeye mülk değildir. Sizler de ihtiyarlayacaksınız bir gün.

İmkânlarınız, gençliğiniz, canınızdan çok sevdiğiniz çocuklarınız sizlerle beraber kalmayacaklar. İnsan yitirdikçe tecrübe sahibi olmakta. Yaşlılık bu işte. En çok sevdiğim değerleri kaybederek geldim bu güne.

Çok şey iflas etti bu koca herifte. Şu içinde yaşadığın vilayet ve daha çoklarına hükmetmiş bir insanım. Sonuç bu işte.

Sen iyi davranmaya bak kocana. Bir gün bakmışsın ani bir karar verip, aranızda kara çalı gibi duran bu vali eskisi kayıplara karışmış... Münakaşalı halinizle olmaz, yıkarsınız bu yuvayı. Aranızda hiçbir huzursuzluk bırakmayın, anlıyor musun beni?

Başını öne eğdi Senem:

— Arkandan bırakacağın pürüz birkaç gün sürer en çok... Varsa bir kolayın, bizden esirgeme bunu.

Efkâr doluydu ihtiyar... Dudakları büzüştü, fakat ağlamadı.

Acındırmayı sevmezdi oldum olası.

— Erkam diğerlerine benzemez, biz et - kemik olduk onunla. Gidersem üzüntüsü onu yıkar. Anla biraz be kız. Ona dayanamıyorum. Yoksa çeker miyim her gün kovulmanın kahrını? Yarın evladın da sana aynısını yaparsa diye hiç benim yerime koyduğun oldu mu kendini?

— Düşünmedim hiç.

— Vaktin olursa düşünmeye çalış bunları. Hayat bu, gerçekler istemesen de kabul ettiriyor kendisini.

— Herkes hayatını yaşamalı bence. Acısını, ıstırabını ve eziyetini başkalarına da çektirmemek için gayret etmeli. Siz de

yaşadınız bu çağları. Ömrün bu noktasındaki anlayış bu... Sizin gibi düşünemeyiz elbette. İnsan eline geçen hayatı engelsiz ve hür yaşamalı... Bilmem izah edebiliyor muyum?

Biraz istihzalı, fakat buruk, hüzün dolu bir cevaptı:

— Çok güzel izah ettin, fakat eksiklerin var tabi. Bu sözlerini yaşlanmış vaktin için, not almayı da unutmamak kaydıyla, fevkalade bir izahtı.

— Gidecek misin?

— Hayır!

Çok şaşırdı Senem. Tuhaf baktı ihtiyarın gözlerine:

—Ya!

— Ümitsizliğe düşme birden. Alıştıra alıştıra. Gün vermek zor tabi. Oğlum için yapıyorum bunu...

— O halde oğlunla ikiniz ne haliniz varsa görün.

Hışımla kapadı kapıyı.. İhtiyar adam o çalımın hışmından irkildi, tüyleri diken diken oldu.

Aynı öfkeyle mutfağa geçti. Edip'i aradı, yoktu... Sonra salona, diğer odalara baktı, anlaşılan gitmişti.

* * *

Baba zor durumdaydı. Henüz atlattım dediği hastalık, mecalini tam manasıyla geriye verememişti. Uzun yıllardan beri yanından ayırmadığı, hiçbir vakit şifresini açık bırakmadığı James Bond çantasını alıp, kanepesinin üzerine oturdu.

Şifreyi açtı Önce. İlk çocuğunun dünyaya geldiği günden beri, itina ile tuttuğu defteri içinden alıp, belki de ona son defa bir şeyler yazmaya çalıştı...

Tıpkı gönlü gibi, elleri de yorgun ve titrekti... Nedense beceremedi yazmayı. Cep defterine takıldı parmakları.

Kenti yöneten valinin telefon numarasını aradı ve buldu.

Telefonun başına geçip numaratörü çevirdi. Adını verdi telefona çıkan sekretere. Espri yaptı bağlaması için:

— Bir vali eskisi dersin kızım.,.

Beklemesini istedi sekreter.

Kısa bir zaman farkından sonra "Görüşün" diyen sesi duydu.

Selam verdi ikinci sese...

Hal hatırın hemen ardından ılık, şefkati ahizeyi bile saran bir sesle konuşmasını sürdürdü...

— Bu defa bir işim düştü sana. Kendi işim bu.

Karşısındaki insan hürmette kusur etmedi. Hatta kendisini zorlayarak konuşuyordu. Emeği geçmişti yıllar öncesi. Yükselmesinde vesile olmuştu onun da:

— Bu bir sır olmalı aramızda, kınayacaksan bile yüzüme vurmamalısın. Çok yufka bir yüreğim var artık, unutma. Eskisi gibi mermerden değil.

— Estağfurullah üstadım.

— Bak oğlum, maaşımı o müesseseye vermek kaydıyla, bana kimsesizler yurdundan bir oda temin et. Zahmetsiz, fazla bakıma muhtaç olmayan birisi de ki, alsınlar.

— Üstadım, neler söylüyorsun? Evimin bir odası sizin.

— Hayır, hayır. Ben ne istediğimi çok iyi biliyorum artık. En kısa zamanda olmalı bu. Yine ben arayacağım seni, unutma, sır dedim...

— Üstadım..

— Laf istemem. İnzivaya çekilip bir şeyler yazmak istiyorum orada... Kovulmak değil bu. Eşim öldü, ama aslında çocuklarım iyi bakmaktalar.

— Anlıyorum.

TAVUK VE CİVCİVLER

Düşüncelerin yuvalandığı beyni, zonkluyordu.

Gönlü, çekilmesi zor acılarla mustarip ve bir sokağa kıvrılan yolu seçti dolaşabilmek için. Gayesiz dolaşıyordu şu an...

Niyeti zaman öldürmek, ruhunu dinlendirmek maksadını taşıyordu biraz da... Zor bir akşam bekliyordu evde onu.

Bir hadise yorgun dimağında şimşekler çaktırdı. Görünmeyen bir el yapıştı yakasından ve yolunu irade dışı bir hareketle kesti... Ayak bileklerine prangalar vurulmuştu, bekledi..

Fersiz bakışlarını garip bulduğu manzaranın üzerinde tuttu. Alakasını çekmişti her nedense.

Basit bir hadisenin teşvikiyle mazinin ötelerini kurcalıyor, dimağına arındırılmış katıksız yorumlar demetinden nefis kokular eşliğinde vazgeçilmez manalar fısıldamaya çalışıyordu... Yolun kenarına oldukça yakın bir evin bahçesine perçinledi bakışlarını...

Anaç tavuk kanatlarını hırçın bir hareketle açtı. Yerleri katı bir hırsla süpürdü... Çapı küçük, manası büyük bir kasırga koptu, etrafı ahşap tuğlalarla çevrilmiş bahçenin ortasında..

Köpek, sivri dişlerini çıkarmış, keskin bakışlarını parlak, haris parıltılarla dikmişti tavuğa.

Sinsi sinsi civcivlere yaklaşıyordu.

Cüssesi, gücü, tavukla kıyaslanamayacak kadar üstündü köpeğin. Bu yüzden kendisinden emin ve alaycı yürüyordu avının üzerine...

Niyeti, civcivlerin birini, kabaran iştahına yem vermek istiyordu. Damağı tadını alır almaz belki de diğerlerini de indirecekti midesine.

Toz duman içinde kaldı bahçe... Amansız bir çığlık koptu gözlerinin önünde. Civcivlerini topluyordu tavuk... Tehlikeyi haber verdi onlara...

Kanatlarını yere çaka çaka döneledi toprağın sert zemininde. O küçük, zayıf cüssenin gürültüsüydü ortalığı velveleye veren.

Acı çığlıklara, evin sahibi yetişti. Köpek de, tavuklar da, civcivler de, aynı evin mallarıydı. Kadın suratını yıkarak baktı köpeğe.

Kuyruk salladı, cilveler yaptı, eteğini yaladı sahibinin. Küçüklendi, yaltakçıya verdi hamuru.

Tehlike şimdilik geçmişti... Anaç tavuk yelpaze biçiminde açtığı kanatlarını civcivlerin üzerine örtüp sakinleşti...

Yavrularını sevinçle kucakladı, kanatlarının arasına alıp, korkularını dindirdi. Onları köpeğe kaptırmamıştı.

Akşam eşine tercihini söyleyecekti. Sabahleyin öyle tembihlemişti Senem. Ruhu onun için dardaydı.

“Çekil hayatımızdan, aile hayatımıza esaret zincirleri vurdun, serbest hareket edemez olduk evimizde.”

Erkam zor günlerin içindeydi. Ya babadan, yahut çocukla eşinden vazgeçecekti.

Babası için son tercihini düşünüyordu.

Şu an, tavuk civcivlerini köpeğe kaptırmadı.

Eşini bıraksa Burcu'yu sokağa kaptıracaktı... Ya babası? Kafasında bir şeyler oluştu, anlamsız kıvılcımlar çaktı sadece, fakat ne yapsa bir türlü sonuca varamıyor, çıkış yolu bulamıyordu hadiselere.

Yeniden ikna etmeye çalışmanın bir anlamı var mıydı?..

Denese neyi kaybederdi?..

O halde deneyecekti...

* * *

Büroya uğradı, notlara baktı; ilgilenmedi fazla. Gün batmak üzereydi. Hayatında dönüm noktası bir akşam olma hüviyetini taşıyan akşam tülleniyordu ufukta.

Mustarip bir gönülle bindi arabasına.

Hava, yeni yeni kararmaya başlamıştı, kapılarında arabayı park ettiği yere geldiğinde.

Yüzünde kederin uçuk bozarıları düşmüştü...

Alnında sıkıntının şebnem şebnem kabarcıkları belirmişti.

Manasını veremediği bir ürperti bastı vücudunu... Soğuk soğuk terlemeye başladı. Beyni, hayli güç bir problemin sıkıntısından uğulduyordu.

Kapılarının önüne gelince, kirpiklerini güçlükle araladı. Zile çökmedi... Cebinden anahtarını çıkartıp kapıyı açtı. Hafifçe geriye bastırdı açılması için.

Cılız bir ses çıktı önce, sonra beyaz bir kâğıt parçası, zayıf bir rüzgârın önünde savrulup ayaklarının önüne düştü... Hafif bir kavis çizdirdi beline. Eğilip, yorgun bir hareketle, kapıya sıkıştırılan, sonra yere düşen kâğıdı aldı. Titrekti parmakları. Adeta zor tuttu arasında...

Antre karanlıktı,,, Tedirgin adımlarla yürüdü önce, sonra el yardımı ile elektrik düğmesini bulup çöktü.

Parmaklarının arasına sıkıştırıp tuttuğu kâğıdı okumak cesaretini bulamadı önce. Ayaklarının uçlarına basa basa yürüdü.

Kendi evine adeta bir hırsız gibi girebilmişti. İçeridekilerle yüz yüze gelmekten korkan bir hali vardı sanki...

Huzursuzdu. Bugün, her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı buna.

Sükûtun nabzını dinleyen odanın sessizliğinde efkârlı bir gönlü vardı... Çocuğunun cıvıldaşması duyulmuyordu bugün.

Mutfaktan, çatal kaşık sesleri gelmiyordu kulaklarına... Sofra hazır değildi ilk defa.

Kederli bir yüzle dolaştı odaları...

Beynini hançerleyen kâbus gittikçe semizleşti. Dev oldu kafasında... Bütün değerlerini yitirmişti... Eşi, çocuğu ve babası...

O küçücük kalbine sığdırdığı insanları, son günlerde koca evin çatısı altına sığdıramamıştı.

Şimdi bu dağınıklığın ıstırabını çekiyordu işte...

Huzur da yitirildiği uçlarda aranmalıydı, fakat, nasıl?..

Bir kâğıt vardı parmaklarının arasında sıkıştırılmış olarak duran, şu okumaktan bile çekindiği, hayatının dönüm noktası bir not ve onun altında başka bir kalemle yazılmış, başka biçimde, başka bir anlam taşıyan bir yazı daha...

Kadını yazmıştı önce. Kederi, çorap söküğü gibi kalbinden söken harflerdi bunlar.

"Erkam, seninle vedalaşmadım. Çünkü sen tercihini akşamdan net ve kesin olarak yapmıştın.

Sana, babanla tükenecek en iyi günleri diliyorum.

Burcu ile birlikte Bursa'ya, babamlara gidiyorum.

Elveda...

SENEM"

Kâğıdın boş kalan kısmında, babasının el yazısı ile düşülmüş bir not daha vardı.

"Oğlum, eve döndüğümde kapıya sıkıştırılmış olarak bulduğum bu kâğıdı istemeyerek bile olsa okudum.

Anladığım kadarıyla, eşin, Burcu'yu da alıp benim yüzümden evi terk etmiş. Hiç vakit geçirmeden gidip onların yuvana dönmelerini sağla.

Beni artık arama ve merak etme!

Hayatın acımasız gerçekleri ve katı kuralları vardır, istemesek bile bazen onlara boyun eğmek zorunda kalırız.

Gözlerinden öperim.

BABAN."

* * *

Keder omuzlarını çökertmiş, kalbinin vuruşları değişmişti. Telefonun başına kadar gelip, ahizeyi kaldırdı, ablasını aradı önce.

Hüzün taşıyan bir sesti karşıya ulaşan:

— Abla, benim!

— Bir tuhaf geliyor sesin, üzgünsün.

— Aldırma, babam uğradı mı diye soracaktım?

— Yo, hayır!

Bir huzursuzluk almıştı ahizenin başındaki kadını. Nefesi daraldı onun da:

— Gitmiş mi?

— Evet, gitmiş. Barındıramadık bir arada.

Belkız, masanın ucunda gördüğü en yakın sandalyeye çökerek konuşmak zorunda kaldı. Evlat ne de olsa:

— Ağabeyime de sorsan?

— Orayı da arayacağım. Fakat çok zayıf bir ihtimal. Babam onurlu bir insandır, kovulduğu yere uğramaz bir daha.

Kızdı, öfke ahizeyi sarstı beklenmedik anda:

— Hepiniz egoistsiniz, hepiniz, sen de, ağabeyim de kötü örnek oldunuz.

Sert bir şekilde ahizeyi kapadı.

Titrek elini olanca kuvvetiyle bastırdı üzerine. Elinde olmadan dişlerini sıkmıştı.

Biraz toparlanıp yeniden kaldırdı ahizeyi.

Sinyal sesini bekleyip başka bir numara çevirdi:

— Sezer, sen misin?

Kulaklarına gelen ses doğruladı onu:

— Benim amca, buyur.

— Evde mi baban?

— Evet.

— Telefonu ver.

— Tamam.

Sezer ahizeyi kulağından çekip, bir an kararsızlık içinde bekledi. Neden sonra bitişik odaya seslendi:

— Baba! Telefon. Amcam istiyor seni.

Yeni dönmüştü işinden. Üzerini değiştirip gazetesini almıştı eline. Oğlunun sesini duyunca gazeteyi sehpanın üzerine atıp telefonun bulunduğu odaya geçti. Sezer'in elinden ahizeyi alırken, oğlunun anlamlı bakışları oyaladı babayı. Göz kırparak sordu. Sezer omuzlarını kımıldatıp dudak büktü. Kısık bir sesle fısıldadı:

— Sesi değişik.

Sabırsız bir bekleyiş içindeydi Erkam…

Karşıdan aldığı “Alo” sesi yeterli oldu:

— Ağabey!

— Buyur.

— Babam uğramış mı diye soracaktım.

— Ne diye uğrasın? Hiç, öyle ya! İyi akşamlar..

Ekrem aceleci, yüksek bir sesle ikaz etti:

— Erkam, dur, kapatma hemen!

— Konuşacak başka meselem yoktu.

— Gitmiş mi?

— Evet! Önce Senem ve çocuklar, onun kapıya yazıp bıraktığı kâğıdı okuyunca da babam.

— Anlaşıldı, efkârlısın sen şimdi. Biz yaşadık o günleri evladım, tecrübemiz var. Gel, hemen buraya gel.

— Bekleme!

* * *

Bu durumda bile o şimdi, evinde Pazar gününün keyfini çıkartıyordu. Hatalı bile olsa ağabeyiydi. Kopmamalıydılar birbirlerinden.

İsteksiz hareketlerle evden çıkıp, düşünceli yürüdü yollarda.

Evleri fazla uzak sayılmazdı... Gönülsüz bastı zile...

Kapıyı Sezer açtı. Yüzü güldü amcasını görünce. Aşırı bir muhabbet vardı aralarında:

— Hoş geldin amca.

— Hoşbulduk, kim var?

— Babam annem.

Antreden salona doğru yürüdü. Ağabeysi duydu sesini, karşısına çıktı, elini uzattı. Sonra kucakladı:

— Hoşgeldin.

Gamlı bir hali vardı hâlâ. Sesi, çehresindeki mimikler kadar ıstırap doluydu:

— Hoşbulduk.

Salona geçtiler birlikte. Karşılıklı oturdu iki kardeş. Sezer, yanına bir nefes kadar yakın oturdu amcasının. Yengesi geldi, işlerini bırakıp:

— Hoşgeldin Erkam.

— Hoşbulduk yenge.

Hepsi meraklı bakışlarla buluştu…

Ekrem deşti dertlerini:

— Bulabildin mi?

Olumsuz bir hareketle cevapladı. Kafasını o manada hareket ettirip sükûtu sürdürdü.

— Ya çocuklar?

İçli bir nefes tazeledi, efkâr yüklü:

— Bursa'dalar.

— Neden gittiler?

— Kopma noktasına geldik sonunda. Ya baban, ya çocuğumla ben, dedi.

— Sen ne yaptın?

Ayten, kocasının gözlerine baktı. Sonra derin bir seyir tutturdu Erkam'ın çehresinde. Sezer, aynı hassasiyetle inceliyordu amcasını:

— Aralarında tercih yapılmayacak değerlerdi bunlar. Birkaç günü sabır ve sükûtla geçirmeye çalıştım.

— Sonra?

— Babamı bırakamayacağımı söyledim.

— Yanlış bir tercih bu.

Sert baktı gözlerine:

— Ağabey!

— Devrini tamamlamış bir insan için çoluğunu çocuğunu perişan etmeye değmezdi aslında.

Tüyleri ürperdi Erkam'ın:

— Değmezdi dediğin insan, senin de baban!

Soğukkanlı ve umursamazdı üstelik:

— Hayatını dilediği gibi yaşamış, maaşı var, sokakta değildir en azından ve tahminim, bulunduğu yerde bizden daha da iyi bakarlar.

— Biliyor musun nerede olduğunu?

— Hayır, sadece tahmin bu.

— Nerede olabilir?

— Nüfuzlu bir adam babam. Olsa olsa bir huzurevine yerleşmiştir.

— Basit bir vefasızlık örneğisin sadece. İğreniyorum senden.

— Saygısızlık etmiş olmuyor musun? Ağabeyinim ben senin. Unutma, eşin ve çocuğun da yarın senden iğrenecekler.

— Müsterih bir vicdanım var en azından.

— Bence pek müsterih olmamalı. Ya çocuğun ve eşin, onların hakları?..

— Bir hakkı teslim edeyim derken başka bir hakkı çiğneyeceksen ne önemi var?

— Aptallık etme, benim de babam o, ben de en az senin kadar üzgünüm. Yuvam bozulacaktı... Beynimi çatlatırcasına düşünüp çareler aradım o sıralar. İkisini bir arada bulundurmak ne yapsam mümkün görünmüyordu. Babama sarılsam, eşim kararlıydı, aynen sana yapıldığı gibi, Sezer'i de alıp gideceğini söyledi bana.

Düşün bir kere. Babamı feda etmesem, eşim ve çocuğum terk edecekti evi. Sezer babasız büyüyecekti...

Bir kişi için birkaç kişi birden mağdur olacaktı.

Dehşetli bir mahkemeydi vicdanımda kurduğum.

Karar, babamı feda etmek oldu. Aza, çoğu tercih etmekti bu.

Meseleyi büyütürsen, çekilmez bir yükün altında bırakırsın omuzlarını. Sen de alışırsın sonunda, unutmak için çalış.

Bırak herkes kendi hayatını yaşasın. Babamın hayattan alacağı çok şey kalmadı bizler gibi. Sen, eşin ve çocuğun, hayat sizlere daha çok şey borçlu, unutma.

Problemi çözmek istiyorsan, önce çok bilinmeyenli denklem durumundan kurtarmalısın.

Ağlamamak için zorladı kendisini ve haykırmamak için direndi.

Esefle baktı ağabeysine, onu hakir gören, küçümseyen bir edaya büründü hali:

— Acımasızca bütün bağları şuursuzca kesip atmak... Ağabeyimsin diye geldim. Kan bağı var ara yerde. Mühimsemediğin insan, babam... O bize her şeyini tereddüt etmeden verdi hayatta. Bütün ömrünü... En paha biçilmez değer-leri paylaştı bizimle. Sevinci, kıvancı, başarıyı... Bir itici güç oldu peşimizde...

Kederi, zoru, hep kendisine ayırdı. Onları bizimle bölüşmek istemedi. Bizleri o kalbinin sarayında sakladı. Paylaşılmaz saadetler verdi bize. Evine, yuvasına, dahası gönlüne sığdırdı...

Bizler onu hiçbir yere sığdıramadık sonunda. Ne yaşadığımız çatının altında, ne de kalbimizde yer veremedik. Yaşlılık günlerinin zorunu paylaşamadık onunla. O, çocukluk günlerimizin istikbale bakan umudu olan adamı, kovduk sonunda. Bütün yaptıklarına karşılık olarak, kovduk. Yer vermedik aramızda.

Usançlı bir çehreyle kalktı, oturduğu yerden.

Kızdığını anlamıştı Ekrem. Endişeli baktı kardeşine:

— Nereye?

— Gidiyorum.

— Yemek yiyecektik.

— Tokum.

Yürüdü, aldırış bile etmeden.

Ekrem kalkıp önüne gerildi:

— Ben de çıkıyorum. Ekmek alınacaktı, dur, çıkıp birlikte dolaşalım.

Sezer tuttu elinden:

— Ben de geliyorum.

Erkam, kolunu yeğeninin omuzuna bıraktı:

— Tamam, dolaşalım o halde.

— Birkaç dakika bekleyin beni, pantolonumu değişeyim.

— Tamam ağabey.

Bitişik odaya geçip telefon fihristini aceleci bir gönülle karıştırıp adres buldu... Kod numarasını çevirdi önce. Sonra Bursa'yı, yengesinin bulunduğu evi aradı... Sabırsız bir gönlü vardı beklerken.

Bir kadın sesiydi: “Alo” diyen...

İsmini verdi, Senem'i istedi. Çok geçmeden kulaklarına gelen sesi tanıdı:

— Senem!

Sesi tanıyıp şaşırdı:

— Buyur ağabey.

— Erkam burada, yanımda şu an. Babam adres bırakmadan gitmiş. Burcu'yu aldığın gibi, ilk arabaya binip evine dön.

— Şeyy, kızmış mı bana?

— Bırak şimdi soru sormayı, çocuğunu alıp gel diyorum sana..

— Tamam,..

— Herkese selam...

Aceleci haliyle ahizeyi kapatıp, pantolonunu değiştirmek için girdiği odadan çıkıp yanlarına katıldı.

* * *

Büyük şehirlerin gökyüzlerinde artık uçuşan, üzerimizde kanat çırpan kuşlar yok... Doğrusu yazık ettik onlara... Eksoz dumanı, bacalardan çıkan kirli gazlarla zehirledik, acımadan kıydık onlara. Kalanları ürktü büyük şehirlerden...

Artık ağaçların dalları öksüz, kuş seslerinin cümbüşünde beste yapan dallar kederli... Ah, bu insanlar... Tabiata, gökyüzüne, bütün mahlûkata da, birbirine olduğu kadar gaddar ve acımasız...

Çocuklar oyun tutturmuşlardı yolun kenarındaki boş arsada. Baba, oğul ve Erkam birlikte yürüyorlardı.

Sezer, gizemli bir seyir tutturdu boş arsanın üzerindeki oyuna.

İki kardeş usul adımlarla yürüyor, pek ahenkli olmasa bile dertleşiyorlardı.

— Neden zamansız kalktın?

— Arabamı alıp huzurevlerini dolaşmak istiyorum.

— Hâlâ eski kafadasın. Hepsini bir arada tutmak artık zor senin için.

— Onlar gitti.

— Böylece tercihini mi ortaya koymuş oluyorsun?

— Onlardan da vazgeçmedim.

— Kendini kandırıyorsun. Bırak babam bildiği hayatı yaşasın.

Sert baktı gözlerine:

— Ağabey, senin vicdan terazinde bir bozukluk var. Ayarlamaya çalış onu. Belkız, sen, çok ayrı dünyaları yaşıyorsunuz. Çocukken biz onlara emanettik. Şimdi onlar bizlere emanet... Allah ne der adama ağabey? Onun rızasına muhalif yaşamak isyandır.

Bıkkın bir gönülle sabretti kardeşine…

Top sahasına dalgın seyirle bakan oğluna seslendi:

— Sezer!

Babasının sesini duyup yönünü ona çevirdi.

Baba avuçlarının arasında övşelediği fileyi uzattı oğluna:

— Fırından ekmek alıp eve bırak. Biz amcanla dolaşalım biraz.

Hiç düşünmeden cevapladı:

— Olmaz.

— Neden?

— Ben arkadaşlarımla top oynayacağım.

— Ekmeği eve bırak yine dön.

— Gitmem!

Baba, hissedilir biçimde yükseltti sesini:

— Git dedim sana. Annen sofra hazırlamakta.

— Bana ne!

Erkam hiç beklenmedik anda öfkelendi:

— Babanı dinle!

Umursamaz, lakayt bir tavırla amcasına itiraz etti:

— Sana ne!

Hızlı bir tokat indirdi yeğenine. Ağabeysi şaşırdı.

Sezer beklemiyordu bu tokatı. Gururu incindi. Keskin baktı amcasının gözlerine:

— Amcaaaa.

İşte bu nida ile aştı ses duvarını...

Ekrem dişlerini sıktı, çaresiz kaldı bir an, öfkesini o da Erkam'a bağırmakla aldı:

— Erkaaam! Ne yaptığını sanıyorsun sen?

İstifini bozmadı Erkam, soğukkanlı bir cevap verirken, yüzlerine bile bakmıyordu:

— Gerekeni...

— O benim oğlum.

Gözlerinin içine bakışı çok farklıydı:

— Aksini söylemedim ben de. İçin burkuldu demek?

— Sokağın ortasında tokatladığın çocuk, benim oğlum.

— Evet. Babası olduğunu söylüyorsun.

— Amcasının vurduğu bir tokatın acısını, oğlundan fazla duydun yüreğinde.

— Evet.

— Ya o nerede olduğunu bilmediğin baban, o seni daha farklımı büyütmüştü?

Bütün ihtişamıyla istikamet seçti. Adımlarına umursamadı, aldırış etmedi. Arkasına bile bakmadan uzaklaştı gözlerinden.

HATIRA DEFTERİ

Kafasında karmaşık düşüncelerin cirit attığı bir gün daha yaşadı... Maddi durumu oldukça iyi olmasına rağmen, son yıllarda aile hayatında fevkalade aşınmalar olmuş, eski huzurlu günlerin seviyesini istese bile tutturamamıştı. Mesleğini, eşini, çocuğunu seviyordu.

Babasının, hayatta kendisine bir ilahi emanet olarak kaldığına inanıyordu. Vazgeçilmez, kutsal bir emanet... İnanç yapısının vicdanına baskısı, babayı vazgeçilmez bir unsur ve adeta ona hizmeti kendisine cenneti açacak anahtar gibi görmekteydi...

Çocukluğunda kendisine gösterilen şefkat ve merhametin karşılığını ödeyebilmek için çabalıyor, ne yapsa içinde bulunduğu şartlar, arzuladığı gibi kendisine yardımcı olmuyor, her geçen gün vazifelerini biraz daha güçleştiriyor, yuvasını tehdit ediyor, saadetini zorluyordu...

Yine kafasında hep bu sorunlarla birlikte dolaştı bu gün... Şantiyeye gitmedi, inşaatlara bakmadı, gerekli işlerini telefon görüşmeleri ile halletmeye çalıştı.

Başı ağrıyordu. Masasının gözünden bir ağrı kesici çıkarıp içti... Amansız bir ıstırap, yüzüne kederin nakışlarını dökmüş, kirpiklerini kısarak bakıyordu...

Saatine baktı, vakit çok erkendi daha. Ani bir kararla, masasının yanında duran Jeymis Bond çantasını aldığı gibi, bürosundan ayrıldı.

Babası ve çocukları evi terk edeli iki gün olmuştu...

Değişik bir hayata alışıyordu. Derbeder bir gönülle bindi arabasına.

Yollarda hiç de dikkatli sayılmazdı...

Buna rağmen, kaza yapmadan kapılarının önüne kadar gelebildi. Yorgun bir tavırla inip kapılarını kilitledi arabanın.

Etrafına bile bakınmadan, giriş kapısından içeriye bir gölge gibi savuştu. Yorgun bir el hareketiyle kilidi açıp, sessiz, adeta ruhsuz heykeller gibi girdi evine.

Ayakkabılarını çıkardı, çantasını antrenin duvarına yakın bir yere rastgele bıraktı.

Alışmadığı bir hayattı bu. Bu sessizlik, bu bayatlamış uğultu insanı kahrediyor, adeta o sessiz duvarlar üzerine üzerine geliyordu.

Zelzeleye yakalanmış bir çatı gibi sallandı... Babası, kadını ve çocukları... Hayat beklemediği bir anda ters yüz olmuştu.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokup, kendisini sıkan sinirlerini gevşetmek için gerindi. Başı döndü, damarlarındaki kan delice bir akışa geçti yine... Ayakta kalabilmek için hemen önünde bulunduğu salon kapısının kasasına dayadı sırtını.

Kötü şeyler geldi aklına... Yoksa Senem kendisini sevmiyor muydu artık?.. Bir başkasına olan temayülü yüzünden mi terk etmişti evi?.

Babası, suni sıkıntılar, bunların hepsi, başka bir visal için uydurulmuş, denenmesi gereken bahanelerden mi ibaretti?..

— Yo, yo olamaz bu, diye mırıldandı...

Saçlarını karıştırdı, alnına parmaklarının uçlarını sıkı sıkı bastırarak ovaladı. Gözlerini ovuşturdu eşyayı net görebilmek için, kirpiklerini açıp kapadı... Sıkıntı teri söküldü yüzündeki deriden.

Halsizlik hissetti bacaklarında.

Salonun açık duran kapısından içeriye baktı kareli gören gözleriyle, sonra babasının kaldığı odaya çevirdi yönünü. Kanepeye uzanmak geldi aklına... Kısa bir mesafeyi yalpalayarak yürümeye çalıştı.

İğreti oturduğu kanepenin üzerinde, derin bir nefes almaya çalıştı.

Vücudunda zor taşımaya başladığı kafasını kanepeye koyabilmek için hafifçe vücudunu çevirdi, sağ elini kanepenin boşluğuna doğru götürüp, sırt üstü yatmayı denedi. Eline bir şey takıldı sedirin üzerinde.

Uzaklaştırmak için elinin tersiyle sürükledi, yatsa rahatsız olacaktı anlaşılan. Yatmaktan vazgeçti, oturmak için harekete geçti.

Mecalsiz birkaç hareketle tamamladı bunu.

Yorgun kafasından ehemmiyetsiz gibi gözüken bir cisme takıldı kafası. O eline takılan cismin duyu aracılığı ile kitap olduğuna karar verdi.

Fersiz parmaklarıyla kavrayıp, kaygısız bir eda içinde elinde tutmaya çalıştığı kitap oldukça hacimli, lüks kapaklı, kahverengi ciltliydi.

Önce ilk sahifesini açtı. Babasının olmalıydı, işte o yüzden ehemmiyet arz etmeye başlamıştı... El yazısı ile yazılmış küçük bir kâğıda ilişti mahmur bakışları... Bir nottu bu.

Dikkatle inceledi yazıyı... Titrek bir el, harflerin hakkını veremeden yazmıştı. Merakı bir kat daha arttı. Okumaya çalıştı.

Kirpiklerinin üzerinde tonlarca yük asılıymış gibi hep aşağıya doğru inişi öfkelendirdi Erkam'ı. Boşta kalan elinin tersiyle bastırarak övşeledi gözlerini. Net bir görüntü için tekrar tekrar açıp kapadı kirpiklerini...

Başının amansız ağrısı, gözlerinin karıncalanmasına rağmen okumak için zorladı kendisini.

Evet, tekrara düşmüştü vali eskisi.

Hem kapıya Senem'in notunun altına bir not düşmüş, hem de hatıra defterinin arasına birkaç satır yazıp bırakmıştı...

"Seni çok seviyorum Erkam. En sonunda emin bir yerdeyim. Beni hiç, ama hiç merak etme ve boşa arama.

Bir gönül dolusu muhabbetle gözlerinden öperim.

Baban."

Evet, adres vermiyor, aramamasını, özellikle vurguluyordu. Bütün arzuları, emelleri, dipsiz bir kuyunun derinliklerine yuvarlanmış gitmişti... Başaramamıştı daha doğrusu.

Emanete ihanet etmişliğin nihayetsiz bir suçluluk psikolojisi içinde elindeki not düşülmüş kâğıdı bir kenara bırakıp, puslu gören gözleriyle elindeki kitaba baktı... Kitabın ilk sahifesini araladı.

Bakışları, gönlü, parmaklarının uçları kadar titrekti.

Bu bir defterdi. İtina ile yazılmış başlık yazısının üzerinde bekledi gözleri:

"BEBEĞİN GÜNLÜĞÜ"

Merakı biraz daha renklendi, gözlerini biraz daha keskin görebilmesi için zorladı.

Adı: Ekrem

Doğduğu gün:…

Tarih: ….

Göz rengi: Yosun yeşili

Saç rengi: Sarı,

Kilosu: 3,700 Kg.

Defterde iki karton ara kapak daha vardı... İkinci kapağa kadar atladı...

Adı: Belkız...

Doğum Tarihi:....

Kilosu: 3 Kg

Saç rengi: Sarı

Göz rengi: Yeşil

Sabredemedi. Kısa bakışlarla atladı yazıları...

Üçüncü bölümü araladı. Dayanamadı ona bakmak için.

Dördüncü bölümü açmak için en son kapağı araladı. Dikkatle baktı yazılara.

Evet yanılmamıştı. Bu bölüm kendisi için tanzim edilmişti. Çok daha hassas duygular içinde takip etti ısrarla.

Ürpertili ve ağlamaklı bir yüzü vardı. İçli, (alıngan bakışlar ve gözbebekleri inadına buğulandı. Adeta ona yazıları okutmama tehdidindeydi gözleri.

Adı: Erkam....

Doğum Tarihi: …

Günü:…

Saat:…

Göz rengi: Ela

Saç rengi: Kumral

Kilosu: 3,500 Kg

Sadece satır başlarına ve bazı uzantılara bakabildi...

İlk konuştuğu söz.... *"Baba..."*

İlk adım attığı gün...

Yapılan aşılar ve tarihleri...

İlkokula başladığı gün...

Ortaokul...

Trafik kazası geçirdiği gün ve bıraktığı izler...

Söz yüzüğünü parmağında gördüğüm zaman...

Canı okumak istedi gözleri müsaade ettiği kadar... Hüznün komasında bir gönlü vardı, fakat yaşıyordu, acılara ve değirmen gibi dönen başına, kare kare görüntülerle bakışına hiç ama hiç aldırmadan, kendisini deftere ve hatıraların çekici gücüne vermişti...

NİŞANLANDIĞI HABERİ...

Artık Erkam hayatımdan uzaklaşmakta, anılarını yaşamakta.

Kendisinin bulduğu ve aralarında söz yüzüğü taktıkları bir kızla evliliğe ilk adım olan düğün merasimine hazırlanıyor...

Her şey kendiliğinden olup bitti adeta... Külfet olur, eziyet

olur mazeretleri ve kendi göbeğini kendi elleriyle kesme yolculuğunu tek başına sürdürdü...

Sen aramızda yoksun Ayşe... Onu idealime göre yetiştirdim derken, sonunda sükût-u hayallerim beni ürpertmeye başladı...

Danışmadı bana... İnançlı, doğru bir çocuk, fakat daha az bir malumatla bu çamurlu, bulanık suların aktığı caddelerden, üzerine kir sıçratmadan yürüyebileceğini zannetmekte.

Bu bir yanılgı, ancak çoraklıkta gül biterse işte bu kadar olur...

Onu kırmadım, yanılgılarını yüzüne hiç ama hiç vurmak istemedim. Evlendikten sonra kadını olacağı kızın da kendisi gibi yaşayacağına dair söz verdiğini söyledi.

Güldüm... Bir kural benimsemişse, ona zaman tanımak, yanılgıların en büyüğüdür.

İnsan doğruluğuna inandığı bir kuralı anında yakalar ve uygulamaya başlar... Neyse, bugünlük bu kadar...

Damatlık giyindiği gün...

Ayşe, oğlumuz bugün damatlık elbiselerini giyindi. Görsen ne kadar da yakıştı. Onu ellerimle giydirip süsledim.

Bursa'ya uğurladım düğün için.

Fakat içimde şu an başlayan yalnızlık korkusunu anlatmak çok zor...

* * *

Bir ömrün kayda değer gördüğü notları ve yorumlarıyla dantel dantel işlenmiş sahifeler...

Tahammülsüzdü ve şaşkındı. Son sahifeyi açtı... İri yazılar ve en yakın tarihe ilişti gözleri...

VE ARTIK GÜNLÜĞE SON

Bundan sonrasını bu deftere yazabilmeme ne tahammülüm ne de gücüm var. Yazmamalıyım artık.

Hepinize en iyi günler dileğiyle.

BABANIZ...

diyordu.

Rengi uçtu, şaşkınlığı arttı. Sahife başlıklarını bırakıp, yeniden kendisiyle ilgili bölümün başlangıcına geçti... Hakkında yazılmış bütün notları başından sonuna kadar okumak arzusu uyandı içinde.

Hayır, hayır, cildin sonunda, o titrek ellerin yazdığı bir müsvedde daha vardı, önce o çekti dikkatini...

Titrek elini adeta korkarak uzattı... Nemli gözlerinin önüne tuttu, defterin arasından alıp.

İki gün öncesinin tarihini taşıyan bir tarih düşülmüştü altına. Uzun bir şiire benziyordu bu...

Hüznün bunalttığı delikanlı, iki daktilo sayfasına yazılmış şiirin başlangıç noktasına taşıdı bakışlarını... Başlıksız, adı konmamış bir şiirdi... Duyguların, zamanımızda alışverişi kestiği şiir, babasında dostluğu hâlâ tüketmemişti...

Sevgi ve duygular onda hiç bir zaman yitirilmemiş bir hazineydi... Okumak için sabırsızlandı, fakat okuyabilecek miydi?..

Önce mendilini çıkartıp gözlerini kuruladı, derin bir nefes aldı... Kâğıt mı ağırdı, parmakları mı taşıyamıyordu o zayıf yükü? Titreme bir türlü geçmiyordu işte. Sindire sindire okudu.

Hayatı bir pula sattığım günler,
Dünyayı elimde tuttuğum günler,
Doğruyu yanlışa kattığım günler,
Şimdi çoluk çocuk halime güler...

Aynalar! Hıncını cömertçe aldın,
Yüzüne bakan yok, yalnız mı kaldın?

Hazana tutulmuş bir yaprak gibi,
Acındırmak için titrer ellerim.
Susamış, çatlamış bir toprak gibi,
Acıdan yarılır, susar dillerim.

Aynalar! Değiştin, silindi neşen,
Anlaşılmaz olduk şimdi sen ve ben…

Üç mevsim tükendi geri kalan kış,
Takatim tükendi yollarım yokuş,
Ayaklar çekmiyor artık bedeni,
Dostlar yalnızlığa terk eder beni...

Bakamam, bakamam aynalar paslı,
Gam yükü taşıyan gönlüm pek yaslı..

Gonca güller gibi büyüttüklerim,
Vesile olup da yürüttüklerim,
Ömrümü uğrunda çürüttüklerim,
Kaşın kırıştırır horlar mı beni?
Dışarı atmaya zorlar mı beni?

Bakamam aynalar gözlerim nemli,
Bir efkâr ki acı, kabında demli...

Issız köşelerde döner mi gönlüm
Böyle yanar yanar, söner mi gönlüm,
Ah eder dizini döver mi gönlüm,
Acılar tükenir, biter mi ömrüm?

Bakamam aynalar gözlerimde nem,
Yakar ellerimi aksın, silemem...

Çekilmez bu halim irdenir miydim?
Evladım, ayalim, iyi günlerim,
Sizin için mutluluklar dilerim,
Bir son ki köhnemiş sanki kederim.

Bakamam aynalar görüntü bozuk,
Yazım buysa aman dinlemez yazık.

Harcadık savurduk, servet de bitti,
Yol dönülmez oldu, hayaller yitti,
Hâsılı her imkân elimden gitti...
Gözüm kapılarda çalınmaz zilim,
Derdimi çözmeye aciz mi ilim?

Aynalar! Hıncını cömertçe aldın,
Yüzüne bakan yok, yalnız mı kaldın?

Beynindeki hücreler bile depreme tutuldu. Bir yıkılış şahikasının en canlı örneğini sergiliyordu şu an. Acı adam öldürseydi, hayatta olmaması gerekirdi şu an. Gözyaşlarıyla rahatladı. Ateşi, su söndürdü. Bedenindeki amansız harareti kirpiklerinin uçlarına salıp, yanaklarına doğru damla damla düştükçe rahatladı...

Takati yoktu ama, bölüm başına döndü yine... Gözleri, evet müsaade etmiyordu, arzularına uymadı.. Ani bir kararla defteri kapayıp yanına koydu...

Sırtını yasladı kanepeye... Kulaklarına sesler mi geliyordu?

Kirpiklerini kısarak baktı, uğultulu kulaklarının duyması için yardımcı oldu. Evet yanılmıyordu, sesler vardı içeride... Kapı açıldı ve kapandı...

Sonra çocuk sesi doldu odaya.

— Babam gelmiş!

Çantasını antrede bıraktığını hatırladı. Fark edilmişti. Hemen peşinden annesinin sesi ulaştı kulaklarına:

— Evet, baban da gelmiş.

Burcu odaları aradı.

Edip, huzursuz bir gönülle ablasına bakıp:

— Ben biraz dolaşıp gelirim, dedi. Siz ne haliniz varsa görün.

Abla:

— Tamam, diye onayladı. Fazla gecikmemelisin.

— Olur.

Burcu, babasının oturduğu odayı buldu sonunda. Yılların hasreti varmış gibi sarıldılar birbirlerine...

Her günkü şefkati gösteremedi Erkam. Kanadı kırılmış, yüksekten, çok yüksek mesafeden düşmüş bir kuş kadar mecalsiz ve perişandı...

Senem girdi az sonra. Yüzünde, hiç zorlanmadan okunan bir pişmanlık mesajı vardı. Çekingen, yabancı bir insan gibi yaklaştı eşinin oturduğu kanepeye. İçler acısı bir çehreye seyirci oldu...

Saçı dağınık, gözleri kızarmış ve inadına halkalar çoğalmıştı gözlerinin altında... Garip bir eda içinde kıvrandı, kısık, açılmamış bir sesle mırıldandı…

Erkam'ın o perişan manzarasından, kırgınlık anlamını çıkardı. Yüzüne bakmıyordu. Sadece kaçamak bir bakışın dışında ufkunda tutmamıştı gözlerini:

— Erkam, erken gelmişsin?..

Efkâr dolu bir sesti bu, umursamadan cevaplayan:

— Öyle oldu.

— Hasta mısın?

Acı bir tebessüm oluştu dudaklarında. Kahrını, sitemini açığa vurdu:

— Şu iki mısradan al cevabı. Ne demiş şair:

"Hasta mısın yorgun musun, neyin var?
Sevdiklerin vefasız mıydı bu kadar?"

— Özür dilerim Erkam, yapmamalıydım bunu... Bak, pişman olup geldim işte...

— Evet geldin, ama neye yarar?

— Seni hiç bu kadar üzüntülü görmemiştim.

— Basit bir olaydan bahseder gibisin.

— Anlamadım?

— Hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi davranma. Vedalaştı mı giderken?

— Kim?

Usançlı bir nefes aldı, gözlerine eğisli bakarken:

— İlk yolcu.

— Neden bahsediyorsun sen Allah aşkına?

— Babamdan.

— Gitmiş mi?

— Senem, hayatta affedemeyeceğim hataların başında gelir yalan.

— Beni öyle itham etme. Evet, baban için gittim evden, ona da hissettirdik bunu, fakat gittiğini bilmiyordum.

Kırık dökük bir gönlü vardı. Aslında zor oturabiliyordu kanepenin üzerinde. Kinayeli bir sesle mırıldandı:

— Demek haberin yoktu ha?

Suçluluğunu hissettiren ipuçları veren edası vardı Senem'in:

— Açık konuşsana biraz.

Biliyordu gittiğini, yeni duymuş gibi davrandı. Aslında haber üzüntü vermişti gönlüne... Suçluluk duygusundan kendisini kurtaramamıştı. Ürkekçe baktı erkeğinin gözlerine:

— Bölüşebilseydik kardeşlerinle... Bir çocuğu senmişsin gibi davranmasalar, katlanırdık...

Teessürün izleri vardı yüzünde:

— Kötülük ettin bana. İmtihanı kaybettin, haberin var mı? Baba duasından mahrum, Peygamber bedduasına muhatap bir ömür kaldı geride...

— Babasından ayrı yaşamaya terkedilmiş bir evlat sen misin dünyada?

— Kayınpeder kahrı çekmiş tek kadın sen misin yeryüzünde?

— Tabii ki değil. Bak bizim de çocuğumuz var. Baban, ömrünü yaşamış, gün görmüş birisi. Nerede olursa olsun, ömrünü maddi açıdan sıkıntısız noktalayabilir. Bırak biz de hayatımızı yaşayalım ha?

— Hayat, diye mırıldandı... Anlamsız, idealsiz, gayesiz, nefsin çektiği yere giden, ölçüsüz, kuralsız ve anlamsız. Avare gönüllerin tükettiği gün müdür yaşamak?

Allah ve peygamber buyruğunun dışında kalan her şey, anlamsız ve mide bulantısıdır benim için. Hayat...

Mana dairesinin halkasında, bir bakla da sen olduğun gün anlayacaksın onu. Lezzeti nasıl, tadı nasıl? Uzaktan kulak dolması, anlamsız söz kalabalıkları ile, öcü gibi tanıtılan hayat tarzını, gir şu dünyama da bir gör...

Gözleri ışıldadı yeniden. Hüznünü gizleyebilmek için, karşısında konuşulanlara mana veremeden duran Burcu'yu çekti kollarının arasına.

Bu akşam, diğer akşamlardan daha bir başka anlam taşıyordu. Güneş yine batı yakasına çekilip, bilinmez dağların, ismi meçhul tepelerin ardından kayıplara karıştı. Yine arkasında kızıl meşaleler bırakıp, hicap örtüsü gibi duran gökyüzünün çarşafına, al al beneklerden nakışlar döküp, bir dost edasıyla vedalaştı.

Umutların meşalesini karartmadan, yorgun ışıklarıyla bile göz kamaştıran incilerini semalara serpiştirip, ruha kasavet veren karanlığa nispet edercesine yeniden taptaze bir günle yeryüzünü selamlamak vaadiyle söndürdü kandilini...

Edip'le hiç ilgilenmedi. O da görünmedi Erkam'a... Birkaç yere daha telefon edip haber aradı.

Senem, ruhunda derinleşen bir suçluluk psikolojisinin ağır yükü altında ezilir gibi duruyordu yanında. İç dünyasındaki huzursuzluk, had safhadaydı artık... İçli bir türkü makamını andırıyordu nefeslenişi...

Kirpiklerinin uçlarında hüznün tonlarca yükü, gözbebeklerinde sebebini henüz tam açığa çıkartamadığı buğulaşmalar vardı. Erkam telefon edip kapadıkça, kısık bir sesle ona ulaşmaya çabalayışı, hiç de gözden kaçacak cinsten değildi:

— Yok mu bir haber?

Kahırlı, suskun, fakat bariz küskünlük mimiklerini üzerinden eksiltmeyen bir çehre, her defasında aynı cevabı veriyordu:

— Yok!

Senem, ezici, hançerleyen bir sesle hırpalandıkça, adeta zaman içinde zaman yaşıyordu... Son telefonu arayışı sırasında rahat bir nefes almak maksadıyla oturduğu kanepenin üzerinden kalkıp, ürkek adımlarla odadan ayrıldı...

Kulaklarına ses gelmişti. Kapı açılıp kapanmıştı az önce. Edip olmalıydı bu. Etrafı dikkatle aradı, kardeşinin odasına geçti. Tepesinden ağan duman, saçlarının arasında buhar gibi süzülüp yükseldikçe, odanın tavanında buluşup bulutlar oluşturdu...

Alaylı bir bakış huzmesi bekletti ablasının gözlerinde:

— Kederden boğulacak gibisin.

Esefli bir tavırla seyretti kardeşini:

— Babasının gidişi onu çok yıpratmış.

— İstediğiniz de bu değil miydi sanki?

— Evet, tek taraflı bir istekti bu sadece.

— İyi ya, gerçekleşti işte.

— Bundan sonra bu çatının altında huzur misafir olarak bile kalmaz...

— Varlıklı bir adam, maddi sıkıntısı da yok. Alırsın Burcu'yu, nafakasını da tabi, huzurlu yaşarsın Bursa'da...

Öfkesi çoğaldı birden:

— Değer yargıların ne kadar da farklı. Basit bir hadiseden bahsediyor gibisin.

— İyi de, sen değil miydin çekilmez diyen?

— Çekemediğim kendisi değildi.

Lakayt, umursamaz hareketleriyle çekilmez bir manzara oluşturmuştu karşısındaki:

— O halde bir sorunun kalmadı şu an.

— Bulacak bir gün. Kırk yere telefon etti.

— Vazgeçmeyecek desene!

— Tamamen öyle.

— Karışmak gibi olmasın ama unuttuğun bir şey daha var senin.

Biraz sert konuştu, keskin, kaçamak baktı gözlerine:

— Neymiş o?

— Hatırlıyor musun bir defasında yarı şaka yarı ciddi bir söz etmişti... Öfkeden kuduracak gibi olmuştun.

— Hatırlamıyorum öyle bir şey.

Sabredemiyorum, n'olur anla beni, demiştin.

— Eeee!

— O da sakin sakin, "Tek çarem kalıyor demektir hayatım. Başka bir ev tutup, ona bakabilecek bir kadın daha almak. Tabi üzerine bir daire ve haftada iki üç gün de o eve uğramak."

Beynine balyoz inmiş gibi huysuzlaştı:

— Ediiip!

— Neden kızdın, söylemedi mi yani? Seni çok isteseydi arar, telefon ederdi. Ayağınla geldin.

— Sus dedim sana! Bana öyle geliyor ki, başka birisiyle ilişkisi var bu adamın.

Kısık bir sesle hırçınlaştı:

— Susar mısın sen?

— Susarım susmasına, Ben de erkeğim. Demek ki sezdiğim bir şeyler var.

— Allah kahretsin seni. Hep yarım bıraktığın kirli işler için beni bu şehirden koparmak istiyorsun. Geçen defa da öyle götürdün beni.. Sırf o yosmaya dayanamadığın için yapıyorsun bunu...

— Abla inan ki yanlış düşünmektesin. Ben burada da boş değilim.

— İğreniyorum senden. Kardeşim olmasan...

Odanın kapısını hiddetli bir hareketle çekip, Erkam'ın bulunduğu odaya geçti. Telefon faslı bitmişti. Burcu ilgi bekliyordu kendisinden.

Yanı başında, gözlerine mahmur bakışlar sunarak bekliyordu. En son dayanamayıp sordu:

— Dedem nereye gitmiş baba?

Kucağına çekti, gözlerine baktı önce:

— Bilmem!..

— Kovduk mu biz dedemi?

Şefkatle inceledi.

Senem, beyninden vurulmuş gibi bekledi karşılarında. Önce zorlandı, cevap ararken kekeledi:

— Şey, dedeler hiç kovulur mu yavrum?

Çocuğun anlamlı bakışları üfeledi, tozlarını havaya kaldırdı babanın. “Bildiğin çok şeyler var” der gibi karıştırdı gözlerinin nihayetsiz derinliklerini...

Burcu'yu yatırdı. Evde hissedilir biçimde bir sessizlik hâkimdi...

Yatsı namazını kılıp yeniden kanepenin üzerine oturdu.

Senem yatmamıştı.

Elindeki hatıra defterinin sahifelerini araladıkça, yüzündeki ifadeler değişen Erkam, ağlamamak için dudaklarını dişlerinin arasında sıkıştırıyordu... Erkeğini seyrettikçe suçluluk duyguları onu da hırpaladı...

Her şeye rağmen sebep tekti ve hadisenin yegâne muhatabı kendisiydi. Erkam, olayın boyutlarını genişletmek istemiyordu.

Suçluluk psikolojisi içinde çırpınan eşine ılık davrandı. Yanına gitse, biraz daha rahatlayacaktı. Gözlerini defterden bir nefesçik çekip:

— Yat, dedi. Üzülmek hiç bir şeyi halletmiyor ki...

— Ya sen?

— Merakımı çeken çok farklı meseleler var içinde, okumak istiyorum.

— Birlikte okusak?

Acı acı gülümsedi:

— Sen sonra oku istersen.

— Bilmem!

Biraz üzgün ve alıngan söyledi bu sözü.

Erkam göz kırptı, biraz daha yumuşadı:

— Tamam, tamam. Bak şurada bir şiiri var, onu okuyayım sana. Sonra uzun bir şiiri var, onu al sen oku bundan sonra ha?

Islak bir gözle mırıldandı:

— Tamam!

— Hassas bir adamdı. Neler yazmış neler... Dinle, işte hayat:

Havalar pek soğuk, geceler ayaz,
Dostlar, saçlarımda beyaz var, beyaz.
Bitmeyecek bu kış, gelmeyecek yaz,
Dostlar, saçlarımda beyaz var, beyaz.

Kırıldı pusulam düştü bu ize,
Dermanım tükendi, yük oldum dize,
Aşılmaz bu yokuş, bağlanmaz düze,
Bitmeyecek bu kış, gelmeyecek yaz.
Dostlar, saçlarımda beyaz var, beyaz.

Gönül niyaz eyle, yeter bunca naz,
As, duvarda kalsın tambur ile saz,
Bitmeyecek bu kış, gelmeyecek yaz,
Karlı dağlar gibi, başım bembeyaz.

* * *

Hüznün ve acının girdabında tükenen bir gece daha, uzun yılların anatomisini çizen defterle birlikte, ufukların fark edilmez perçemine takılıp gitti.. Bir ömrün hülasası ve kardeşleri, annesiyle dopdolu bir sinema şeridi geçti gözlerinin önünden... Yorgun beyin, birçok gerçeğin çivisini, unutulmazlığın üzerine itina ile çaktı...

Sabahın tüllerinden süzülüp kulaklarına kadar gelen ezan sesiyle toparlandı. Elindeki defteri kapayıp masanın üzerine koydu... Abdest almak için lavaboya geçmeden önce, çocukların yattığı odaya girip üzerlerini kontrol etti.

Senem uyumamıştı. Ayak seslerini duyunca, gözlerini kapayıp uyku numarası ile çok kıyışık baktığı kirpiklerinin arasından seyretti erkeğini...

* * *

Arabasına binip divane gibi dolaştı Ankara'yı. Adres sordu tek tek aradı huzur evlerini. Yoktu...

Her gece tek tesellisi haline gelen *Bebeğin Günlüğü* adlı, babasının çocukları için ayrı ayrı bölümler ayırarak yazdığı defter de bu gece bitti...

Bu defter bir derya idi gözlerinde...

Bir babayı ve onun bütün vasıflarını tanıdı hayat merdivenlerinden çıkarken... Sezer geldi aklına. Ağabeyisinin kafasına bir gerçeğin balyozunu indirmek maksadıyla ona vurduğu tokat... Çok yersiz ve zamansız bir iş tutmuş, kırmıştı onu...

Ablası ağabeyisi derken Sezer de küsmüştü kendisine. Ailede herkesin ürperti duyduğu bir sivri sima haline gelmişti... Sezer'i düşlüyordu şimdi o işkencelerin kıskacına düşen beyni... Ani bir karar verip telefonun başına geçti...

Bir tereddüt duygusu bağladı kollarını. Saate baktı. Vakit oldukça ilerlemişti:

— Onbuçuk diye mırıldandı.

Kendisiyle konuşuşu bile efkârlı. Aldırış etmedi gecikmişliğe. Numaraları çevirdi. Dikkat kesilmişti. Yüzüne bir rahatlık yayıldı. Sezer'di telefondaki:

— Sezer.

Ses çıkmadı "Alo"dan sonra. Telefonun başındaki çocuk durgunluk geçirdi birden. Gururu müsaade etmedi konuşmaya.

Erkam kapatmaması için direndi:

— Sezer, amcanım ben. Küskünlük yaraşmaz bize. Et ile tırnağız. Aynı kan dolaşmakta damarlarımızda. O tokat bir kinin, bir düşmanlığın karşılığı değil be çocuk.. Benim yediğim tokatın hışmı, senin yüzünü okşayan o ellerin şefkati gibi değil.

Titrek bir ses duyuldu karşıdan:

— Amca üzgünsün yine.

— Üzgünüm ya. Dertleşebileceğim tek sen varsın yakınımda. Gelir misin biraz?

— Evde misin?

— Evdeyim. İzin al evdekilerden.

— Sana diye çıkarsam göndermezler.

— İyi ya, arkadaşıma dersin.

— Tamam!..

Sezer ahizeyi kapatıp derin düşündü. Duyguları bütün benliğini nokta nokta sarmıştı. Annesi geldi odasına?

— Kimdi o?

Uykudan uyartılmış gibi rahatsız oldu önce.

— Ha, arkadaşım. Evde yalnız bırakmışlar, sıkılmış. Biraz gelir misin, dedi.

— Bu saatte mi?

— Ne var saatte anne?

— Onbuçuk olmuş.

— Fazla gecikmem, gelirim hemen. Şu karşıki bina.

* * *

Senem, Burcu'yu uyutmak için onunla birlikte yatmıştı.

Zil evin sessizliğini bozmasın diye, Erkam eşiklerde bekledi yeğenini... Benzi uçuk, bakışları yorgundu.

Kapıyı usulca aralamıştı Sezer için.

Görünce buruk bir tebessüm belirdi dudaklarında.

Kısık bir sesle mırıldanır gibi konuştu:

— Geldim amca.

Ilık, arzulu bir sesti yeğenine ulaşan:

— Gel benim çile ortağım. Affettin mi beni?

İçeriye girdi. Hâlâ incinmişlik silinmemişti çehresinden. Dolu bir gönülle itirafta bulundu:

— Eh!

Kapıyı kapatıp, elini ensesine bıraktı. Sonra içli bakışların sızdığı gözlerine baktı. Doluktu, ikincisi de...

Sarıldı, kucakladı.

— Vurulmaz bir delikanlıya, bilirim bunu. Gel gör, baban bir ders alsın diye yaptım işte. Şeytan dürttü o an için...

Duygulandı, yumuşadı.

— Tamam, unut artık.

— Ya sen?

— Unutmaya çalışırım ben de.

Gece ilerledi, sohbet sürdü. Defteri getirdi Sezer'e:

— Dertleştik, anladın sanırım beni. Şimdi sana babamın bizler için, doğduğumuz günler için tuttuğu günlüğü vereceğim. Onu gözün gibi sakla, oku ve bana ver.

— Tamam.

— Defter hakkındaki düşüncelerini soracak değilim. Sadece bir tavsiye mahiyeti taşımaktı bu. Oku...

— Okurum... Burcu nasıl?

— Uyuyorlar.

— Edip de burada mı?

— Hihh..

— Tamam amca, ben gideyim. Meraklanır bizimkiler.

— Tamam.

GELENEĞİN TÜRKÜSÜ

Delikanlı günlerdir bir yeisi yaşadı çehresinde. Istırabı etrafındakileri de gittikçe çemberi daralan bir daire içine aldı...

Bozulmayan bir sükût, dış dünyasına yansıyan koyu bir ıstırap, gittikçe derinleşen bir acı sarmıştı dünyasını...

Huzursuz hali, evdekileri fena halde etkiledi. Sır vermiyordu, acılarını içine depo eden, yasını kendisi tutan birisi olup çıkmıştı... Aile, Sezer'in gidişatını çeşitli şekillerle yorumladı..

Kimse, bu durup dururken hortlayan sebepsiz yeisin aslını kendisinden sormuyordu... Bu mustarip gönüllü delikanlının hakkında varılan tek geçerli yorum, buluğ çağının, iç âleminde yoğun bir buhrana dönüşmüş olmasıydı. Dikkatle ve özenle üzerinde durup, oldukça hassas duygularla ona ulaşmaya çalıştılar. Üzüldükleri sebepleri bir türlü anlatamıyorlardı.

Ana delirecek gibi oldu. Adeta şaşkına dönmüştü. Panik içinde çırpınışlarını delikanlıya sezdirmemek için elinden geldiği kadar rol yaptı.. Artık gecesi gündüzü yoktu. Uykularını terk etti, yüzündeki neşe her gün biraz daha soldu.

Huzurunu yitirmişti... Kam almak için yaşadığı dünyanın değeri kalmamıştı. Hüznün sığınağı olan gözlerinde nem vardı.

Oğlundan sakladığı huzuru yitirten nemler...

Şefkat ona oğlunun üzerinde kanat çırpmaya zorladı.

Sezer, anasının kendisine bu denli bıktırıcı bir ısrarla yaklaşmasını sevmedi. Huzursuz oldu. Yalnız kalmak, tenhalarda

çekilmez, acıların, ıstırabını ve yeni yeni tanıştığı bir dünyanın kapılarını aralarken, düşüncelerinin, duygularının, rahatsız edilmesini istemiyor, yaşadığı sıkıntı bile olsa, onları kimse ile bölüşmek istemiyordu.

Ana, oğluna ulaşamayışını bir beceriksizlik olarak nitelendirip, kendisini suçladı, kınadı...

Kendisinden lanet edecek bir noktadaydı son günlerde...

Ailenin bütün fertleri huzursuzdu ve acılı günler yaşıyorlardı.

Sezer, aileye göre gittikçe kararan dünyasının daha beter karanlıklarına doğru, ellerinde olmadan çekiliyor, ıstırabı daha şedid, daha bir ölçüsüz boyutlara doğru derinleşerek ulaşılmaz oluyordu...

Mustarip bir gönlü vardı. Gençliğini unutmuş, gülmeyi bile hatırlamıyordu artık. İç dünyasını çepeçevre saran ahı bir türlü infilak edip gizlilikten ayrılmıyordu...

Dışa açılmayışı, anlaşılan aileye daha çok uzun ürpertili günler haber veriyordu. Gözbebeklerinde gittikçe koyulaşan bir yas, sükûtu bozulmayan inadın haberci pırıltılarını yansıttıkça, anayı kahrediyordu...

Ananın artık çekemeyeceği acı, yüreğini iyice burktu. İçinde yiv yiv derinleşen sancılara dayanamayacağı belliydi. Karşısına geçip oğlunun sebepsiz, vakitsiz buğulanan gözlerine derin baktı. Beden çukurunda velvele kopartan, dış dünyasındaki sessiz bir hıçkırığı yutkunarak susturmaya çalışıp, titrek bir sesle oğluna ulaşmaya çalıştı:

— Sezer!

Istırap yüklü bakışlar bulutlarını toplamış, gökyüzü gibi serildi ufkuna:

— Efendim?

— Günler var ki, bitmeyen bu yasın sebebini bizlere söylemedin.

Eğisli bir hali vardı. Açılmamış bir sesle dudaklarından kelimeler, sitem sitem dökülmeye başladı:

— İnsan kendi şahsına ait olan dertlere başkasını ortak etmemeli.

Ilık, şefkati belirten bir sesti karşılığı:

— Ben başkası değilim ki, anayım.

Umursamaz bir hali vardı. Keder, gözlerinden bütün ihtişamıyla özümlenen delikanlının, anayı ciddiye almadan konuşması, acıların en korkuncunu ekliyordu üzerine:

— Üzgünüm anne. Düşüncelerim beni hırpalayan, yorgun düşüren cinsten şeyler. Onları size asla açamam. Daha doğrusu mahrem, size anlatılmayacak cinsten şeyler hepsi de.

Kesin bir itirazı vardı dudaklarında. Sabırsızlandı, bu yüzden acele etti:

— Dertleşelim. Rahatlarsın, buna inan. Hem evladın anasından saklayabileceği hiçbir meselesi yoktur. Benim de sıkıntılarım var. Birbirimize pazarlayalım bu sıkıntıları... (Daha çok yakınlaştı) kopmayan, bölünmeyen bir bütün oluruz böylece. Bak şunu açık bir yürekle söyleyebilirim. Ailenin tek çocuğusun, işte bu yüzden bir insanda olabilecek en derin sevgi ve şefkati verdik sana. Sen bu evin her şeyisin. Üzülürsen yüzümüz gülmez, hayattan tat alamayız.

Usançlı bir çehresi vardı. Kirpiklerini kısarak bakışı önemsemediği intibaını veriyordu anaya. Derin bir nefesin ardından mırıldandı:

— Bunları biliyorum. Beni içinden çıkamadığım acılara sürükleyen bir tanesi de bu işte.

Sonsuz sevgi ve sınırsız bir şefkat...

Anayı dehşete düşürdü bu itiraf. Oğlunun gözlerinin derinliklerine hayretle baktı.. Yüzündeki derinin üzerinde şedid çizgiler oynaştı, ıslak gözlerindeki kıvılcımlar kaynaştı. Ağlamaklı ve telaşlı bir hali vardı, hareketlerini kontrol altına alamadan konuştu:

— Hayatta insanı ıstıraba düşüren, hiç ama hiç duymadığım bir sebep türü bu. İlgimizi yanlış değerlendiriyorsun sen... Demek bizim sevgimiz, o ılık ilgimiz, sende karşı bir tepkiye dönüşüyor, hayret...

Bir hasım gibi baktı Sezer:

— Sanırım yanlış anlıyorsun yine... Konuşarak, ilgi göstererek beni çözebilmeniz mümkün değil...

Ana kendisini tutamadı:

— Sezer, bizi sevmiyor musun? Üzerinde titreşen, dudaklarında beliren cılız bir tebessümle mutlu olan insanlar için, acımasız, hatta kayıtsız bir yaklaşım olmaz mı bu?..

Yürekli bir itiraftı dudaklarındaki. Gözleri daha parlak, fakat nemler kırılıyordu keskin çizgilerin ihtişamından:

— Anne, sizleri çok seviyorum. Bana gösterdiğiniz alaka ve şefkat karşısında yüreğimde adını koyamadığım sihirli bir sevgi filizleniyor... Diyebilirim ki bu sevgi, bir aşk, erişilmez bir muhabbet, emsalsiz bir duygu olup, bana karşı olan yakınlığınızı, fersah fersah aşıyor.

Size kendi dünyamda, canımdan daha mukaddes, en ulvi duyarlılık kadar kutsal bir yer veriyorum hayatımda.

Sonra, bütün bunlar değişik birer kurt olup günden güne canavarlaşıp, o kutsal, el değmedik duygularımı hiç acımadan kemirip bitiriyor... ve iki düşünce türü hakim olmaya başlıyor kaoslu dünyamda.

İşte onlara haklı cevaplar verememenin, gerçeği yakalayama-

manın işkencesini yaşıyorum, dışarıya sır vermeden. Şimdi deşeledin de canavarımı açığa çıkardın. Nasıl, sen baş edebilecek misin onunla?

Dünyası biraz daha karardı ananın. Yanılmamıştı teşhisinde. İleri derecede bir bunalımdı Sezer'in yaşadığı... Nasıl çelişkili şeylerdi söyledikleri. Gözlerinde damlalaşan yaşları sildi önce, sonra hasret tüten bakışlarına sardı ufkunu. Dudaklarını gevdi hıçkırmamak için, içli mi içli bir sesi vardı.

Deşelemek için konuştu:

— Hayret. Sevginin, hele karşılığı belli olan bir ana baba sevgisinin insanı yeise sürükleyebileceğine, hiç, ama hiç şahit olmadımdı...

Bu öyle bir sezidir ki, insanı besleyen, ona destek olan, güven veren, ümitlerini, geleceğe olan tutkusunu pekiştiren, direncini arttıran, onu hayata bağlayan bir dopingdir ana baba sevgisi.

Sen bu ılık alakanın, coşturan, güldüren bir sevginin ikliminden yakınıyor, karamsarlığa mı düşüyorsun.?..

Sezer oğlum, bu nasıl bir sevgi anlayışı ki seni mustarip düşürdü, mutsuzluğa sürükledi?...Biliyorum amcanın vurduğu o tokattan sonra başladı senin bu halin.

Sezer, elindeki kitabın açık sahifesini hırsla kapayıp, kitabı masanın üzerine fırlattı.

—Anne.

Elini avuçlarının arasına aldı, beynindeki sancının hafiflemesi için, sıktı, sıktı.

Ana endişeye kapıldı. Titrek parmaklarıyla Sezer'in elini yakalayıp, kafasını kararsız sıkıştırmaların darbesinden kurtardı.

Patlamak için kararsız, şişirilmiş bir balon gibi alevli bir nefes verdi dudaklarının arasından:

— Uffffff...

Kahır doluydu ana. Dudaklarını acımadan gevdi, ilgisini biraz daha artırdı. Yeni bilmiş, yanılmamış gibi konuştu. Sesi titrek ve hassastı.

Bön bön baktı gözlerine Sezer, anlamlı ve yadırgayan:

—Bak ben amcanın vurduğu o uğursuz tokatın darbesi olarak değerlendirdim hadiseyi. Seni inciten yeni yeni kavuşmaya başladığın şahsiyetine hançer vuran, izzeti nefsini zedeleyen o çirkin, iğrenç davranışı hatırlamak istemediğini, seni bunalıma sürüklediğini demişimdir hep.

Acı bir tebessüm belirdi dudaklarında:

—Yanılmadığını söylersem biraz olsun rahatlarsın belki.

Ellerine dizlerine vurdu, nefesi derinleşti:

— Biliyordum, ah, biliyordum ben. O kahrolası amcanın açtığı bir bunalım bu. Hayatta en büyük düşmanıyım artık onun.

— Dertleşelim diyordun.

— Tabi, bak açıldın işte.

— Dinle o vakit. Sen kültürlü, yüksek diploma sahibi bir kadınsın. Dertleşelim,..

Sitem ifadeli bir nazarla baktı, sevinç kırıntıları vardı gözlerinde ananın:

— Siz sırf kendiniz için mi yaşarsınız hayatta?

Kesin bir itiraz vardı haykırışında:

— Olur mu hiç? Seninle bütünleşir dünyamız yavrum...

Hücum oynadı Sezer. Üzerine üzerine gitti. Kahırlı ve esef doluydu:

— Beni hiç umursamadan kederlerimle, dertlerimle baş başa bırakıp... Bir çile yumağının içinde umutsuz ve hayattan nefret eder biçimde... Hüznümü, efkârımı, intizarımı hesaba katmadan, elinizdeki hayatı, en duru, en berrak, katkısız ve etkisiz biçimde

ondan zevk ve neşe alarak yaşayabilir misiniz?

— Sezeer! Olur mu hiç?

Gözlerinin içine baka baka başka bir söz etti:

— Hırsız olsam?..

Hâlâ gözlerinin içindeydi ananın. Korkunç bir ejderha gibi siyah bebekleri, yutulmuş, ürperti veren ak bir tabaka kalmıştı yuvaları içinde sadece.

Kararsız bir çığlık gelişti dudaklarında:

— Sezeer, yoksa?..

— Hayır, yok öyle şey. Onun için müsterih ol ve dinle biraz beni. Hürriyetin sınırsız tarifine sığınıp el âlemin kızlarını baştan çıkarsam, içip içip sarhoş naraları savursam, sokakların ortasında. Sorumsuz, huzursuz, kavgacı, dik kafalı, geçimsiz birisi olsam toplumda... Şu her şeyin, bütün değerlerin üzerinde tuttuğunuz şerefinizi iki paralık etsem..

Kahır, gönlünde tuğyan halini yaşıyordu... Usançlı baktı gözlerine Sezer'in:

— Olmaz tabi. Öyle mi yetiştirdik biz seni?

Daha şaşacağı bir şey söyledi Sezer. Onu şüpheye düşüren, şuurundan endişe ettiren, korkunç bir patlayışa sebebiyet verdi son sözü. İnsanın duymak bile istemediği cinstendi:

— Babamı aldatsan?..

Odanın duvarlarına şamar şamar indi bir ses:

—Sezeer, aklını mı attın sen?

Soğukkanlı halini hiç bozmadan inceledi anayı. İnadına sakin ve durgun bir hali vardı:

— Aynaya bak istersen. Şu anı görüntüleyen bir belge kalsın belleğinde. Beni hâlâ bir deli yerine koyan tahlilini bırak. Aklım ciddi bir şekilde zinde ve başımda. Endişelenme öyle...

Heyecanlandı. Yalvarmaklı bir yapıya, aynı hassasiyete dikkat eden bir inceliğe sahipti yaklaşımı:

— Hangi sonuca varmak için yapıyorsun bunu?

— İnsan kendisi için yaşayabilir mi anne?

— İstese bile olmaz bu. Egoistlik olur her şeyden önce...

— İşte bunu sorguluyordum sadece!

Kaygılı bir seyirdeydi ve gözleri Sezer'in gözlerine perçinlenmiş gibi, anlamlı bekliyordu orada.

Delikanlı rahatsız oldu ananın bu halinden:

— Hâlâ gözlerimin içinde bir şeyler arıyormuş gibi durma. Deli filan değilim ben.

Sesi yükseldi, inkıraza dönüştü davranışları birden:

—Akıllıysan, anlasana bu yollar nereye çıkar. Boşuna nefes mi harcıyorum sabahtan beri? Soruyorsun, açık cevaplar veriyorum. Sıkıntım nedir anlamak bile istemiyorsun hâlâ.

Nefesi darlandı ananın:

— İyi ya, biraz daha açık konuş o halde...

— Ne diyordun teşhisinde?

— Amcanın vurduğu o lanet tokatı diyordum, o değiştirdi senin dünyanı.

— Doğru bu! Söyledim bunu daha önce.

— Allah kahretsin onu. Yavrum, ana olur da çocuğunun derdinin nereden geldiğini bilmez mi hiç? Anlamaz olur muyum? Baban, başka sebeplere çekse bile, ben anladım seni.

Buruk bir rüzgâr esti yüzünde, manidar baktı:

— Stalin de öyle söylemiş işte.

— Ne demiş?

— “Hayatta tek karım anladı beni, o da yanlış anladı.” demiş.

Keder kapladı az da olsa rahatlama yörüngesine giren çehresini. İçli, fark edilir ölçüde bir nefes çekti ciğerlerine:

— Küstahlaşma diyeceksin biliyorum. Bak anne, o tokat değiştirdi hayatımı. İğrendiğim, korkunç bir kinle hazmetmeye çalıştığım o tokatı, sonunda sevmeye başladım. O sevimsiz, vahşice görünen tokat, inanmazsın ama bende nihayetsiz ufuklar açtı. Bir gerçeğe doğru, sahteden gerçeğe doğru götürmeye başladı beni... İşte o gerçekti rahatsızlık veren yeni dünyama.

İtiraz etmeseydim amcama, yakalayamayacaktım doğruyu!..

Beni sahte bir dünyadan alıp, saf, duru, lekesiz ve katkısız bir âleme götürmekte o tokat. Hilesiz, hurdasız ve yalansız. Hadiseleri müdahalesiz değerlendirmeye başladım artık. Gözlerimi dünyaya açtı körlükten, her şeyi artık kendi özelliği ile görmeye alışıyorum. Bu hal rahatlatıyor, eğitiyor beni.

Bazı kördüğümler çözülüyor beynimde kendiliğinden. Daha net, daha gerçekçi ufuklar açılıyor önümde, görüyorum... Ve bununla birlikte bazı perdeler çekiliyor penceremden... Şekillenmemiş bir biçime, bir kılığa kavuşmamış meseleler kargaşasına son vermeye çalışıp, düşüncelerimi belli bir kıvama sokup şekillendirmeye çabalıyordum...

Ana, sıkıntı kaynağı olarak tanımladığı delikanlının konuşmalarını irade dışı, gün görmemiş bir mantıktan süzülmeden geçen serzenişler olarak değerlendirdikçe, ıstırabı daha da fazlalaşıyor, oğlunun gözlerinin içine yeisten kurtaramadığı tedirgin pırıltılarla bakıyordu:

— Sezer, neler saçmalıyorsun öyle? Onur kırıcı, insanı rencide edici bir tokatı nasıl sevimli göstermeye başlarsın?.. Baban o tokatın yüzünden neredeyse bütün bağlarını kopardı. Sana olan sevgisi ve verdiği değer, o vicdan ezici hadiseden sonra öz kardeşine onu tavır almaya zorladı.

— Sıkıntımın bir başka acısı da babamın aldığı o tavır. İkinizin de değer yargıları yanlış. Verdiğiniz hükümler mesnetsiz ve aklı selimden uzak gibi gelmekteler bana. Bil ki, ikinizin sevgi ve şefkati, amcamın tokatı kadar ılık ve duygulu değil. Hissî ve egoist düşünmektesiniz. İnan anne bütün bunları günlerdir kafamda muhakeme ettim, Bunların hiç birisi de düşünmeden varılmış sonuçlar değil.

Ananın gözlerinden yanaklarına doğru inadına sıcak, yakıcı damlalar dizildi... Bunlar delikanlıyı hiçbir zaman hayrete düşürmeyecekti...

— Sezer, kendini biraz daha açık konuşmaya zorla, çıldıracak gibiyim şu an. İçine düştüğün sıkıntıyı dolaylı değil, direkt olarak anlat... Anayım, daha açık dertleşebilmemiz, birtakım problemleri çözebilir. Seni seviyoruz, bizi üzmemelisin.

— Açık anlattım. Sizin o karşılıksız sevginiz, ölçüsüz fedakârlığınız, her ana ve babanın tabii görevi. Beni sevmeyin, hor görün, düzdeyim demek istemiyorum. Bunu böyle düşünmek mantıksızlık olur işte.

Sevgi, ölçüsüz bir dirençtir hayatta. Müşkülleri çözen, huzursuzlukları giderendir sevgi. İnsanı hayata bağlayan, duyguları şekillendiren bir sır... Güven, itici bir güç, fazilet, aklına gelen her şey sevgi... Saymak ve sevilmek, sevgiye layık olmak...

İnsanların sadakat habercisi sevgi.

Hor görmemek, kırmamak, incitmemek, yaraları deşmemek, sarabilmektir sevgi...

Ana, sevgi öyle ölçüsüz bir kuvvete sahip ki, devletleri kuran ve yıkan güce sahip...

Sevgi öyle bir sır ki, engin bir hoşgörünün dudağında, en korkunç büyüleri çözen, taşlaşan kalpleri yumuşatıp fetheden. Bulunduğu yerde huzursuzluğu barındırmayan...

Toplumlara gerçek, katıksız, lekesiz, berrak hürriyeti tattıran sevgi...

Kırık kalpleri düzelten, isyanları bastıran, kinleri şefkat iklimine çeken, sihirli gücüyle sevgi, hastalıkları yenen, mikropları zayıf düşüren...

İnsana insanca yaşamasını öğreten... Elle tutulup yakalanmayan, fakat adeta gözlerin görüp yakalayabildiği, insanın hisleriyle dokunabildiği, ruhları kirden, fitneden arındıran eşsiz bir sihir...

Fakat yine ne gariptir ki, sizin sevginiz beni rahatsız etmeye başladı. On sekiz yaşına girdim. İçine düştüğüm bu sıkıntıyı kendimi ispat için uygulamaya koyduğum bir huzursuzluk planından ibaret sanmayın.

Yahut ne de bir buluğ çağı buhranları olarak değerlendirmenizi, hiç mi hiç istemiyorum...

Bir şeyler kavramaktayım giderek...

Bak, seni gözlerinin içine bakarak eriten kuvvetin adıdır sevgi...

Sakın, bir deli saçması olarak kabul etmeye kalkışma bunları. Deşilişimin şu noktasında gönlümün yelpazesini biraz daha açıp, biraz daha deşifre etmek istiyorum iç dünyamı...

İyi dinle anne, bütün aileyi ilgilendiren şeyler bunlar.

Şahsıma ait bir bunalımdan oldukça uzak. Sen varsın, babam var, bunalımın içinde.

Size olan bağlılığımın, sizi sevişimin acıları var buhranlarımda... Dizlerinin üzerinde ninni söylediğin günden bu yana, her şey bir şerit gibi geçiyor gözlerimin önünden...

Geceleri uykusuz kalışınız, yemek yiyebilmem için nasıl itina gösterdiğiniz, her şey... Bir melek kadar temiz, katıksız bir sevgiyle, kanatlarınızı üzerimize gerişiniz hayrete düşürmekte

beni bütün bunlar... Hastalandığım vakitler gözlerinizde yaşlar gördüm.

Bak, çektiğin acılara aynalık etmekte şu an göz bebeklerin, buhar buhar kaynamaktalar...

Dokunsam diyorum, fakat gerek yok, çoktan başladın bile. Bak ağlıyorsun işte anne. Bu eşsiz fedakârlığın sınırını yakalamaktı hedefim.

O nasıl bir kuvvet ki, asiliğe, hırçınlığa, üzüntülere reva görüşüme rağmen; o nasıl bir içgüdü ki, hor görmeye, küçümsemeye, aldırış etmemeye, bütün vurdumduymazlıklara rağmen ana ve baba, evladına şefkat ve sadakat halindedir?..

Hiçbir müşkülat, ölçüsüz davranışlar anayı babayı evladından ayıramıyor... Teşvik eden, zorlayan, koparmayan, acılarıyla ağlatan, yine de sevdiren o kuvveti düşünüyorum. Özü bulup ona ram olmak, kurtulmak, kirlenen ruhumu arındırmak istiyorum. Sonra yine siz düşüyorsunuz aklıma. Bensiz yemeyen, bensiz giyinemeyen, benden uzaklarda neşeyi yakalayamayan, hislerinde, duygularında, sevgi ve şefkatlerinde bir ben yatan sizleri...

Sonra bir vefasızlık parçalıyor duygularımı... Ölçüsüz bir acı burkuyor yüreğimi anne.

Kendimden nefret etmeye başlıyorum. Sıkıntım beni aşıp bütün dünyayı kuşatıyor o zaman.

Ana, titrek dolukan sesiyle böldü Sezer'i konuşmasını:

— Yersiz düşünceler bunlar. Sen sevgimize layık bir evlatsın. Kendinden nefret etmeye seni zorlayan o asılsız düşünceleri dünyandan silip at. O seni yaralayan yersiz düşünceleri yürekli bir direnişle bitir artık.

— Anne, kesmemelisin sözlerimi. İstediğin gibi açılıyorum işte. Bak gizliler birer birer çözülmeye başladı aramızda, dertleşiyoruz...

— Konuş, konuş, kesmem bir daha.

—Umarım öyle olur. Hatırlıyor musun, babam, sokakta beni bir çocuk hırpaladı diye elin çocuğunu acımasızca dövmüştü. Karakolluk olmuştunuz sonunda... Mahalle sanki harp meydanına dönmüştü bir anda. Dostlar, ahbaplar, akrabalar hep taraf tutmuşlardı... Zor durumda kalmıştı babam. Sen, ya sen, taşlarla, sopalarla saldırdın dev gibi adamların üzerine... Sebep?..

Yavrunuzu incitmişlerdi... Küçük bir hadiseden, ortaya korkunç bir macera dekoru kurulmuştu...

Ortaya koyduğunuz değerlerin canlarınız olduğunu bile düşünmemiştiniz.

Bir gün.. Hastalandığım bir gün, gözyaşları içinde kucağınıza alıp hastaneye götürüşünüz geliyor gözlerimin önüne. Hayal meyal maziden puslu görüntüler olarak seçiyor beynim... Her şeyini yitirmiş insanlar gibi perişan ve ıstırap dolu... Gözlerimin içine o anki bakışın silinmiyor belleğimden... Uykusuz tükenen geceleriniz, çamaşırlarımı yıkayışın, altımı tiksinmeden değiştirişin, hep haz veriyor olmalıydı sana.

— Her ana yapar bunu, her baba da.

— Bak, ortak düşünüyoruz işte.

— Nereye varmak istiyorsun bütün bunlarla, hâlâ içinden çıkamadım.

— Bir vefasızlık silip atar mı bütün bunları anne? Beni unutur, lanet eder misiniz sonunda?

— Sezer, bunlar nasıl düşünceler? Sebepsiz sıkıntılara talipsin. Evlat yüz yaşında bile olsa, ananın babanın yanında çocuk ve onun şefkati o çağlarda bile sarar onu. Hadi gülümse biraz, bu yersiz, mesnetsiz sıkıntıları unut.

— Anne hiç düşünmüyor musun ki, yaşım büyüdü. Büyüyen, gelişen, belli bir yaşa gelen delikanlılar, geleneğin yönelişine ken-

disini kaptırıp yuva kurarlar. Bir âdet, bir fıtratın, örfün, değişmeyen geleneğidir bu.

— Anladım. Evlenmek istiyorsun koca budala. Kendini yalnız hissetmeye başladın... Ana baba seni bırakacak sandın, koca bebeğim benim. Sebepsiz yere yeise düşmesene. Anan baban seni yalnız bırakır mı sandın? Sensiz hayatın bizce ne anlamı kalır düşünsene?

Vicdan ezici bir hisle baktı anasının gözbebeklerine:

—İşte buna karar verebilmek pek ama pek zor. Etrafımı inceledim. Bütün yetişkinler isteyerek yahut istemeyerek kendi kafalarında kurdukları dünyalara yelken açmaktalar. Hep bir vefasızlık örneği hâkim istikbalde.

Kız çocuklar, hatta erkek çocuklar hep aynı...

Ayrı bir dünya seçip, anne babalarının dünyalarından uzaklaşmaktalar. Onları kederleriyle baş başa bırakmakta, acılarını duymamaktalar.

Şayet, öyle yaparsam diye daha şimdiden lanet okuyorum kendime.

Esefli bir tebessüm bıraktı dudaklarında:

— İlâhî Sezer, seni bırakmayız dedik ya. Sen bizim hayatımızdan kopmayan bir parçasın. Can damarımız kadar yakınsın bize. Bunu nasıl düşünürüz?.. Kendi elimle evereceğim seni. Oturduğumuz bu evi satıp dubleks bir ev almayı düşünmekteyiz... Sen, eşin, baban ve ben. Bölünmeyen bir bütün gibi, anlıyor musun?

Sezer durakladı. Gözleri nihayetsiz derinliklerinde bekliyordu ananın:

— Anne, sence bütün ana baba ve evlatlar bölünmez bir bütün müdür?

Daha yeni yeni bir şeyler sezinlemeye başlamıştı. Bu sorunun cevabını verebilmek kolay olmayacaktı ana için. Zorlandı, nefesi daraldı.

Hatta gözlerini kaçırdı bir anlık Sezer'den:

— Şeyy.. diye kekeledi. Biz öyle olacağız yavrum, birbirimize tahammül etmeyi öğreneceğiz önce.

Yerinden hışımla kalktı delikanlı. Bu ani hareket anayı telaşeye düşürdü önce. Hayretle baktı.

Sezer, kütüphanenin kapalı gözünü açıp, titizlikle sakladığı dosyayı çıkardı. Yerine oturduğunda, anaya garip duygularla bakmaktaydı.

Yüzündeki çizgiler ekşimiş bir eda ile kırış kırıştı.

Dosyayı titrek parmaklarıyla aralayıp, içinden itina ile kesip sakladığı kupürleri aldı. Gözlerinin önüne yaklaştırdı ananın. Haddinden fazla heyecanlıydı delikanlı:

— Anne bunları görüyor musun? Şu gördüğün kupürlerde dizilmiş her harf, bir gözyaşı. Mavi, masmavi bir gözyaşının matbuat haline gelişi bunlar. Bir babanın, terkedilmiş, horlanmış bir babanın samimi itirafları ile dolu bunlar...

Günlerdir, bütün servetini hayatıyla birlikte çocuklarına adayan bir babanın hatıralarını okuyorum...

Sizden farksız bir şefkat ve fedakârlık içinde bir baba bunları yazan... Maddi, manevi nesi varsa, elinden alınmış, güçsüz düştüğü, desteksiz, yararsız kaldığı bir anda, sokağa terkedilmiş insanın, altın öğütlerini okumaktayım.

Onun hayata yaklaşımı pek farklı sizlerden...

Hatalarını, isyanını katıksız, duru bir insan sevgisiyle anlatmakta.

Bütün ölçülerimi, bütün değer yargılarımı alt üst etti bu adam. Kimliksiz yaşamışım şimdiye kadar.

Okudukça yeni ve gerçek bir kimlik arayışı içine düştüm...

Size karşı, hayata karşı, çevreme karşı değiştim. Tesiri altında çırpınmaktayım bu adamın.

— Kim bilir, cahil, duygu sömürüsü yapan birisidir bu adam. Bırak onları yırt at, biz kendi hayat sayfalarımızı kendi ellerimizle yazarız.

Alaylı bir anlayış içinde seyretti anayı ve acıdı ona:

— Olmaz anne. Biz o adam kadar akıcı, net ve gerçekçi yazamayız. Bu adam bir başka üslupta, bir başka kültürde, gücü beni tesiri ve etkisi altına aldı. Okudukça sıkıntım çoğalmakta sizin için hep.

— Neden?

—Size yapabileceğim vefasızlık aklıma geldikçe vicdanıma bir hançer sokulmakta, Bu acı bile bazen rahatlatıyor beni. Hiç değilse diyorum, hayatta yapabileceğim haksızlıkların üzüntüsünü daha şimdiden yüreğimde duyabiliyorum...

Bütün bunları yaptıktan sonra üzüntü bile duymayan müsterihler, ya onlar anne? Sen ne dersin ha?

Cemiyetin bu son günlerde değişmeyen kuralı gibi ortaya koyduğu yanlış değerleri yıkamayışımı düşündükçe kahroluyorum. İşte bunalımlarımın sebebi.

Yarın eşimin sözlerini ön plana alıp sizleri terk edeceğimden korkuyorum.

Ananın yüzü soldu, çehresinde derinin kanı iyice çekildi.

Korku vardı gözlerinde şimdi:

— Sahi yapar mısın bunu? Baban ya da ben bir gün sana muhtaç durumda kalsak?

— Sizlere baktıkça kendime güvenemiyorum anne.

Hüznü arttı, gözlerinde ilk defa yaşlar belirdi.

Elleri titriyordu gazete kupürlerini tutarken:

— Bu sayfalarda gözyaşlarını sergileyen, iç âlemini dünyaya açan, insanların gizli sırlarını deşifre eden insan benim öz dedem anne, öz dedem benim.

Sizin kadar bana şefkat besleyen adam bu. Hep birlikte onu yalnızlığa terk eden bizler değil miyiz?

Bu kahramanların içinde ben de varım, beeeen. Birlikte başardık bunu. Bu tecrübe, sanırım aynı işi sizler için yaptırmaya zorlayacak...

Ve nöbet, çocuklarla bana gelecek sonra.

Geleneğin kötü bir türküsü olacak bu âdet, dillerde...

Ananın yeis vardı nemli gözlerinde:

— Ya!..

— Fakat dedem için aynı hayret yoktu hiç dudaklarında. Hepimiz birer suçluyuz anne, bunu artık sen de duymalısın yüreğinde.

KADERİN OYUNCAKLARI

Artık dünyaya ayrı bir gözlükle bakıyordu.

Günlerdir gönlünde örülen gam duvarını aşındırmak için uğraştı.

Artık kapısını dilediği vakit açabileceği bir yuvanın anahtarı yoktu cebinde. Ne candan bir dost, ne aralarında kan bağı olan bir sima vardı burada. Acımasız bir rüzgârın önünde sürüklenerek gelen insanlardan kurulmuş çok ayrı bir dünyanın içerisinde bulmuştu kendisini. İdare ona küçük, tek yataklı bir oda tahsis etmişti.

İlk günlerde çayı, yemeği, aynı bakıcı tarafından hep buraya getirildi. Tabiri caizse, kendisini o dar odanın yalnızlığı gittikçe kudurtan iniltili duvarları arasına mahkûm etti. Bütün eşyası bir valizin içerisindeydi. Pencerenin kenarında küçük, metal bir masası vardı.

Üzerine kalın bir ajanda defter ve hemen yanına dolmakalemini bırakmıştı. Düşüncelerini toplayabilse, yazacaktı. Fakat henüz o ömrün tedricen ördüğü gam duvarını hâlâ aşamayışının sıkıntılarını çekiyordu.

Bulunduğu odanın dışarıya açılan penceresinin kenarından koyu kederler eşliğinde bir seyir tutturmuştu.

İlerlemiş sayılan yaşına rağmen, yazarlığa soyunmak niyetindeydi...

Henüz odasından günlerdir dışarıya çıkmadığı, kimse ile görüşmediği huzurevinde, tam anlamıyla bir bilinmeyen insandı.

Hür bir iradenin dürtüsü, sünneti seniyyeyi ihya maksadıyla ona sakallarını kesmeme kararını aldırmıştı... Katkısız, süt beyazı bir sakal, duru, sevimli bir çehreyi ortaya çıkarmıştı.

Aldığı emir üzerine bütün hizmeti ile bir bakıcı ilgileniyordu. Asıl adını bakıcısı bile bilmiyordu. "Mansur" demişti...

İdare ile aralarında anlaşmalı bir isimdi bu, "Mansur"...

Erkam ve Sezer kime sormuşlarsa, o isimde birisinin olmadığı cevabı verilmişti kendilerine. Özellikle istediği buydu Arif Bey'in... Sırra kadem basmak, kaybolmak...

Gazetelerde, kayıp ilanlarında okudu adını. Erkam diye not vardı ilanların altında.

Bir defaya mahsus olarak üzmek istemişti onu.

Hayatında her gün aşılmayan bir engel olmaktan kurtarıp, kayıplara karışmayı yeğlemişti.

Son günlerde biraz rahatlık hissetti.

Talebesi tarafından sözü alınan bir gazeteye günlük köşe yazıları hazırlıyor, içini döküyordu satırlara..

Aradan tam kırk beş gün geçmişti, O dar odanın yetersiz havası ruhunu sıkmış, onu günden güne her an kapısını çalabilecek bir bunalıma doğru sürüklemeye başlamıştı.

Dışarıya açılmayı, en azından bahçeye çıkıp dolaşmayı kurdu kafasında. Aynı çatının altında toplanan kader arkadaşlarıyla yemekhanede, toplanma salonunda bir araya gelip, onlarla dostluk kurmak, dertleşmek, çileleri bölüşerek ferahlamak istiyordu.

Ak sakalları iyice uzamıştı. Başına siyah bir bere koydu, renkli gözlük taktı gözlerine. Uzaktan, hatta yakından bile çok aşina olmayan insanların yabancısı bir kimlik elde etmişti böylece.

Tedirgin bir hali vardı ilk günlerde. Koltuğunun altında hiç yanından eksik etmediği ajandası, cebinde kalemiyle Huzurevinin geniş bahçesinde hep tenhaları seçerek dolaştı. Adeta saklandı

insanlardan... Bu da yeterli olmuştu onun için. Biraz daha aşındırması lazımdı gurur duvarını.

Akşamları ve yemek sonrası üçlü, beşli gruplar halinde masaların etrafında toplanıp sohbeti koyulaştıran insanların arasına karışmaya başladı.

İlk günü, oldukça zor başarmıştı aralarına karışmayı...

Tedirgin bir gönülle salonun uç kısmında durup içeriye bir suçlu, yahut ayrı bir dünyaya mensup bir insan yabancılığında seyretti kalabalığı.

Kendisini zorladı önce. Ruhundaki çekingenlik duvarını yıkıp, kendisine en yakın mesafedeki üç kişilik grubun masasına boş bir sandalye çekip dördüncü kişi olarak oturmayı başardı.

Yorgun, açılmamış bir sesle selam verdi, kendisine bön bön bakan insanlara:

— Selamün aleyküm!

İçlerinden derin bakan bir ihtiyar aldı selamını:

— Aleykümselam.

Yaşı seksenin üzerinde gösteren, kır saçlı, hafif uzamış sakalı çehresinde diken gibi duran adam, uzun bir incelemenin ardından, kısık, zor duyulan bir sesle istihzalı konuştu:

— Alışamadın galiba?

Koyu bir hayret ifadesiyle baktı ihtiyarın gözlerine:

— Nereden bildin?

— Birkaç defa yemekhanede gördüm, herkes çıkınca gelmeye başladın. Şimdi de cesaretsiz geldin aramıza.

— Sonunda geldim işte.

— Evet, evet, geldin ya.

Masanın etrafı bir anda çevrildi. Sandalyesini alan, en yakın kenarını seçebilmek için zorlandı. Kadın, erkek, beklemediği bir

kalabalığın arasında bulmuştu kendisini. Bütün gözlerin ufkunda bekleyişi, onu oldukça zor duruma düşürmüştü. Merakı gözlerinde çakmak çakmak tutuşan bir ihtiyar, gözlerine keskin baktı:

— Adın ne senin?

Önce irkildi, sonra toparlanıp derin bir nefes aldı. Güç bir işti yapmak istediği:

— Şey, Mansur.

Alaylı bir tebessüm belirdi adamın dudaklarında:

— Anladık Mansur da, bizim sorduğumuz şu: Ne iş tutardın? Her ismin sonunda ya da başında bir makam vardır. Mesela bana Müdür Ali derler. Yanımdaki Savcı Selim, onun yanında oturan Genel Müdür Süha, öğretmenler falan filan. Ya da sağ yanında oturan şu gariban gibi Vatandaş Osman.

— Ha, anladım şimdi. Vatandaş Mansur'um ben de...

— Nasıl geldin buraya? Yine töresindendir buranın. Herkes hayat hikâyesini anlatır baştan sona. Böylece daha iyi tanırız birbirimizi.

— Ha, evet. Eşim öldü, yalnız kaldım.

— Ya çocukların? Kimsen yok mu hayatta?

— Yok.

— Yazık be, üzüldüm şimdi Vatandaş Mansur. Demek hepimizden daha katmerli senin derdin?

— Öyle bir şey söylemedim ben, yakınmayı da sevmem üstelik.

— Sen söylemezsen de biz anlarız. Hiç yorulma istersen.

Bakışları değişti birden, dişlerini sıkmıştı farkında olmadan:

— Hay Allah, diye söylendi.

— Kızma birader, sen de alışırsın.

Usançlı bir çehresi vardı. Yine de umursamadan baktı muhatabına:

— Yine yanıldın ahbap, kızmadım ki.

— Çetin bir adama benziyorsun, fakat benden sana tavsiye dostum. Derdin, içinde kalırsa, bir gün hiç haberin bile olmadan pimi çekilmiş bir bomba gibi patlayabilirsin, yine de dikkatli ol, ha!

Etraftakiler yüksek kahkahalar savurdular... Mahcup çehrenin üzerinde anlamını yitiren gözler mustarip bir seyir tutturdu, yadırgı simaların ufkunda...

Duyulur bir sesle cevabını tekrarladı:

—Şikayetlenmekten hiç hoşlanmam dedim size.

Önemsemedi, dudak büktü, etraftakilerden değişik sesler yükseldi alaya alan:

— Şikayetlenmekten hoşlanmazmış adam, duymadınız mı?

— Sen buraya düşecek adam değilmişsin ahbap.

— Deşil, deşil, çekinme.

Bir başkası, basit bir sürtüşmeye kapı açtı:

— Anlat, anlat, biz yalanı severiz.

Sadece acı acı gülümsedi, söz sahibine bakarken. İçli bir de nefes aldı, kahrın zehrini sinesine soluklanırken...

Artık kabuğunu çatlatmıştı... Madem burada, bu insanlarla içiçe yaşayacaktı, o halde bazı alaylara, kaba davranışlara tahammül gerekecekti. Öyle sesleniyordu şair:

“Feleğin her çevrine tahammül gerek
Değil mi sefayla cefa müşterek?..”

Hepsi kaba, alaycı insanlar değildi bunların. Çoğu hassas, içli ve yorumlananı anlayacak kadar kibardı... Aralarında daha sık bulunmaya başladı.

Kaçmak, dışlanmak, hiçbir şeyi halletmiyordu.

Seçtiği simalarla ahbaplık kurdu, sohbet etti. Umutsuz, köhnemiş sonları için şikayetlenen, isyan eden, kaderle kavgacı düellolara girişip yanık türküler mırıldanan insanlarla kaynaştı.

Toplu halde salonda oturan insanların oluşturduğu iç içe dairelere girip günlerce dinledi.

İlk günlerde çok konuşmadı. Gazete için malzemeler vardı insanların dilinde.

Ufku açıldı, daha başka tecrübeler edinmeye başladı.

Hiç konuşmayışı etrafındakilerin dikkatini çekti:

— Sen neden konuşmazsın?

— Dinliyorum, diye cevaplandırdı soranları... Dinliyorum işte...

Son günlerde beğenilmesine rağmen, gazete köşesinde yazı yazmak da onu artık tatmin etmemeye başlamıştı.

Aralarında yaşadığı çoğu kibar ve cana yakın, bir kısmı hırçın ve anlaşılmaz olan insanların hayatlarını irdelemek, gelecek nesle karınca kararınca kalıcı bir eser bırakabilmek tutkusuna kapıldı. İyi de, ne olabilirdi bu?.. Herkesin hayatından belli kesitler vermek...

Yahut, mizaçlar hakkında araştırıp bir sonuca varmak.

Hayır, hayır, en iyisi bazı hayatları birleştirerek bir roman yazmaya çalışmak. Sonunda kararını verdi. Yazacağı eserin adını bile koydu...

Gazete köşesinde “Mavi Gözyaşı” olarak yazıyordu. Aynı ismi koysam?

Buna da gerek yoktu aslında. Buradaki insanların ismi üzerinde değil miydi? “Kaderin Oyuncakları”yız diyordu çoğu, kaderin ne olduğunu bilmeden.

Aralarında sakat gençler vardı. Meczuplar, kimsesiz kalmışlar yahut kendi kaderlerine terkedilmiş insanlar...

Kin ve yeis içinde yaşıyordu hepsi de... Boş ve gayesiz bir ömür... Arif Bey'in farkına vardığı büyük bir gerçekti bu...

Avunmak için çocukların eline oyuncaklar verilirdi.

Yetişkinlerin oyuncakları, çocuklardan çok daha farklı olurdu hayatta...

Makam, kadın, para...

Dışı cilalı, aldatıcı, bedii zevkler...

Gayeyi bulamamış, basit bir ömür yaşamıştı buradakilerin çoğu... Ellerinden dünya imkânları birer birer alınınca, tıpkı oynadığı oyuncağı alınan bir çocuk gibi, feryat kalmıştı onlara. İsyan başlatmışlardı; ömrün, hayatın, dünyaya gelişin anlamını hiç ama hiç araştırmamış, duyduklarına kızmış, cephe oluşturmuş asırlık ihtiyarlar vardı aralarında. "Kader utansın" diye ağlıyorlar, feleğe sitem üstüne sitemler yağdırıp, belki de hayata sebepsiz yere küsüyordu çokları.

Tek yönlü yetişmenin, insanın kendisini tanıyamamış olmasının acımasız sonuçları bunlar...

Allah'a kul olamamanın acıları...

* * *

Arif Bey, yeni adıyla Vatandaş Mansur, üzgündü.

İki yüz kişi mevcudu olan Huzurevinin, bodrumunda göstermelik gibi duran küçücük mescidinde vakit namazlarında, kendisi dâhil sadece üç kişi bulunuyordu.

Kahir ekserisi adeta burada ölecekleri günü bekleyen birer idamlık mahkûmdan farksız.

Hayatı yanlış anlamanın ve yine aynı yanlışlarla sürdürmek isteyenlerin bitmeyen "Ah"larının yükseldiği yerdi burası.

Moral günleri yapılıyordu senenin belli vakitlerinde. O yaşın insanları gamlı türküler söylüyor, ortaoyunları kurup şecaat arz ediyorlardı...

Maneviyat, bu köhnemiş insanların çoğunda hâlâ hayatları boyunca tanımadıkları, yahut bulamadıkları en önemli bir yitik gibi yansıyordu dış dünyalarına.

O küçük odanın kenarında, göstermelik bir eşya gibi duran mütevazı masanın başındaydı yine...

Elindeki kalem, hüznün nihayetsiz mesafelerini kuşanmış, mavi gözyaşlarından inciler döküyordu ak kâğıdın üzerine. Duyguların deli gömleğini giyinmiş, derdi, çileyi, ıstırabı işliyordu...

"Kaderin oyuncaklarıyız" demişti yaşlı adam. Kendi oynadığı hayat oyununa hiç bakmadan konuşmuştu...

Dillerde isyanların tükenmeyen muhatabıydı "Kader"... İstediğin hatayı işleyeceksin. Neticesi "Kader"di ne de olsa... İsyanla, günahla yaşamanın, zinayla, kumarla, içkiyle yıkılmış bütün hayatların sebebi, sorumlusu, Kader olacaktı sonunda....

Ya hatalar? Onların getirdiği akıbetlere katlanmak!..

Sonuçları yaşadığının farkında olmamak!..

Önce hayata meydan okuyup nefsin arzuladıklarını davet edecek, sonra "Niçin geldin?" diyeceksin... Kader koyacaksın sonunda adını...

* * *

Bu akşam yeni bir sima daha katıldı aralarına. Henüz yetmişlerinde, asık yüzlü, geniş omuzlu, başında seyrekleşen gri saçları dağınık, hayata küskün çehreli, ürkek ve tedirgin bir adam. Kalacağı odaya taşımışlardı yanında getirdiklerini.

Mustarip, bezgin bir çehresi vardı. Elbisesinin arasında büzüşmüş, küçülmüş, pörsümüştü. Saçları inadına dağınık, sakalı tıraş vaktini çoktan geçirmişti.

İlk bakışta verdiği intiba, geldiği yerde kendisini yabancı duran bir eşya gibi görmesiydi...

Üzerindeki elbisenin dikişine, kumaşına bakılırsa, makam sahibi, itibarlı birisini andırıyordu...

Görevlilerden bir tanesi onu salondakilerle tanıştırmak için getirmişti.

Bir anda gözler aynı noktaya çevrilip ısrarlı bir bekleyişi başlatmışlardı. Görevli memur, salondaki sesleri aşıp, yanında getirdiği konuğun adını duyurdu:

— Yeni bir misafirimiz daha karıştı aramıza. Yalnız bırakmayın.

Aralarından sesler yükseldi. Yine vakit geçirecek bir hadise çıkmıştı önlerine:

— Bırak sen, biz hallederiz ötesini.

— Gel beyim, bu masaya gel.

— Bırak canım, hangi masayı isterse kendisi seçsin.

İnce yapılı atik bir adamdı Müdür Ali. Meraklı, ağzı laf yapan bir insandı. Girdiği her grubun arasında varlığını hissettirir, fazla söz bırakmazdı kimseye.

İri, uzun boylu, dağınık saçlı adamın heybetine baktı karşısına geçti. Bir acelecilikle sokuldu yanına.

Elini uzatıp:

— Aramıza hoşgeldin, dedi.

Herkes kalktı yerinden, sıraya girdiler birer birer:

— Hoş geldin!

— Safa geldin!

— Geçmiş olsun!..

Herkes dilediği biçimde el sıktı.

Müdür Ali, kıyıdaki masadan sandalye çekti altına:

— Buyurun oturun hele.

Kadın erkek, herkes yakınına, daha yakınına sokulabilmek için uğraştı. Yine etrafından geniş bir daire oluştu insanlardan...

Gözlerinin içinde bekleyen bakışlardan yüksündü yabancı.

Müdür Ali sordu ilk soruyu:

— Adın ne?

Derin bir nefesin ardından gamlı bir ses duyuldu:

—Sırrı!

Müdür Ali bir sözcü gibi görevli bildi kendisini:

— Üzülme, hepimiz köhnemiş bir kaderin yolcusuyuz burada.

Gözleri buharlandı Sırrı Bey'in...

Ezik, yıpranmış bir gururun feryadı sinmişti çehresine.

— İçine kapanmak, tıpkı sinsi bir kurt gibi yer bitirir insanı. Anlat, örftür burada. Düşüşleri anlatmak, değişmez bir gelenek haline gelmiştir bu çatının altında. Hepimiz yakından tanırız birbirimizi.

İçli bir soluk aldı, sıkıldı... Konuşmasına geçmişini onore ederek başladı:

— Bürokrasinin en doruk noktasında, senelerini eskitmiş bir insanım. Yıllarca devletin en üst kademelerindeki makamları işgal ettim. Bulunduğum bakanlıkta müsteşardım.

Müdür Ali kaçamak bakışlarla etrafındakilerin görüş alanlarına girip mesajlar verdi, manidar gezisini sürdürdüğü gözleriyle:

— Müsteşarsın ha?

Mansur Bey'in gözlerinden kaçmadı manzara. Müdür Ali'ye anlamlı baktı o da.

Kederli adam, etrafından habersizce sürdürdü konuşmasını:

— Müsteşar Sırrı ya!

Efkârlanmıştı.

Kabarık bir çile yumağını açarcasına kendisini anlatmaya başladı:

— Gül gibi geçinip gidiyorduk işte. Çocuklar evlenip herkes yuvasını kurmuştu. Köroğlu Ayvaz kalmıştık evde. Kader çok gördü yaşlılık günlerimdeki saadetimi. Eşimi kaybedince bozuldu düzen…

Etrafına buğulu gözlerle baktı. Aşırı bir şekilde duygulandı:

— İki oğlum var. Birisi subay. Konar göçer bir hayat onunkisi. Diğerinin yanına sığamadık sonunda.

Mendilini çıkartıp, kirpiklerinden yanaklarına doğru yuvarlanan iri yaşları sildi. Dudakları büzüştü, hıçkırmamak için dişlerinin arasında sıkıştırdı...

— Fazla uzatmaya gerek yok tabi. Çalışıyordum, odama çekilmiş. Hatıralarımı kitap halinde bastıracaktım. Hani, kafama estikçe hemen masama koşup, kaldığım yerden devam ediyordum.

Çok ender yakalanacak cinsten şeyler geldi aklıma.

Yazmak için koşmuştum. Oturdum, defterin üzerine bıraktığım dolmakalemim yoktu. Kızdım, altına, üstüne baktım masanın, odanın içini aradım, yoktu. Tabi başka bir kalem bulana kadar, aklımdaki uçup gitti. Kalem bulup oturduğum vakit gölgesinden esame bile kalmamıştı...

Çok kızdım, torunum okuldan geldi. Orta birinci sınıfta. Ona sordum.

— Bülent, dolmakalemimi gördün mü?

Önce kekeledi gözlerimin içine bakınca;

— Şeyy, diye mırıldandı. Çantamda.

Öfkem kabardı birden. En görkemli buluşum silinip gitmişti hiç yoluna. Bağırmış olmalıyım biraz:

— Ne arıyor benim kalemim senin çantanın içinde?

— Dolmakalemle yazılacak bir ödevim vardı. Benim kalemimde mürekkep bitince senin kalemini aldım.

Kendimi tutamadım, kötü bir işti yaptığı. Ben prensip sahibi bir adamım, kuralcıyımdır üstelik. Yakasından tutup sert bir tokat indirdim torunuma:

— Yaptığın işin çirkin bir hareket olduğunu biliyor musun?

— Yooo!

— Düpedüz hırsızlık senin yaptığın, anlıyor musun, hırsızlık!

Oğlum ve annesi girdi sesime.

Bülent:

— Hayır diye sert bir itirazla karşılık verdi bana. Hayır, ben hırsızlık yapmam!

Baba, anne, heyecanlı bir şekilde bekliyorlardı karşımda.

Bülent onları görünce daha da artırmıştı hırçınlığını. Kalemimi çantasından çıkartıp masanın üzerine hışımla fırlattı. Tabi, benim afakanlar da bastı o an.

— Edepsiz diye bağırdım. Hem suçlu hem güçlü olunmaz küstah!

Bir tokat patlattım suratına. Parmaklarımın izleri kalmıştı.

Annesi, çocuğu ikinci tokatı yememesi için çekip alırken, duvarlara şamar şamar inen bir feryatla bağırdı:

— Ona vuramazsın anlıyor musun, vuramazsın!

— Hırsızlık yaptı o!

— Sözünü geri al bunak, el kadar çocuğa öyle ağır bir ithamda bulunamazsın.

Oğlum seyirci kaldı aramızda. Gözlerinin içine baktım, destek için.

Bana bakıp azıcık azarlayan bir eda ile gülümsedi.

— Kalemimi aldı diyorum sana.

— Evde açık yerde duran bir kalemi alıp kullanmak hırsızlık mıdır sence?

— Evet hırsızlıktır.

— Sen aklını atmışsın...

— Bir hayat boyu uyguladığım kurallardan birisidir bu.

— Daha fazla huzurumuzu bozman için müsaade etmeyeceğim anlıyor musun, müsaade etmeyeceğim. Bıktım senin saçma sapan kurallarından.

Müdür Ali dudak büktü ve yüksek bir sesle lafa girdi:

— Geline bak be!

Bir başkası mırıldandı:

— Ya oğlun, hiçbir şey söylemedi mi?

Derin bir nefesle rahatlamaya çabaladı:

— Neredee! Bir de çocuğunun saçlarını okşayıp, "Üzülme, bir daha yapmaz deden" demez mi? İşte o zaman kahroldum. Gidiyorum dedim, gözlerinin içine bakıp. Artık sizin aranızda yaşayamam.

— Biz sana git demiyoruz baba, fakat daha iyi, daha huzurlu bir hayat tarzı biliyorsan, serbestsin, oldu cevabı.

— Oğlum böyle dedi işte. Git demekti bu. Cahil bir insan değildim...

— Ne gelinler var be!

Başka birisi körükledi:

— Sen asıl evlada bak. Hatanın çoğu oğlunun.

Mansur Bey olanları esefle dinledi.

Adam ıstırabın azametinden boğulacak duruma gelmişti.

Hiç konuşmamış, aralarında fikir beyan etmemişti şimdiye kadar. Herkes onun otoriter bir sesle meseleye girdiğini görünce adeta şaşırdı:

— Kiminiz nalına, kiminiz mıhına.

Müsteşar da kendisini haklı hissedip kahırlandı.

— Yani bizler de hiç suç yok muydu ha?.. Hiç birimiz kendimizi kahırlandığımız insanların yerine koyup vicdanımızın karşısında dimdik, eğilmeden durup, kendimizi hiç yargıladığımız oldu mu? Bizlerin hiçbir suçu yok muydu? Hepiniz, Sayın Müsteşar Bey'i haklı buldunuz. Hiç biriniz çıkıp, "Bülent o tokatı hak etmemişti" demediniz.

Vatandaş Mansur, tepkili bakışların hedefi oldu birden.

Önce homurdandılar fısıltılı seslerle, sonra ateş püskürenler oldu.

Müsteşar Bey, etrafındakilerin yüzlerinden muhatabına tavır koyuşlarını sezince cesaret buldu. Heyecanlı bir sesle ona haklılığını vurgulamak için seslendi:

— Ama o kusurluydu.

Tüyleri diken diken kabardı vücudunda.

Tepkisi, etrafını sallayan bir nefes indirdi ciğerlerine. Hazin bir ses tonu, eğisli bir üslupla kuşattı salonu:

— Kusuru tanımak o kadar zor ki. İnsan sadece kendi koyduğu kurallar içinde aramamalı kusuru.

Bazen çocuğumuza vurduğumuz bir tokatla, yahut bir dostumuzu hırpalayan dozu kaçırılmış birkaç sözle intikam alırız. Kırılan kırılır o sırada. Yapamazsınız o sırçadan kalbi bir daha.

O, hassas duyguları yara almış insanın, gönlünü alamazsınız kolay kolay. Her şey bir öfkeyi tatmin için... Bizdeki tek yanlış, öfkenin bıçak ucuyla şahlanıp inmek.

O an için kendinizi çocuğun veya muhatabınız olan kişinin yerine koyup, küçük bir düşünce payı bir zaman ayırdıktan sonra tavrımızı açığa vurabilsek. İşte, ondan sonra vuralım tokadı mutlaka vuracaksak..

Derin bir sükût, engin bir müsamaha tatlıya bağlayacaktı sonucu.

Evet, Müsteşar Bey. Çocuğunuza haber vermeden bir kural koydunuzsa, onun bilmediği bir yasağı ihlal ettiği için cezalandırmak, hakkınız değildi.

Koyunun kaval dinlemesi gibi dinliyordu herkes.

Çoğunun yüzünde derin şaşkınlık ifadeleri vardı.

Yorumun güzelliğini, herkes birbirlerine bakıp dudak bükerek anlatmaya çalıştılar. Doğrusu bu suskun adamdan, kimse böyle bir konuşmayı hiç mi hiç beklemiyordu.

Müsteşar Bey, etrafındaki suskunluğa bakıp, öfkeli bir sesle yeniden hücuma geçti.

Her halinden nihayetsiz bir güce gitmişliğin belirtileri okunmaktaydı:

— Fakat o hırsızlık yaptı.

Acı acı gülümsedi Mansur Bey:

— Bir kere çocuğunuzun yaptığı hırsızlık değil. Evde bulunan bir eşyayı kullanmak.

— Benim kurallarım var dedim size.

— Hayvan, bir yabancının tarlasında karnını doyurunca kusurlu mudur sizce?

Müdür Ali, söz düellosunun tam hararetli yerinde şimşekleri hiç düşünmeden üzerine çekti:

— Kusurludur tabi.

Alaylı baktı gözlerine:

— Bu senin koyduğun kural Müdür Ali. Hayvanın lisanıyla bunu ona anlatmış mıydın?

— Hayır.

— O halde hayvan nereden bilsin senin yaptığın işin kural, kendi yaptığının yasak olduğunu? Bunlar, işin espri yanı tabii. Şimdi gelelim Bülent'in yaptığı işin hırsızlık olup olmadığına. Hepimizde az çok hırsızlık duygusu vardır. Şayet buna hırsızlık denilirse sık sık yaparız da.

Müdür Ali yine atıldı:

— Olur mu hiç?

— Olur ya, bir arkadaşınıza haber vermeden masasının üzerindeki sigarasından yaktığınız olmadı mı hiç? Kitabını aldığınız?.. Bir başkasının gözünüze ilişen çakmağını alıp, sigaranızı yaktıktan sonra bıraktığınız olmadı mı hiç? Kardeşinizin, hatta babanızın, annenizin bir eşyasını aldığınız, gömleğini, ceketini, ayakkabısını giyip kaçtığınız? Bunlar basit, ehemmiyetsiz hırsızlıklar değil mi?

Mansur Bey konuşmanın havasına girmişti bir kere.

Bütün şikâyetlere cevap niteliğinde meseleyi ele alıp genişletti, herkesi dairenin içine alacak şekilde bir konuşmaya açtı kendisini.

— Sıkılmadı iseniz daha geniş bir sohbete dönüştürelim meseleyi... İnsan, yaşının gereğini bilerek yaşamalı.

Aksi takdirde bizler gibi bedbaht olur. Hata, her zaman iki yüzlüdür. Yalnızlığa terk edilmede bile, hayatın sevilen yanları vardır.

Yeter ki onu yakalamayı bilmeli.

İki mahkûm koğuşun dar penceresinden dışarıya bakmış.

Bir tanesi yerdeki çamurları, diğeri gökteki yıldızları görmüş. Mühim olan gökteki yıldızları seyretmek.

Istırap yüklü bir kadın, yanık bir sesle gerilerden ulaşmaya çabaladı:

— Siz hiç analık nedir bilir misiniz? Hep bizleri suçlu çıkardınız, sabahtan beri. El bebek gül bebek diye büyüttüm ben oğlumu. Geceleri uyumadım, hep kırışacak mı diye gözlerinden çekmedim gözlerimi.

Kimsem yoktu başka. Ta çocukluk yaşlarından beri beraberliğimizin bozulmaması gerektiğini, nakış nakış işledim kafasına.

Ya sonra, imkânlar onun elinde olunca? Bak, yurtsuz yuvasız oldum bu yaşta.

Üzüldü, hararetli bir soluk yeniledi Vatandaş Mansur:

— Büyümüş yaşlarında bile, yetişkin çocukların üzerine anne ve babanın aşırı şekilde düşüşü gözden kaçmaz. "Oğlum bana bakacak."

Çocuklar aynı duygularla büyür. Sonra, dediğiniz gibi anne-baba çocuklaşır, çocuklarından şefkat ve ilgi beklerler, destek olarak görürler onları. Fakat anne babalar da çocuklarına karşı aynı şekilde adaletli değillerdir. Çünkü çocuklar da büyüyünce farklı mizaçların insanları olmuşlardır.

Ben kimseyi suçlamak istemiyorum burada. Baştan da söylediğim gibi, kusur hep iki yüzlüdür... Ben, hepimizin yaşı ile ilgili en nazik noktaya getirmek istiyorum meseleyi.

İlgi! Çocukların ve büyüklerin en büyük zaafı...

Yıllar öncesi, Çocuk Esirgeme Kurumu'na yolum düşmüştü... Araştırıp, onların acılı durumları üzerinde inceleme yapmıştım. Aldığım sonuç çok düşündürücüydü. Çocuklar yiyecekten, içecekten, gıdasızlıktan değil, ilgisizliğin verdiği rahatsızlıktan ölüyorlardı.

Kadınından ilgi bekler insan. Kadın, erkeğinden. Arkadaş, arkadaşından. Kusurlu bir insana ilgi gösterebilir misiniz hiç?

Zil zurna bir sarhoşun bataklığa düşmesine engel olanınız var mı içinizde? Hep çorağa düşsün diye beklemez miyiz?

Eli bıçaklı, katil olmak için saldıran insanın elinden kaç kişi silahını alıp onu teskin etme cesaretini duymuştur hayatında?..

İnsan olmanın yolu, olumsuz duyguları bastırmaktır. Bu hissi olgunlaştıran insan, mükemmel olmaya doğru yürümektedir. Hiç birimiz, o yola çıkamadık anlaşılan, işte hiç beklemediğimiz bir yerde buluştuk sonunda.

Yaşlı kadın, hoşnut olmamış gibi konuştu:

— Kucağımızda büyüttüğümüz evlattan bir şeyler beklemek hakkımız değil mi yani?

— En tabii hakkımız. O, bizleri anlamayan insanlar da, büyüttüklerinden tıpkı bizim beklediklerimizi bekleyecekler. Hayat, tıpkı tarih gibi tekerrürden ibaret değil mi?

Müdür Ali yine atıldı:

— Yani kendimizi reddedelim mi demek istiyorsun?

— Yeniden, başka huyda, başka anlayışta bir sima. Tıpkı şarkılarda olduğu gibi.

Ağzını yaya yaya espri yapmaya çalıştı.

Hafife almak için hafiflik yaptı daha doğrusu. Cırlak bir sesle makam tutturdu:

— Tanrım beni baştan yarat. Ya da kimsenin göremeyeceği bir çukura at...

Bir ihtiyar sert bir lisanla azarladı Müdür Ali'yi:

— Sen hayatında hiç ciddi olmayı beceremedin.

Bir kadın katıldı aynı söze, kınadı Müdür Ali'yi:

— Hayata ciddiye alsaydı, daha ciddi bir sonuç alırdı galiba.

Bozuldu, kinayi baktı kadına Müdür Ali.

Başka bir kadın, devamını istedi Mansur Bey'den:

— Dinliyorduk efendim.

Usançlı bir hali vardı. Gülümsemeye çabaladı:

— İnsan kendi kendisine ne kadar yabancılaşırsa, aklını muhafaza etmesi de o nispetle güçleşir. Bu defa kendisiyle özdeşleşme yolunu seçer.

Kendisini sever, bencilleşir.. Her şeyin kendi etrafında dolaşmasını istemeye başlar. İşte kıyamet de bu zaaftan kopar.

Karşımızdaki insanlar tarafından çekilmez duruma geliriz. O şahıs merkez, herkes bir pervane olmalıdır etrafında. Yaşlı insan, çocuklar gibi yalancı hastalıklar geliştirir, sırf ilgi odağı olmak istediği için yapar bunu.

Ve etrafındakileri bıktırır, usandırır.

Çoğumuz, üzerlerine kanat gererek yetiştirdiğimiz çocuklarımızda bunları denemişizdir.

Yine ilk söz sahibi kadın eğisli baktı Mansur Bey'e:

— Onlar çocukken, biz bu hadiselerin hepsine şefkatle karşılık vermiştik.

— Doğru, ama bizler koca bebekleriz. Çocuklarımızın önünde birer engel gibi durmamalıyız. Onların yaşlarındaki arzularına da bir pay bırakmalıyız değil mi efendim?

Bir kadın, utanan bir sesle konuştu:

— İyi de, onlar da bizim mutlu olmamız gereken ödünçlerini ödemeli değiller mi sizce?

— Yeis niçin galip gelmekte bilir misiniz? Hep boyumuzu aşan pencerelerden seyretmekteyiz dışarıyı. Bu yüzden, görmek istediğimiz mesafeleri yutuyor pencerenin yüksekliği. Mavi bir kesit görüp, gökyüzünden sınırsız bir ufuk gibi bahsediyoruz... Onların hayatlarını da kursaklarında koymayacak şekilde fedakâr olmaya çalışsak, kim bilir belki de bu şikâyetlerin çokları, yaşanmamış hikâyeler olarak kalacaklardı hayatta.

BEKLEYİŞ

Huzur evi, artık basamakların tükenişi... Belki de başka hiçbir inişi olmayan, en son basamakta bekleyiş gibi bir şey.

Herkes kocaman birer bebek burada.

Düşünebilenler için yüksek dereceli bir ihtisas yeri burası.

Gençlik ve imkânların bu insanlara kısa bir dönem için iadesi mümkün olsa, galiba çokları yanılgısı olmayan işleri başarabilirlerdi...

Tıpkı, duvarcı ustasının dediği gibi... "Duvarı yapsam, yıkıp yeniden yapsam." İşte bu üstün tecrübelerle yürüyeceklerdi hayat yollarında.

Eminim ki, fırsat değerlendirmesinin en mükemmelini işte bu adamlar, en iyi tanzim edenler olurlardı...

Neler yaparlardı, yahut en belirgin olanı, ben neler yapardım? İmkanlarımı, bütün tecrübe ve kadre uğramışlığa karşı yine de şefkate tutsak olup çocuklarımın ellerine verir miydim?.. Kendimi bunca güçsüz, imkanları iflas etmiş birisi haline yine de getirir miydim?..

Kader bunu istemediyse, hayır. Binlerce, yüzbinlerce hayır.

Fakat şefkati yitirir, çocuklarıma karşı sevgisiz, acımasız birisi mi olurdum?.. Yine de en iyi şartlar altında büyüyüp yuva kurmalarını sağlamaz, hayata küstürür müyüm onları?..

Hayır, şefkat insanı küçültmez elbet, yüceltir...

Sorumluluk duygusu beni sorumsuzlaştırmazdı elbet. Baba olurdum yine. Sevinçleriyle neşelenen, kederleriyle ağlayan...

Gençlerin ve gücünü yitirmemiş, bakıma muhtaç olmayan insanların bulmak istemedikleri, aramayı hiç düşünmedikleri bir yitik bu...

Bilmiyorlar...

Her çocuk büyüyecek, her delikanlı yaşlanacak her güçlü insan, yaşadıkça güçsüzlüğü tanıdığı zamanlar olacak...

Çocuklar büyüyüp, gelin yahut damat olacak.. Gelinler kaynana, damatlar kayınpeder olacaklar. Anneler anneanne, babalar büyükbaba, dede olacaklar... Nesiller kuşak nöbetini değişecek, hayat akacak, akacak...

Her insan, bulunduğu yaşın rolünü oynayacak hayat sahnesinde.

* * *

Huzurevi bir bekleme yeri.

Buruk gönüllerle, sığamadıkları evlerden ziyaretçi beklemek... Oğul, kız, damat, torun!..

Bükük bir boyun, ezik bir hissiyatla:

— Niçin buradasın sorusuna hazır bir cevap...

— "Böyle münasip gördü çocuklar..."

Bakıcıların elinden ilaç, bir bardak çay, su beklemek. Ele bakmak... Arzuların, dile gelmeyen yanlarını, bakışların fersiz ışıklarıyla yansıtmak.

Yutkuna yutkuna bir tabak yemek beklemek.

En hazin olanı, acı bir sonu beklemek burada...

Tıpkı hazanı görmüş bir ağacın dallarındaki, sararmış titrek yapraklar gibi, buradaki insanlar...

Her gün, yahut birkaç gün içinde aynı sözlerle yâd ediliyor insan.

— Bugün filan yok aramızda!

— Gece rahatsızlanmış, aniden! Az önce uğurladılar, Sessiz sedasız...

Her son aynı kelimelerle ifade edilmekte burada...

Her bekleyenin, bir kader benzerliği var, ne de olsa...

Gün ışıdı. Namazını kıldıktan sonra yatmadı.

Salonun duvarında tik-taklarını ahenkli bir biçimde duyuran saate baktı. Altı otuzdu. Bir kapı gıcırtısıyla irkildi. Elindeki tespihi bırakıp ayağa fırladı.

Antreyi, sonra mutfağı dolaştı. Ortalarda kimseler yoktu.

Burcu'nun odasına girdi, uyuyordu. Garip bir düşüncenin paniği içinde yatak odalarının kapısını araladı. Dikkatle baktı içeriye.

Senem yatakta değildi. Köşede duran tek koltuğun üzeri doluydu.

Rahat bir nefes aldı. Bebeğin Günlüğü vardı Senem'in parmaklarının arasında. Boşta kalan sağ elini dördüncü bölümün arasında bırakmıştı.

Anlaşılan uyku yeniden sıkıştırmış, onun acıları dindirici kollarının arasına, sere serpe bırakmıştı kendisini.

— Ya az önceki kapı gıcırtısı?..

Tuhaf şeyler geldi aklına, odaları yeniden aradı.

En son Edip'in yattığı odanın kapısını usulca kıyıştırıp, dar bir aralıktan içeriyi gözetledi. Bir hayret rüzgârı esti çehresinde. Yatak boştu ve Edip odasında yoktu. Kapıyı sonuna kadar açtı. Umursamaz bir edaya büründü yüzü. Kimseyi, uyarmamaya dikkat etti, göremedi...

Akşam yiyememişti. Midesinin kazındığını hissedip mutfağa geçti. Kahvaltı için çay koydu ocağa. Bir şeyler hazırladı kendisine

* * *

Saat sekize on vardı. Çantasını alıp sessizce ayrıldı evden. Sokağa çıkar çıkmaz etrafına derin bir seyir tutturdu önce, sonra arabasını park ettiği yere doğru yürüdü...

Arabayı her zaman olduğu gibi kontrol edip, anahtarını çıkardı. Kapıyı açıp bindi.

Nihayetsiz bir gönül yorgunluğunun verdiği tutukluk vardı hareketlerinde. Kontağı açıp, arabasını çalıştırdı...

Arabanın camından sokağın caddeye açılan kavşağına doğru baktı. Otobüs durağındaki ve dolmuş durağındaki kuyruk çekti dikkatini. Kuyruklar inadına uzamıştı. Yollar bir karınca yuvası gibi kaynaşma vaktindeydi...

Sokaktan ana caddeye çıkan yolda, oldukça yavaş bir tempoyla döndü tekerlekler. Başında kendisini daha çok hissettirmeye başlayan ağrı, düşünce güçlüğü verecek çapta fazlalaşmıştı.

Evlerinin bulunduğu sokağı ana caddeye bağlayan kısa yolda, vitesi önce birden ikiye aldı, sonra üçe almak hazırlığı içinde iken gözleri parladı, dişlerini sıkarak dikkatini toplamak için biraz daha keskin baktı önüne.

Ani bir fren sıktı. Tekerler, öfkeyle sürtündü asfaltta.

Değişik bir velvele, iç gıcıklayıcı bir ses çıkardı dururken. Genç bir kızdı arabanın önüne çıkan.

Saçları dağınık, yüzündeki huzursuzluk derin helezonlar çizerek genişleyen, vahim bir hali vardı. Her an çökmek isteyen kirpiklerine direnip, etrafı biraz daha net seçebilmek maksadıyla açtı.

Önce, durması için el kaldırmıştı. Fark edilmediğini anlayınca telaşelenip, sonra kendisini arabanın önüne atarcasına şaşkın bir hareketle varlığını fark ettirmişti.

Durmuştu sonunda Erkam. Öfkelendi önce, sınır tanımayan bir tuğyanla kabardı.

Başının ağrısından sersemleşen beyin, önce ne yapmak istediğini düşünüp oldukça sert baktı, açık camdan dışarıya. Tanıyınca, hayreti biraz daha büyüdü. Bu şuursuz davranışa hiçbir anlam verememişti.

— Beyza, diye mırıldandı.

Mahallelerinde kapıcılık yapan dul bir kadının kızı.

Fatma Hanım kendi evlerine de her hafta temizlik için gelirdi. Bildiği kadarıyla bir dikiş atölyesinde çalışıyordu bu kız. Düşüncelerini genişletmeye ara verdi, bir an için.

Açık camın kenarında perişan bir heyecan içinde bekleyen genç kıza nazar etti. Gözlerinin içine ürkek parıltılarla bakarak bekliyordu:

— Neden yaptın bunu?

Nefesi nefesine sığmayan, garip bir telaş içindeydi hâlâ. Yalağılar halinde tutuşan gözlerinde korku vardı konuşurken:

— Çok geç kaldım, affedin beni. Vasıta yok da, beni de arabanıza alır mısınız diye...

— Anlaşıldı, geç bakalım.

Sevindi, fakat heyecanı dinmemişti.

Gözünün algılayabildiği kadar, görüntüdeki hali kuşku vermekteydi.

Hudut tanımayan bir çabuklukla çöktü titreyen parmaklarını kapının koluna. Güçlükle açabildi. Kalbi durmamak için çırpınıyor, yüzündeki vehim, dış dünyasına en korkunç ihtişamıyla yansıyordu.

Arka kanepede oturan kızın akıl almaz hareketlerine ara sıra kaçamak baktı. Gizli bir öfkeyi perdelemeye çalışan kinayi bir ses çıktı ağzından:

— Az kalsın eziyordum. Allah'tan ki, zamanında fark ettim.

Konuşmuyordu artık, rahatsız bir gönlü vardı sezdiği kadarıyla.

Tedirginlikle baktı, yarım açık duran uykusuz kirpiklerini aralayarak:

— Bir acelen mi vardı?

Titrek bir sesi vardı, heyecanı dinmek bilmeyen;

— Bilmem.

Kızdı. Çelişkili bir davranış içindeydi bindiğinden beri:

— Ne demek o?

Kekeledi:

— Şeyy, vasıta yok, biraz da geciktim demiştim ya.

Ana caddeye çevirdi direksiyonu. Kalabalık taşıtların arasına karıştı o da. Sabahın serin sayılan havasına rağmen, kolunu dayadığı açık cam sonuna kadar indirilmiş, serin, uykuyu açan bir hava, sert bir esinti halinde giriyor, başının ağrısını azaltması için az da olsa yardımcı olmaya çalışıyordu...

İçinde bir kuşku vardı şimdi. Göz ucuyla arka kanepeye hayretle baktı. Beyza, kapının camla ilgili kolunu çeviriyordu.

Öndeki cam açıktı, serindi içerisi. Erkam'ı hayrete düşüren de buydu işte. Dipsiz bir şüphe, mesafesiz derinlikler kazandı uğultulu kafasında.

Oldukça sert ve tepkili çıktı azarlayan sesi:

— Ne yapıyorsun sen?

Bunalımlı bir hali vardı hâlâ. Huzursuz kıpırdanışlarla oturuyordu kanepede:

— Şey, biraz serinlik için!

— İyi de, ben açtım zaten camı.

— Bilmem!

Hiçbir mana veremiyordu olanlara. Başı ağrıyordu, uykusuz gözlerle, her an için korkunç bir kazaya sebebiyet verebilirdi, dikkati dağılsa.

En iyisi "ilgilenmemek" diye düşündü, önüne baktı sadece... Vitesi çoğaltıp hızını biraz daha artırdı. Yeşil ışık yanıyordu kavşakta.

Aynı süratle de geçiyordu...

Beyza'nın huzursuzluğu arttı. Kavşakta bekleyen trafik polisine baktı, sonra, az ilerisindeki ekibe.

"Polis İmdat" yazısını okudu arabanın ön kaputu üzerinde... Tüyleri diken diken edecek bir kuvvette çılgın bir ses yükseldi arabanın açık camından dışarıya:

— İmdaat! İmdaaat! Kurtarın beni, imdaaat!..

Durmadan çılgın bir avazla çığlıklar atmaya başlamıştı.

Şaşırdı, eli ayağı birbirine dolaştı Erkam'ın. Neden yapıyordu bu delice hareketleri bu deli kız?

Mana veremedi, ister istemez sağa doğru yaklaşırken, bir yandan da hızını azaltmaya çalıştı.

O, kulakları cırmalayan seslerin ardı arkası kesilmiyordu, bir türlü:

— İmdaat! İmdaat, kurtarın beni, kurtarın!

O heyecanı sel gibi yutan gözleri, arkalarında duran ekip arabasının harekete geçtiğini görünce, çığlıklarını biraz daha sıklaştırdı ve yükseltti.

Caddeden geçen arabalar, kaldırımın üzerinde karşılıklı istikametlere gidip gelen insanlar şaşırmıştı. Aynı taksiyi takip etti, korkunun odak noktası olan gözbebekleri. Arabaların akışı yavaşladı, insanlar durup aynı noktayı gözetledi.

Erkam, tam manasıyla dipsiz bir şaşkınlığı yaşıyordu şuan.

Başının ağrısı, aşırı uykusuzluk, bir kazaya her an sebebiyet verecek derecedeydi. Korkulu bir hali vardı delikanlının.

Sağ sinyalini verip, arabasını caddenin kenarında durdurmayı başardı. Derin bir nefes aldı önce, nihayetsiz bir öfkenin dürtüsüyle baktı arkasına:

— Nedir bu yaptığın senin? Bela mı olacaksın başıma ne?

Genç kız, kendisine söylenenlere aldırış bile etmeden, aynı çılgınlıkla avaz avaz bağırıyordu. Caddede trafik durdu, yayalar kaldırımlarda aynı noktaya doğru yaklaşmanın telaşını yaşadı. Beyza, peşlerinden acı siren sesleriyle ortalığı velveleye veren polis arabasını tedirgin gözleriyle takip ediyor, hep aynı noktaya bakarak yaygarasını sürdürüyordu:

— İmdaat! Kurtarın beni, imdaat!

Ekip hemen peşinden yetişip, Erkam'ın arabasının önünde durdu... Genç kız, koluna basıp açtığı kapının boşluğunda, garip bir manzara olmuştu şimdi...

Ayağının birisi dışarıda, sırtı kanepeye yaslı, başını sağ omuzunun üzerine bırakarak susmuştu.

Boncuk boncuk terler sökülmüştü yüzünden. Hararetten buhar buhar tütüyordu...

Gözlerini kapamış, baygın bir eda içinde, bırakmıştı kendisini.

Bir el dehşetle açtı Erkam'ın kapısını. Dehşet veren bir çehreyle baktı içeriye:

— Ne yaptın bu kadına?

Erkam henüz toparlanmak fırsatını bile bulamadan, hazırlıksız yakalanmıştı suçlayan insana.

O, dehşet veren gözlere bakıp soğukkanlı bir tavırla karşısındaki memuru çileden çıkartır gibi konuştu:

— Bilmem! Şimdi ben neden böyle yaptığını soracaktım dönüp.

— Neler saçmalıyorsun kardeşim, neden imdat istiyordu bu kadın?

Dişlerini sıktı. İstop ettirdi arabasını ve el frenini çekip öfkeli indi.

—İşe geç kaldım dedi, arabama aldım.

Başka bir memur anlamamış gibi sordu?

—Neyin olur?

Kızgın baktı memura:

—Hiç bir şeyim.

—Arabanda işi ne, neden bağırıyordu?

—Mahallemizde oturur. İşe geç kaldım diye arabanın önüne atladı, sonra beni de al diye yalvardı.

Yalan söylediğini yüzüne vuran bakışlar buluştu yüzünde.

Halk karınca yuvası gibi kaynaştı etraflarında.

Ekipten bir memur hadise yerine yoldan geçenlerin fazla sokulmaması için, yoğun bir çaba harcadı;

— Açılın kardeşim sokulmayın.

Polisin itip kakıştırdığı bir delikanlı bozuldu:

— Bakalım dedik be memur bey, merak ettik işte.

— Çekilin dedim size, işinize gidin.

— Tartaklama dedik, çek şu elini yakamdan...

Polislerden bir tanesi arabanın arkasında baygın gibi duran kadının perişanlığını seyretti önce. Kolundan tuttu, genç kızın:

—Neden bağırıyordun, açsana gözlerini?

Kendisinden geçmişti. Çatlayacakmış gibi nefes alıp veriyordu. Sıkıntı terleri, gözyaşı iriliğinde damla damla sökülmekteydi suratındaki deriden.

Polisin sert tepkisine dayanamayıp kirpiklerini hafifçe araladı. Salıvermişti kendisini. Duyuyordu konuşulanları, görünmeyen bir el çökmüştü omuzlarının üzerine.... Kıpırdamadan, baygın bir eda içinde baktı polise.

Heyecan, korku, takatini çalmış, pelte haline getirmişti vücudunu.

Polis sinirli bir sesle ulaştı uğultulu kulaklarına:

— Aç şu gözlerini de, sorduklarıma cevap ver.

Biraz daha araladı kirpiklerini...

— Anlatsana be kızım, nedir derdin?

Yorgun bir sesle güçlükle konuştu:

— Bu adam beni iğfal etti, şimdi de kaçırıyordu.

Hayretle inceledi kızı, memur:

— Yani bu adamı tanımıyor musun?

Yakaran bir sesle mırıldandı. Kuşkulu gözlerle baktı etrafındaki kalabalığa:

— Ne olur, diye hıçkırdı, ellerini yüzüne kapayıp;

— Şikâyetçiyim, karakolda anlatırım olanları, sormayın şimdi, utanıyorum.

Cılız bir hareketle kanepenin biraz daha gerisine doğru kendisini çekmeye çalıştı Beyza...

Memur geriye çekildi. Komiserinin karşısında duran delikanlıya iğrenerek baktı.

Komiser, memuruna mırıldandı:

— Şikâyeti neymiş?

— İğfal edildiğini söylüyor, Amirim.

Erkam hayretle baktı memurun gözlerine ve yüksek sesle, oldukça öfkeli sundu reddiyesini:

— Hayır! Olmadı böyle bir şey!

Memuruna baktı:

— Kızı da indirin.

— Başüstüne Amirim.

Erkam'a baktı. Lanetleyen bakışların karşısında oldukça zor durumda kalmıştı Erkam:

— Komiser bey, bu kız saçmalamakta. İşyerine geç kaldım diye arabanın önüne kendisini atıp yalvardı bana...

Asık bir suratla inceledi Komiser, Erkam'ı:

— Tanıyor musun?

— Evet, annesi her hafta temizliğe gelir bize. Tatil günlerine rastlarsa, o da beraberinde gelirdi temizlik için.

İnanmayan, suçlayan bir çehreyle yeniden inceledi Erkam'ı. Kahredici bakışlar vardı hâlâ üzerinde. Komiser sert bir emir verdi:

— Geç arabaya! Ortada bir iddia var, karakolda anlatırsın ötesini.

Koluna yapışan bir eli şiddetle iterken, feryadını bastı:

— Fakat Komiser Bey!

— İtirazı bırak ve bizimle gel. Arabanın anahtarını memur beye ver, karakolun önüne getirsinler.

Arabasından polis yardımıyla inip yürüyen Beyza'ya bir yürek dolusu nefretle baktı. Fakat bakması için beklediği çehrenin gözleri hiçbir yüzle muhatap olma cesaretini gösteremeden, başı önüne eğik olarak ekip arabasına doğru yürüyordu.

Utandı, daha fazla direnemedi. Etraftan yükselen “Yuh” seslerine kızarak bakıyordu. Daha sonra halk da sebebini öğrenip kaynaşma başlayınca, polis güç kullanarak bindirdi Erkam'ı ekip arabasına:

— Bırakın parçalayalım şu namussuzu!..

— Linç edelim, linç!

— Irz düşmanı, pislik!

Ekip arabası sirenini çala çala yol istedi duran trafiğin arasından.

Halk, arkalarından değişik tepkilerle bağırdı, naralar attı.

Trafik, önce yavaş yavaş yürüdü, sonra oldukça hareket kazandı caddenin üzerinde.

* * *

Hayatta en çok nefretini kazanan fiillerden bir tanesinin zanlısı olarak karakoldaydı. Dünyanın bütün ağırlıklarını şu an omuzlarının üzerinde taşıyordu. Gözlerinin önünden pembe, eflatun renginde ateşten kıvılcımlar uçuşuyor, uçuk benzinde al al benekler göz alıcı renkleriyle goncalarını açıp, az sonra yüzünde insafsızca birbirini kesen acıdan çizgilerin ürpertisine dayanamadığı için can veriyorlardı.

Genç kız, tarifsiz bir sıkıntı içinde bekledi semt karakolunun bekleme salonunda.

Komiser, ifadesine başvurmak için ilk defa Beyza'yı istedi. Öyle korkulu bir hali vardı ki, heyecandan her an için bayılması sürpriz sayılmazdı.

Kolundan tutan memur, ifadeye alınırken sık sık ikazda bulundu:

— Kendine gelsene biraz!

Derin derin soluyor, feri çekilen bacaklarının üzerinde bedenini güçlükle sürüklemeye çalışıyordu. Kolları canı çekilmiş gibi yanlarına sarkıp uzanmış, gözleri, yağını bitirmek, üzere olan bir kandil gibiydi. Nihayetsiz bir ürperti sardı vücudunu. İnce ince başlayan bir titreyişin sarsıntısını hissetti bedeninde.

Komiser, genç kızın haline ilk bakışta hayret içerisinde kaldı. Her an çökmeye hazır bir binayı andırıyordu ayakta.

Yanında duran memura dönüp emir verdi:

— Otursun, düşecek şimdi.

— Çok korkmuş zavallı, Amirim.

— Belli.

Sandalye verdi bir görevli, oturması için. Yanındaki memur yardımcı oldu. Komiser, keskin bakışlarıyla inceledi kızı.

Mahmur, sönük bakışlarıyla karşılaştı bir an için. Heyecanını söndürebilmesi için zaman tanıdı, oyalandı...

Neden sonra:

— Evet, diye mırıldandı. Daha çok işlerimiz var bizim. Olup biten her şeyi yalansız ve eksiksiz olarak anlat. Birazdan hastaneye sevk edeceğiz.

Dudakları seğirdi, acınacak bir hale büründü yüzü. Üst dudağını ince bir damarın burun uçlarına doğru kasarak çekişini, dikkatli bakan her göz apaçık görebiliyordu.

İşte bu hüviyetine daha da hazin bir manzara kimliği kazandıran mimikler, karşısındakinin acıma duygularını tahrik ediyor, adeta ortaya çok daha etkileyici, içler acısı bir manzara koyuyordu...

Önce boğulur gibi mırıldandı:

— Şikâyetçiyim efendim.

— Orasını anladık kızım, şimdi sadece sorduklarıma cevap vermeye çalış.

— Adın ne?

— Beyza.

— Soyadın?

— Güleç.

Açılmamış ürkek bir sesle soruları cevaplarken, memurun tutanak tutması için vurduğu daktilonun tuşları, konuşulanları ahenkli bir musiki eşliğinde kayda almaktaydı...

— Bu adamı tanıyor musun?

— Evet.

— Adı ve soyadını söyler misin?

— Erkam Uslu. Zengin ve varlıklı bir ailenin oğlu. Bir ay öncesi tanışmıştık kendisiyle. Ben, aynı mahallede oturan dul, fakir bir kadının kızıyım, babam yok. Yani öldü...

Annem kapıcılık yapmakta. Boş kaldığı vakitlerde evlere temizlik için gider. Pazar günleri yardım için ben de anneme katılırım.

Onların evlerine de biz gideriz.

Evlerinde çok yakın takibe alırdı beni eşinden gizlediği bakışlarıyla.

Her sabah arabasıyla, çalıştığım işyerine bırakırdı.

Eşiyle huzursuz olduklarını, ailevi bağlarının kopma aşamasında olduğundan dert yanardı bana.

Sonra evlilik teklifinde bulundu. Tereddütle karşıladım.

Çok yakın bir zamanda ayrılacaklarını söyledi önce.

— Olmaz, dedim.

Çok ısrar etti, bırakmadı peşimi, sevdiğini söyledi.

Ev, araba vaadinde bulundu bana. En son, “mahkemedeyiz” dedi.

Onun da istemediğini, bir celsede boşanabilecekleri haberini verdi.

Bu sabah erken saatlerde dışarıdan kulağıma bir korna sesi geldi. Uyanıp saatime baktım. Henüz çok erkendi.

Binanın bodrum katında oturuyoruz. Pencere toprakla aynı hizada.

Pencerenin camına vuruldu az sonra. Benim yattığım odayı biliyordu. Geceliğimle kalkıp perdeyi araladım, oydu.

Camı açıp hazır olmadığımı söyledim. "Beklerim" dedi. Annemin uyuyup uyumadığını sordu.

— Uyuyor, dedim.

— Seninle çok ciddi bir konuyu konuşmak için kapıyı açar mısın, dedi.

Hiçbir şey düşünemedim o an, ısrar etti...

— Çok sevineceğin bir haberim var dedi.

Pencereyi açıp içeriye aldım...

—Yarın, her şey tamam dedi, eşimden boşanıyorum.

İşte her şey o anda olup bitti...

Derin bir hıçkırık başlamıştı dudaklarında:

— Kirletti beni!

— Sonra?

— Çıkalım, dedi.

Çarçabuk hazırlanıp arabaya bindik.

Annem biz çıkarken uyuyordu hâlâ. Yola çıktık.

Akşam annemden istemeye gelip gelmeyeceğini sordum.

Artık eski esprisi kalmamıştı hadisenin.

— Öyle bir şey yok, dedi. Sana bol para veririm, dost hayatı yaşarız bundan böyle.

İşte o vakit kendimden geçmiştim, arabanın camını açıp çığlıklar attığımı hatırlıyorum...

— Evet!

* * *

Sevimsiz bakışların muhatabıydı şu an. Ölmeyi, yerin dibine çakılmayı bile arzulayacak kadar zor durumdaydı. İfade vermekten çıkartılan genç kıza, dipsiz bir garazla baktı.

Polis:

— Yürü! diye çekti kolundan.

Öfkeli baktı kolundan çeken polisin gözlerine:

— Biraz daha kibar davranamaz mısın?

— Tam da kibar davranılacak bir suçla geldin buraya.

Komiserin karşısına geldiğinde başı fena halde zonklayarak ağrımaktaydı. Kaşlarının üzerine görünmeyen bir el, ucu zehirli hançerleri batırıp batırıp çıkarıyor, işini kansız ve lekesiz halleden bu işkence, yeni yeni hamlelere kendisini hazırlıyor, ihtişamlı bir parlaklıkla gözlerini yalayarak, tekrar tekrar kaşlarının üzerine acımasızca saplanıyordu..

Komiser, tiksintiyle baktı yüzüne. Nefretli bir eda içinde sordu ilk sorusunu:

— Adın ne?

— Erkam.

— Soyadın?

— Uslu.

— Anlat bakalım, nasıl oldu hadise?

— İşe gitmek için saat yedi kırk beşte evimden çıktım. Arabamı çalıştırıp, oturduğumuz sokağı caddeye bağlayan sokaktan süratle sürdüm.

Birden arabanın önüne bir genç kızın kendisini atar gibi gerilerek durduğunu fark ettim.

Acı bir fren sıktım Allah'tan. Camı açıp bağırdım:

— Ne yapıyorsun sen?

Yalvardı, ağlamaklı konuştu:

— İşe geç kaldım, dedi. Bugün de yetişemezsem patron atar beni işimden. Ne olur beni de arabana al.

Tanıdım. Bize temizlik için gelen kadının kızıydı. Bazen o da gelirdi annesiyle birlikte, temizlik için. Acıdım haline. Arabaya binmesi için müsaade ettim.

Sonradan fark ettim. Arabaya bindiğinde hiç de normal bir insan gibi değildi davranışları. Çok uzun bir mesafe almadan dediğim oldu.

— İmdaat, kurtarın beni diye bağırmaya başladı.

Korktuğum başıma gelmişti bile. Bir tuzak olduğunu önceden anlayamamıştım.

Arabayı sağa çekip durdum. Ekip arabası belirdi arkamızda. Hadiseye el koydu ve buraya getirildik.

Komiser sert bir lisanla konuştu:

— Olanları kamufle etme. Kız, iğfal edildiğini iddia etmekte.

Şiddetle reddetti Erkam:

— Hayır, ben ahlaksızlığa karşı olan bir insanım.

İstihzalı bir ses:

— Belli! dedi. Yaptığın işten de belli olmuyor değil hani.

— Doğruyu söylüyorum Komiser Bey, korkunç bir iftira bu. Kim bilir belki de bir bunalım geçirmekte bu kız. Az sonra adli tıp raporunda her şey apaçık ortaya çıkar, sen hiç meraklanma.

— Yaz, dedi. Kızın, adli tıpa sevki ve oradan gelecek rapora göre duruma el konulması...

Sonra memura baktı:

— Atın nezarete...

Güçsüzlüğün verdiği ıstırapla kıvrandı Erkam. Derin, içli bir nefes çekti, ciğerlerini kavuracak kadar hararetli...

Genç kız adli tıpa götürülürken, Erkam nezarete atıldı...

* * *

Adli Tıp raporu neticesi, kızın ifadesini doğrular nitelikteydi.

Erkam suçüstü mahkemesine sevk edildi ve alınan ifadelerin ardından tutuklandı.

Beyza, günün aşırı yorgunluğundan perişan bir haldeydi. Erkam cezaevine konurken, Beyza polis nezaretinde evlerine kadar getirilip teslim edildi...

* * *

İlk defa kızının eve polisler nezaretinde getirilişi anayı şiddetli bir şokla sarstı. Şaşkına uğradı, yüzünün şekli değişti, nefesi derinleşti. Neye uğradığını anlamadı birden... Ne suç işlemişti ki bu kız, polislerin nezaretinde getirilip:

— Al kızını, teslim, denilmişti.

Olayları önce kavrayamadı. Kapısını kapatıp, kendisinden daha perişan görünen kızının oturduğu kanepenin kenarına ilişir gibi oturup, gözlerinin içine korkulu baktı:

— Söyle be kız, ne bu halin?

Konuşamadı, önce ellerini yüzüne kapatıp derin hıçkırıklar geliştirerek ağladı. Ana daha çok etkilendi, aşılmaz bir endişeye kaptırdı yüreğini.

Titrek elleriyle yakalarından tutup olan kuvvetiyle sarstı:

— Söylesene be kız, delirtecek misin beni? Desene, sen neden işte değilsin? Niçin polisler getirip bıraktı seni?

Yaş, göz pınarlarından bir sel gibi akmaktaydı. Zor durumda kalmıştı, ağır şeydi bunları anaya açıklamak. Başka bir kurtuluş yolu bulamadı. Titrek bir nefesle ağlamaklı konuştu:

— Üzme beni ana, çok kötüyüm.

— Kızım söylesene neler oldu? Çatlayacak şimdi yüreğim.

Derin bir nefesin ardından dışarıya ateşli bir soluk bıraktı;

— Uffff. Ana derinleştirme ne olur? İş geldi başımıza.

— Anlatsana kızım. Anadan başka kimin var ki dertlerini dökecek?

Mustarip bir çehreyle baktı gözlerinin içine. Kısık, utanan bir sesle deşildi:

— Karşı binada Senem Hanım var.

— Evet.

— Kocası Erkam

— Tanıyorum kızım.

— Sabah erkenden evimize girip iğfal etti beni.

Sert çizgiler oynaştı suratında:

— Kim?

— Erkam dedim ya.

Kahırlı baktı bulutlanan gözleriyle. Sıkıntısını azaltmış, durgun su göleti kadar kararsızdı.

Yüzü, med vaktini bekleyen sakin denizler gibi:

— Erkam mı?

— Erkam!

— Olmaz öyle şey! O çocuk yapmaz senin dediğin namussuzluğu.

Acı acı gülümsedi:

— Yanlış tanımışsın. Önce alacağım diye kandırdı. Senem'i boşayıp seni alacağım diye kandırdı beni. Mahkemedeyiz, geçinemiyoruz dedi. İğfal ettikten sonra da dost hayatı yaşamamızı istedi benden. Şikâyet ettim. Suçüstü mahkemesinde içeriye tıktılar. Karısını boşayıp beni alırsa mahkeme düşermiş.

Tuhaf bir acı içinde çırpındı ana...

— Ya işin?

— Gidemedim bugün. Birazdan telefon edip hasta olduğumu söyler, yarın giderim.

— Haram olsun sana emzirdiğim süt.

Doluktu, zor anlaşılıyordu konuşması:

— Sen yüz vermesen kirlenir miydi namusumuz ha? Kirlenir miydi hiç?..

Yel gibi fırladı yerinden. Rüzgâr gibi esti, Önce kapıyı savurarak açıp sokak kapısına doğru koştu. Dışarılara bakınmadan, sırf önünü görüntüleyen gözlerle kafasındaki istikamete doğru seğirtti...

Girdiği apartmanın basamaklarını ikişer ikişer çıktı...

Çatlamak üzere olan insan gibi soluyordu, merdivenin başında. Titreyen parmağını zilin üzerine hınçla çöküp uzun uzun çaldırdı... Kapı açıldı, yüzüne hayretle baktı Senem:

— Ne bu halin Fatma Hanım, çek şu elini zilden.

Sert, kindar bir çehreyle bağırdı:

— Kocan nerede?

Hiçbir mana veremedi bu sertliğe. Önce "neden bağırıyor bu kadın, nereden aldı bu cesareti" diye düşündü. Sonra dudak büküp anlamsız baktı, ateşli gözlerin derinliklerine:

— İşe gitti!

— Ara bakalım telefon açıp, varmış mı işyerine?..

Öfkelendi, sabrı taşmıştı genç kadının:

— Ne demek istiyorsun sen?

Sesleri duymuştu Edip, odasından çıkıp yanlarına geldi. Dikkat kesildi konuşulanlara:

— Çekinme, aç telefonu da sor dedim sana.

— Fatma kadın, gevezelenip durma öyle. Ne söylemek istiyorsan söyle ve git buradan.

Yüksek bir sesle bağırdı:

— Cezaevinde!..

Edip, sinsi bir tavırla inceledi kadını ve sezdirmeden gülümsedi...

Senem sinirinden titredi:

— Ne demek istiyorsun sen?

— Kızımı iğfal etmiş namussuz kocan! O yüzden atmışlar kodese. Alacağım diye kandırmış, boşanıyoruz karımla diye söz vermiş ona.

Dişlerini sıktı, öfkesine susturucu takmış gibi bağırdı:

— Git buradan terbiyesiz kadın, defoool!

Hışımla kapadı kapıyı suratına... Çatlayacakmış gibi çırpınıyordu kalbi. Aynı öfkeyle yanında bekleyen kardeşine baktı:

— Ne gülüyorsun öyle pis pis?

Umursamaz bir çehreyle alaylı baktı ablasının gözlerine:

— Senin kocandan da bu beklenirdi zaten.

— Neler saçmalıyorsun sen?

— Duyduk işte konuşulanları.

— Yıkıl başımdan, şu hırsımın arasında.

— Tamam, tamam. Öfkeni benden alma hemen.

Telefonun bulunduğu odaya koştu. Çarpuk çurpuk adımlar attı mesafeyi kapatıncaya kadar. Titreyen eliyle kavradı ahizeyi. Sinyal sesini alınca işyerinin numarasını çevirdi, dalan bir nefesle bekledi karşıyı... Soluğu soluğuna yetişmeyen bir halde iken, karşı tarafı güçlükle duydu:

— Alo kiminle görüşüyorum?

Burhan, karşıdan tanımıştı sesini:

— Yenge ben Burhan, dedi. Buyur...

— Erkam nerede?

Kekeledi önce:

— Biraz işi var Erkam'ın, gecikir. Belki de gelemez bu gece.

Azarlayan ses, kızgın bir tırmalamaya dönüştü kulaklarında:

— Neden yalan söylüyorsun?

Yüzü değişti birden, sinirleri gerginleşti:

— Biraz dikkatli konuşsana sen!

Ağlamaya başladı ahizenin ucunda:

— Neden doğruyu söylemiyorsun bana? Bir kızı iğfal etmek suçundan cezaevine atıldı desen ya!..

Yutkundu, sakinleşebilmek için nefes tazeledi:

— Akşam Esra ile gelip anlatacaktım. Sabırlı olmalısın biraz. Erkam böyle günah işlerinin adamı değil. Bir tuzak, bir oyun var işin içinde, beklemek lazım.

— Hepiniz aynı yolun yolcususunuz, hepiniiiz!

Hınçla kapadı telefonu Burhan'ın yüzüne...

* * *

Burhan alındı, kırıldı, incindi. Telefonun ahizesi ağırlaştı elinde. Mustarip bir gönülle baktı karşısında oturan Esra'nın gözlerinin içine.

Bahar aynı odada meraklı bir bekleyişin içindeydi. Burhan:

— İnanmaz, dedi. Telefonu edepsizce kapattı yüzüme.

Esra:

— O halde anlatacak bir şeyimiz yok bizim.

— Nasıl istiyorsa öyle hareket etsin. Suçladığı kocası, bizi ne alâkadar eder?

Esefli bir gönlü vardı Burhan'ın:

— Erkam böyle bir hataya asla düşmez.

Esra iğneledi eşini:

— Her kimseye yüzde yüz kefil olmak, aldanılmışlığın bir başka yüzüdür. Kadın böyle araştırmadan, soruşturmadan erkeğinin hakkında kim ne demişse inanmalı mı sence?

— Bilmiyorum.

İçli bir bakışla nazar etti Bahar'a:

— Ya sen Bahar, inanır mısın Erkam'ın böyle bir pisliğe bulaşabileceğine?

Üzgündü. Düşünceye zaman tanımadan cevapladı Burhan'ı:

— İnanmam...

CEZA EVİ

"Kumarbazın elinde tuttuğu zarlardayım,
Satıldım haraç-mezat, süfli pazardayım,
Tebessümü görmedim, güzel söz işitmedim,
Zalim hakaretlerde, acı azarlardayım."

İşlemediği bir suçun, omuzlarını çökerten yükü altında kıvranıyordu. Ceza evindeki suçlular bile yüzüne tiksintiyle bakıyorlardı. Azarlıyorlar, Kinlerini, nefretlerini bariz bir ifade ile açığa vurmaktan hiç mi hiç çekinmiyorlardı.

Hakaret yağmuruna tutuldu birden. Katil, hatta hırsızlar bile ondan farklıydı bulunduğu koğuşta. Hayatta hiç ezdirmemişti gururunu. Koğuş reisinin hançerleyen sözlerine daha fazla dayanamayınca, ortalığı velveleye veren bir nâra bastı:

—Eeeee, yeter be!

Herkes sustu, kimse böylesi bir karşı koyuş beklemiyordu aslında.

Reisin gözleri çakmak çakmak yandı. İyice sokuldu yanına, niyeti bozuktu. Erkam aynı öfkeyle haykırdı:

—Siz hayatınızda hiç iftiraya uğramadınız mı ha? O iğrenç suçu işlemiş olsam, neden saklayayım sizden? Şimdi toplumların şeref madalyası gibi herkes yakasına asıp gezdirmiyor mu zamparalığı?

Sesini biraz düşürdü, fakat öfkesi dinmedi hiç:

— Yani siz burada oturup birbirinize kimin karısını nasıl kandırdığınızı, kimleri arzularınıza alet ettiğinizi bir şeref payı olarak anlatmadınız mı hiç? Oysa ben inancımdan dolayı sakınır, kaçarım böylesi işlerden. İftiraya düştüm dedim size, neden inanmadınız bana? Hanginiz tanıyor beni ki, yalan söylediğim kanaatine vardınız?

Reis duraladı, tavır değiştirdi birden:

— Doğru be, biz hata ettik bu noktada.

Etrafına esefle baktıktan sonra:

— Gel arkadaş, geçmiş olsun. Irza geçme meselesi olunca kınarız hep. Usuldendir bu. Gel bir de sen anlat hele.

* * *

Ziyaretler, ziyaretçiler gam üstüne gam vurdu gönlüne. Utandı, bakamadı demir parmaklıkların arkasından, gelenlerin yüzlerine.

Burhan uğradı, avukat tuttuğunu söyledi. Sonra Senem'in tuğyanından söz etti. Ağabeyisi, ablası uğradı... Kısa metrajlı görüşmelerle savdı ziyaretine gelenleri. Sadece bunların içinden bazıları hariç...

Bugün ceza evinde dördüncü günüydü. Senem, Edip'i de yanına alıp ziyaretine geldi. Kin, garez ve azar dolu bir suratı vardı.

Savcıdan müsaade aldıktan sonra görüş için haber saldılar koğuşa. Senem parmaklıkların arkasında bir barut fıçısı gibi bekledi.

Edip'in yüzünde hiç vazgeçemediği alaycı bir hava vardı...

Senem'i karşıdan görünce heyecanlandı. Ona nasıl izah edecekti bu utançlı hadisenin iftira olduğunu?

Çaresizlik içinde yaklaştı boş bir kulübeye.

Parmaklıkların arasından endişeli baktı öfkesi dinmemiş gözlere. Çakmak çakmak nefret vardı Senem'in gözlerinde...

Kin, dalga dalga yayılmıştı yüzüne. Karanlık bakışlarla karşıladı, derin baktı, hadisenin incittiği, hırpalayıp porsuttuğu eşine.

İlk söz Erkam'dan geldi, çekingen ve ılık:

— Hoş geldin Senem!

Dudaklarını gevdi, acı istila etti, kinin kargaşa pazarı haline getirdiği suratını:

— Hani sen utanmayı bilen bir insandın? Müslümandın! Senin inancında haramdı böylesi fiiller?

Hayrete düştü, kederin boğmaya çalıştığı insan:

— Senem! Neler söylemektesin sen? İnandın demek böyle adi bir oyuna? Bir tuzak, çirkin bir iftira olan bu hadiseye?

Hırçın bir edaya büründü ağlamaklı çehresi:

— Artık kandıramazsın beni. Sana en son iyiliği göstermek için geldim. Korkma, çıkacaksın sevmediğin, ruhunu bunaltan bu yerden. Boşanmak için dava açtım.

Öfkeli bir ses taştı dışarıya:

— Senem!

Yılışık bir yüze rastladı efkârlı bakışlar. Edip vardı hemen yanında.

— Hadi iyisin yine. Anası, kızımı alırsa davadan vazgeçeriz dedi.

Sert bir azar vurdu Edip'in gözlerine bakarken:

— Sus, sen girme aramıza ikide bir.

Aynı yılışıklıkla seslendi:

— Artık aranız mı kaldı be! Bir mahkeme, tamam bu iş.

— Sana girme dedim aramıza!

— Çıkıp bir de döveydin bari.

— İcap ederse onu da yaparım.

Erkam'ı çileden çıkaran bir söz ekledi arkasına:

— Nasıl, ablamdan iyi miydi bari kapıcının kızı?

— Ediip, terbiyesizlik etme dedim sana!

Senem'e çevirdi gözlerini:

— Senem! Teskin edeceğin yerde sen de düşmanca davranmaktasın.

— Afedersin, madalya getirmeyi unutmuşum.

— Şimdi git, çok sinirlisin. Yardımcı ol biraz bana… Kızın anasıyla konuş. Sıkıştırsın biraz, çirkin bir oyun bu.

— Benim gitmeme gerek kalmadan onlar geldiler kapıma. Muhatap ettin küçük insanlarla beni.

— Onlar da insan, bırak şimdi gururu. Sen işin aslını öğrenesin diye konuşmanı istiyorum.

— Sen enayi mi sanıyorsun karşındakini? Ben seni bir başkasıyla aldatsam, katlanır mıydın sonuca?

Kan beynine hücum etti:

— Senem, nasıl konuşuyorsun öyle? Demek beni hâlâ anlayamadın sen.

— Anladım. Ve boşanıyoruz işte.

Kardeşine döndü:

— Gidelim Edip. Bunun yüzünü aşındırmamış işlediği suç.

— Bilmez miyim ben abla, ne sinsi tilkidir o.

* * *

Kahrın komasında bir beyni vardı. Çaresizliği acı acı yudumladı.

Arkalarından nihayetsiz bir sarsıntıyla baktı.

Zelzeleye tutulmuş bir bina gibi sallandı ayakta. Demirlere tutunup, kahrından yıkılmamak için direndi.

YAŞANMAMIŞ SEVGİLER

Güneş, taze bir kan kadar kırmızı ve sıcaktı.

Havada, ruha haz veren bir berraklık vardı. Sezer pençereden dışarıya bakarken, sokağın, gönlüne serinlik vaat eden havası onu dışarılara çekmeye çalışıyordu...

Dedesinin gazetedeki makalesinin etkisi altında kalmıştı. Çok hazindi. Yaralı duygularının ağı ile örülmüş, insanı kıskıvrak yakalayıp kendi dünyasına çeken bir makale...

"YAŞANMAMIŞ SEVGİLER."

Hayatın her mevsiminin ayrı tadı olduğundan bahsetmişti...

"Çocukluğumu yaşadım, delikanlılık çağlarımı. Talebelik yıllarımı, evliliğe attığım ilk adım...

Çocuklarım dünyaya geldi peş peşine. Her birisi ayrı bir lezzet, ayrı bir tat... Acısı, sancısı oldu zaman zaman. Ömrümün bütün mevsimlerini yaşadım. Acı vardı, çile vardı, gam vardı, geride bıraktığım yılların içinde...

Sevinci, kıvancı, hazzı da yaşadım... Fakat sonunda yaşanmamış sevgiler bıraktım ardımda...

Torunlarımı sevmekten, onlarla iç içe, gönül gönüle dostluklar kurmaktan arzularımı alamadım. Çocuklarım, bana çok gördüler bunu.

Evet, yaşanmamış sevgiler bıraktım ardımda...

Makale, duygudan örülmüş ağlarla uzayıp gidiyordu.

Sezer, elindeki gazeteyi bir kenara bırakıp, bunalan ruhunu dışarılara atmaya sabırsızlandı...

Amcasını ziyaret ettiğinde, ona babasını arayabileceği yerlerden bahsetmişti... Haber bekliyordu kendisinden. O sonsuz sıkıntının içinde kıvranan adam, babası, yahut halası gibi değildi. En dar anlarında bile "Babam" diyordu. Nerelerdedir ki şimdi?

Sezer, güneşin muhabbet öpücükleri dağıttığı sokaklardan ayrı bir dünyayı yaşayarak yürüyordu.

Önce, kendisine inanmasını söylemişti. Suçlu hissederek yüzüne bakmamasını tembih ettikten sonra, yapabileceklerini işlemişti kafasına.

— Yazı yazmakta olduğu gazeteye git. Muhtemelen sana adres vermeyeceklerdir. Torunu olduğunu söyle, kimliğini göster inanmaları için. Yine de vermezlerse, diren. Başarmalısın bunu...

Amcasının dediklerini harfi harfine tatbik etti. Gazete idaresi adres vermedi. Yalvardı, torunu olduğunu söyledi, kimlik gösterdi.

Mutlaka görmesi gerektiğini izah etti uzun uzun. En sonunda dayanamadı yetkili adam:

— Bak, diye tembih etti. Bizden adres aldığını hiç mi hiç söylemeyeceğine yemin eder misin?

Sevindi, yüzünde sevinç çiçekleri açtı:

— Yemin ederim.

— O halde söylediklerime dikkat etmelisin. Huzurevine gidip bahçesinde dolaş. Oradakilerden sorma. Elbette bahçeye çıktığı vakitler olacaktır. İşte o zaman...

— Oldu, sağolun efendim.

* * *

Cebinde taksi parası olup olmadığına baktı. Yeterli bulmuş olmalı ki, caddeden geçen bir taksiye el kaldırdı...

Huzur evinin bahçesi, bahardan nasibini almıştı. Yeşilin her tonuyla bezenmişti etrafı. Çiçekler, envai çeşit renklerle açmıştı kıyılarda. İğde dallarından yayılan koku, insanın ciğerlerine ziyafet verecek kadar nefisti...

Sezer bahçeye girip etrafı derin bir seyirle kolaçan etti...

Etrafta dolaşan tek tük insanları, kanepelerde oturan yaşlı kadın ve erkeklerin yakınlarından geçerek, can alıcı bir bakış tutturdu etrafında...

İlk gün bulamadı aradığını.

İkinci gün de yoktu ortalarda.

Bu, üçüncü gündü Huzur evinin bahçesinde bıkmayan bir tahammülle dolaşması... Kolundaki saate baktı. İki saat olmuştu etrafı dolaşmaya başlayalı.

Artık umudu sönmüş, yüzünde neşe ve vuslatın hevesiyle etrafı tarayan bakışlarında tüten heyecan gitmiş, yerini bir usanç, bıkkınlık ve keder almıştı...

Kederli adımlarla hâlâ dolaşıyordu.

Üzerinde belki de yaklaşık yarım saattir tutulan o umutsuz adımları takip eden bir gözün olduğunu hiç mi hiç fark edememişti...

Boş bir kanepe ilişti yeise düşen gözlerine. Yorgunluğunu hatırladı birden... Halsiz adımlarla yaklaşıp usulca oturdu.

Derin, nihayetsiz bir bakış tutturdu uzaklara...

Kendisinden geçtiği bir andı. Omuzuna bırakılan elin ağırlığını hissetti. Tedirgin bir hissiyatla toparlandı.

Kafasını usulca sağ omuzunun üzerine doğru çevirip, omzunda duran ele, sonra biraz daha gayret ederek, o elin sahibine çevirdi gözlerini.

Tedirgin, ürkek bir bakış tutturdu ihtiyarın gözlerine. Derin baktı, baygın bir seyirdi tutturduğu.

Ak, lekesiz, beyaz bir sakalı vardı ihtiyarın. Gözleri çekti ilgisini... Mahmur bakışların sahibi, ılık bir sesle hitap etti delikanlıya:

— Ne o, tanıyamadın mı dedeni?

O uyuşuk vücuda can geldi. Şimşek gibi çaktı, fırtına gibi esti birden. Yerinden fırlayıp:

— Büyük Baba! diye haykırdı. Zor tanıdım seni...

Boynuna sarıldı sıkı sıkı. Elini öpüp yüzüne baktı yeniden. Gizleyemediği bir hayranlık vardı bakışlarında.

— Çok özledim seni.

Yan yana oturdular. Arif Bey hasretle baktı delikanlının gözlerine:

— Ben seni özlemedim mi sanıyorsun?

Gözleri doldu, tespih tanesi gibi yaşlar döküldü ak sakalın aralarından:

— O halde neden aramızda değilsin?

Derin, içli bir soluk indirdi ciğerlerine. Ağlamaklı bir sesle zor konuştu:

— Sen artık her şeyi anlayacak yaştasın evlat. İstenilmeyen insan!..

Yeniden doluktu, yutkundu acı acı. Buruk bir tebessüm geliştirdi kırışan dudaklarının arasında. Elini omuzunun üzerine koyup, gözlerinin içine baktı Sezer'in:

— Neyse, unutalım bunları. Üç gündür arayışına dayanamadığım için ortaya çıktım.

— Yani sen beni her gelişimde gördün mü?

— Gördüm ya!

— Neden üzdün beni böyle?

— Bilmem, üzdüm işte. Beni bulduğunu hiç kimseye söylemeyeceğin için yemin etmelisin önce.

— Yemin ederim.

— Babana, halana ve Erkam'a da.

Hüznün katmerleri açıldı gözlerinde Sezer'in:

— Babamdan kaçışını anladım, halamdan da. Fakat anlamadığım bir şey var. Amcamdan niçin kaçmaktasın?

— Onun saadeti gölgelenmesin diye.

Manalı baktı ve konuştu Sezer:

— Zannetmem, gölgelenmez artık.

Korkunç bir hayret ifadesi kapladı çehresini:

— Neden? Ayrıldılar mı yoksa?

— Üzülme, senin yüzünden değil.

— Anlatsana be çocuk, meraktan çatlayacağım şimdi.

— Acele etmemelisin. Heyecanlanmam dersen anlatırım.

— Tamam, tamam. Heyecanlanmam.

— Önce yengem, kardeşini, Burcu'yu alıp Bursa'ya babasına gitmişti.

— Kâğıt vardı kapının üzerinde, orasını biliyorum.

— Babam araya girip gelişini sağladı.

— Sonra?

— Bir iftiraya uğradı amcam?

Soluğu derinleşti Arif Bey'in:

— Nasıl bir iftira bu?

— Heyecanlandın ama.

— Anlat be çocuk.

— Bizim eve temizliğe gelen kadının kızıyla...

— Olmaz öyle şey, Erkam yapmaz bunu.

— Şimdi içerde ve yengem de bütün ısrarlara rağmen boşanmak için dava açtı.

— Sen gittin mi yanına?

— Gittim. Seni bulmam için görev verdi bana.

Daralan bir nefesle doğruldu yerinden:

— Kalk, gidiyoruz.

— Nereye?

— Erkam'a.

— Hay Allah, onlardan kaçan sen değil misin be büyükbaba?

— Böyle günlerde baba kaçabilir mi be çocuk?

İdareye haber verip Sezer'le birlikte ayrıldılar... Caddeden geçen bir taksiyi durdurdu Sezer...

* * *

İnce ince bir titreyiş sarmıştı vücudunu. Görüşmek için kolay bir izin çıkardı kimliğini gösterip.

Erkam'ı şaşkına uğratan bir andı bu... Babası ilişti gözlerine ve Sezer. Gözleri doldu, dudaklarını gevdi ıstırabından.

Sevinci, kederi birbirine karıştırıp ikram etti babasının gözlerine. Utandı, başını hafifçe önüne yıktı Erkam.

Bir ses duyuldu parmaklıkların ardından:

— Kaldır şu kafanı yukarıya, dik dur. Sen o suçun sahibi olamazsın. İnsan işlediği kötülükten utanmalı. Yamama, yakıştırma suçlar utandırmamalı insanı.

Dirayetli ve otoriter bu ses, direnç verdi Erkam'a:

— Baba, seni buldum ya, bundan böyle bütün iftiralar ve sıkıntılar hafif kalır bu sevincin gölgesinde.

— İyisin ya?

— Seni gördüm ya!.. Neden ayrıldın evden? Çok üzdün beni.

— Senden kaçtım, sadece senden.

Hayret ifadesi filizlendi yanaklarında. Gözleri buğulandı:

— Benden mi?

— Senden. Saadetin gölgelenmesin diye. Kovulmadık tek kapım kalsın diye, anlıyor musun beni?

Konuşmadı, sadece kafasını cevap olarak hafifçe önüne eğip, kirpiklerini kırpıştırdı. Zaman payı aradı kendisine.

Neden sonra derin bir nefes alıp toparlandı:

— Bir daha ayrılmayalım olmaz mı?

— Hele bir çık şuradan da... Bir baba olarak isteğim var senden.

— Nedir o?

— Mahkeme boşasa bile senin ağzından boş kelimesi çıkmasın sakın. İnancımıza göre, erkek boşamazsa, beşeri mahkeme boşasa bile sonunda yeniden yuvanın sıcaklığı devam edebilir. Çocuk var ortada, ona haksızlık etmiş olmayasınız diye istiyorum bunu.

— Olur baba. Adresinden ayrılma şimdilik. Çok yakın bir tarihte çıkacağıma inanmaktayım.

— Ayrılmam. Ha, üzülme sakın, seni çok seviyorum.

Sezer'in de gözlerine baktı:

— Seni de.

— Bırakmayacağız seni büyükbaba. Yaşanmamış sevgiler bırakmayacaksın ardında.

Manidar süzdü torununu:

— Demek okuyorsun her gün?

— Çocukların için tuttuğun günlüğe kadar. Sana çok sevineceğin bir haber vereyim. Namaz kılmaya başladım. Ben de inanıyorum artık. Basit, idealsiz bir insan olarak eskitmeyeceğim ömrümü.

* * *

Demir parmaklıkların ardından Erkam'ın ve kolunu omuzuna dolayan büyükbabanın gözleri ıslandı ve şedit bir ışıkla parladı...

Bu gün çok mustarip bir gönlü vardı.

Eşinin açtığı boşanma davasının celbini getirdi gardiyan...

Sinirleri gergin, hissiyatı da bir o kadar hassastı. Herkesten kaçarcasına ranzasının üzerine çekildi. Satırlarıyla ulaşmak istedi ona...

Kendisine biraz zaman tanımasını, öfkesiz düşünmesini istedi ondan. Sonra şairin sitem dolu mısraları geldi aklına ve şiirle bitirdi mektubunu.

Duygularına tercüman olmasını istedi mısraların:

“Ateşe yaktın beni ey gözleri ela sen!
Eyledin en sonunda dertlere müptela sen.
Dumanlar kaplamışken dağlar gibi başımı,
Az diyorsun çektiğim acılara hâlâ sen!”

* * *

Günler, yıllardan bile uzundu artık. Adli Tıp, suçüstü yakalandığı için hangi saatte iğfal edildiği ayrıntısına girmesine

rağmen, belge olarak Erkam'dan alınacak numuneyi tahlil edip karşılaştırmak ayrıntısına girmemişti.

Yetmiş iki saat içinde başvurabilecek bir hususstu bu.

En kuvvetli belgeyi mahkemeye sunmaktan mahkûm bir sanık olarak dinlendi ikinci celsede ve mahkeme yine başka bir tarihe ertelendi.

* * *

Senem dediğini yaptı. Erkam'ın ve avukatının reddine rağmen, bir celsede mahkeme Senem'in isteğine "evet" dedi.

Erkam mahkemeye katılmadı.

Mahkeme kararını, bizzat avukatı ceza evine gelerek kendisine bildirdi. Üzüldü, hep kaybediyordu bu sıra. Öyle dedi avukatına:

— İnsan hayatta kaybetmeye başladı mı sonu gelmiyor bir türlü...

— Elimden geleni yaptım. Suç sabit dediler...

— Aldırma avukat bey, her çıkışın bir inişi olmalı.

— Evet, netice bu. Diğer mahkeme için de bütün deliller aleyhte.

— Sağ ol. İş olacağına varır.

— Diyorum ki, Senem'den boşanmışken, şikâyetçi kızla evliliğe evet desen?

— Avukat Bey, neler söylemektesin? Dünyada kadının kökü kesilse, yalnız yaşamayı tercih ederdim.

— Başka türlü ceza almaman mümkün görünmemekte.

— Kirlenmiş bir iffete soyadımı vermektense, ceza evinde temiz bir vicdanla kalmayı seve seve arzularım.

* * *

Herkes uyudu. Kâbus, ceza evinin duvarlarını üzerine yıkıp yıkıp kaldırıyor, beyni amansız bir ağrının kıskacında zonkluyor, zonkluyordu...

Sezer kaç gündür uğramamıştı. Babası da bir daha gelmemişti gideli... Zor bir geceyi sabaha güçlükle bağladı. Ceza evinin dar penceresinden sabahın ışıkları koğuşa vurunca, biraz olsun rahatlamıştı.

Sıkıntılarına teselli bulmak için şiirler okudu... Bir şeyler karaladı Senem'e. Sonra kendisine öfkelenip hırslı bir eda ile avucunun içinde kırıştırdığı kâğıdı sıktı, övşeledi, yanındaki kül tablasının içine koyup, kibritle tutuşturdu, yaktı...

* * *

Dış dünyada neler vardı, bilmiyordu.

Burcu özlemiş miydi kendisini?

Annesi ne diye kandırmıştı onu?

Ne yapıyordu şimdi kendisine düşman gönüller?

* * *

Hafif bir çisenti vardı havada. Toprak, siyem siyem yağan bahar yağmurundan nasibini aldı...

Az sonra taze bir güneş parladı, üzülüp dağılan bulutların arasından... Toprakla cilveleşti güneşin pırıltıları...

Sihirli bir koku yayıldı etrafa, buharlanan topraktan...

Burcu, evlerinin önünde yüklenen kamyonun etrafında oyun tutturmuştu... Eşyalar yüklendi, hamallar ter döktü ağır yüklerin altında...

Karşı evin kehinde saklanan Beyza tedirgindi. Yüzünü hafif dışarıya çıkartıp, işkilli bir gönülle kamyonun etrafında dolaşan Edip'in görüntüsüne düşebilmek için yoğun çabalar harcıyordu...

Sırtından yük inmeyen hamallardan daha çok terlemişti saklandığı köşede. Neden sonra kendisini fark ettirebildi. El etti, gelmesini istedi.

Israrlı baktı, yeniden yeniden salladı elini...

Edip etrafını iyice kolaçan ettikten sonra, korkulu gözlerle baka baka Beyza'nın yanına koştu. Heyecanlı bir hali vardı. Azarlar gibi konuştu:

— Ne işin var senin burada?

Ateşe düşmüş gibi çırpınıyor, yerinde duramıyordu heyecandan:

— Gidiyorsunuz siz?

— Evet!

— Ya ben?

— Sen iddianı sürdür. Ya pes deyip seni almak isteyecek, ya da yatacak.

Heyecanı bile öldüren bir keder dalgası yayıldı Beyza'nın yüzüne:

— Fakat seninle öyle konuşmamıştık.

— Fena mı, zengin bir koca bulacaksın direnirsen.

— Edip!

— Uzun sözün kısası, seninle olan işimiz buraya kadardı.

— Neler söylüyorsun sen?

— Benden buraya kadar dedim.

Ciddileşti, öfkesi dirildi birden:

— Son sözün bu mu senin?

— Evet!

— Şimdi mahkemeye müracaat eder, her şeyi anlatırım.

— Artık çok geç. Hiç kimse inanmaz sana.

— Adli Tıp'tan sonra, işyerindeki doktor beni hastaneye götürerek kimin iğfal ettiğini belirleyen verileri alıp rapor tutturdu, belge var elimde.

— Ben blöf yutmam. Hangi taşı münasip görürsen, başını ona vurursun.

Arkasından hoyrat bir bakış tutturdu, dişlerini sıkıp... Kendisini kınadığı için ağladı bu kez...

Bir yanılgının sonuçlarını seyretti karşı binanın önünden...

Burcu takıldı nemli gözlerine, sonra Senem...

Bir yuva yıkılmıştı kirli emellere alet oluşunun etkisiyle...

Şimdi her şeyden habersiz olan kız, babasız büyüyecekti artık... Ya Senem?..

Kendi acı sonunu düşünmeye zaman bile ayırmadı, saklandığı köşeden gizli bir seyirle rahatlayıncaya kadar sessiz gözyaşlarıyla ağladı..

* * *

Burhan, bürodaki işlerini takip etti bugün. Esra vardı odasında ve onun karşısındaki sandalyede Bahar oturmaktaydı.

Burhan'ın telefon konuşması dikkatlerini çekti teyze kızlarının. Göz ifadelerine, yüz mimiklerine bakıyorlardı Burhan'ın...

Üzgündü ahizeyi kapatırken. Esra eşine merakla soru açtı:

— Kimdi konuştuğun?

Mustarip bir çehreyle bekledi Esra'nın gözlerinde:

— Avukattı.

— Ne diyor?

— Senem boşanmış.

Bahar'ın duyduğu haberden sonra elinde olmadan gözleri parladı.

Bir endişe rüzgârı esti önce suratında, sonra sıkıntılı bir kıvranışın ardından acele acele saatine baktı. Konuyla hiç ilgilenmemiş süsü verdi kendisine, sonra ayağa kalkıp:

— Geç kalmışım, dedi. Benim bir yere uğramam lazım.

Burhan ve Esra anlamlı bir bakış alışverişine girdiler kısa bir süre, Burhan keskin bir zekâ ile toparladı kendisini:

— Geriye dönecek misin?

— Yo, oradan da eve giderim.

— Oldu!

Çarçabuk toparlanıp bulunduğu odadan çıktı. Arkasından yine anlamsız bir seyir tutturdular...

Eşinin gözlerine baktı Burhan:

— Ne oldu birdenbire?

— Bilmem.

— Son isteyen çocuk için ılımlı olduğunu söylemiştin.

— Öyle görünüyordu.

— Neyse, kendisi bilir.

* * *

Gardiyan, koğuşun kapısını açıp yüksek bir sesle içeriye bağırdı:

— Erkam Uslu, ziyaretçin var!

Elindeki kitabı ranzasının üzerine atıp, koğuşun çıkış kapısına doğru yürüdü. Sezer'i düşündü. Yahut babası da olabilirdi.

Çoktandır ikisi de gelmemişlerdi ziyaretine... Aceleci adımlarla yürüdü kulübelere doğru...

Keskin bakışlarla taradı demir parmaklıkların arkasını.

Aşina bir yüz aradı görüntünün düştüğü noktalarda. Şaşırdı, heyecanlandı, hatta utandı biraz...

Bahar'dı ziyaretçisi... Cesaretsiz adımlarla yaklaştı boş bir kulübeye, kaçamak baktı ziyaretçisinin gözlerine. Bahar da çekindi bakarken.

İlk konuşma ziyaretçidendi. Ilık, açılmamış, sadece duyulabilecek güçte bir sesle ulaştı demir parmaklıkların ötesine:

— Geçmiş olsun Erkam.

Aynı mahcubiyetle başını önüne eğdi.

Gözlerine bakabilme cesaretini bulamadı kendisinde cevap verirken:

— Sağ ol, zahmet ettin buraya kadar.

— Aslında kusura bakma diyecektim, ziyaretine gelmeyi geciktirdiğim için.

Yüzü kızardı, nefesi derinleşti. Utanç verici bir suçun sahibi gibi duruyordu bu çatının altında. Ezik bir sesle mazeret beyan etti.

Mecbur hissetti daha doğrusu kendisini, açıklama yapmak için:

— Biliyor musun, ben üzerimde kalan o çirkin suçun sahibi değildim.. Belki de hiç kimse inanmadı bana.

— Ben inandım!

Başka iklimlere, başka ufuklara doğru çekti konuşmayı.

Yine bir sıkıntı belirdi yüzündeki deride. Terledi, buhar buhar kaynadı suratı:

— Kızmazsan, bir açıklama yapmak istiyorum sana.

Ürkek bakışlar, Erkam'ın gözlerinde nihayetsiz mesafeleri kurcalayıp çekildi. Çok kısa bir zamandı bu:

— Gidip o kızla konuşmak istiyorum…

— Bir dakika konuşmakla neyi kaybedersin ha?

Dönüp azarlar gibi baktı:

— Söyle ve çabuk git buradan.

— Giderim, korkma. Beni buraya getiren bir vicdan azabı. Başka bir isteğim yok senden.

— Yuvam yıkıldı senin yüzünden, eşimden, çocuğumdan oldum.

— Üzgünüm. Hataların geriye dönüşünü yaşayabilse insan. Mümkün değil bu. O çirkin hareketi kaynın Edip işledi. Kandım ona, şimdi ben de senin gibi çaresiz ve dertliyim.

Şiddetli bir deprem oldu beyninde. Gözleri irildi yuvalarının içinde:

— Anlamadım?

— Duydukların doğru. Neye uğradığımı bilemedim. Bir seher vakti çaldı kapımı. Vaatlerde bulundu. Sonra mecbur bıraktı sana bu kötülüğü yapmam için.

— Neden söylemedin mahkemede bunları?

— Söyletmedi.

— Ya şimdi?

— Başını hangi taş münasipse ona vur, dedi.

— Nasıl ispat edeceksin bunu?

— O gün hastaneye ikinci defa gidip Adli Tıp'tan ayrıntılı rapor aldım.

— Yanında mı?

— Evet.

— Yapacağın bir iş var şimdi. O raporun fotokopisini alıp, aslının aynısıdır diye tasdik ettirip bana getir. Aslını da savcıya verip itirafta bulun.

— Tamam, iyiliğinizi gördük. Beni affedecek misin?

— Çok çektirdin bana. Kimsenin yüzüne bakamaz durumdayım şimdi. Var git, Allah affetsin seni.

* * *

Zaman içinde zaman olan günler yaşadı son günlerde...

Sınırsız bir sabırsızlık vardı gönlünde...

Kendisinden alınan bulgular, raporun zıddı olunca, Savcılık kendisini serbest bıraktı...

Kanat çırpmasını unutmuş kuşlar gibiydi dışarıya çıktığında. Gönlü amansız bir çırpınış içinde yorgunluk verdi vücuduna...

Ceza evinin önünde durup kararsızlık içinde bekledi. Büroya mı gitseydi, babasına mı, yoksa eve mi?

Göçten haberi olmamıştı. Söylememişlerdi üzmemek için... Önce evine gitmeliydi. Öyle karar aldı sabırsız beyin. Hemen bir taksi çağırdı, binip adres verdi...

Oturduğu koltukta gözleri buhar buhardı. Utanmasa hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı. Burcu'yu özlemişti. Sabırsızlığın çoğu da bunun içindi...

Kollarının arasında hissetti kızını, sarıldı öptü, heyecanı çoğaldı...

Taksi evlerinin önüne gelince:

— Dur, dedi. Burası...

Cebinden taksimetrenin belirlediği parayı şoföre uzatıp kıvrak bir hareketle indi. Kuşkulu baktı etrafına.

— Aşina bir sima var mı, diye aradı. Sahibi olmadığı bir utancı yaşıyordu hâlâ...

Kafasını kaldırıp evlerinin bulunduğu kata baktı. Sevinci soldu, rengi uçtu... Hürriyetin kıvancını yaşayamamıştı. Evin perdeleri soyulmuş, kirli, çıplak camlar hazin bir manzara sergiliyordu sokağa...

Demek bunu da yapmıştı Senem... Derin, hararetli bir "Ah" çekti ciğerlerine. Sinesini yakan bir nefesti soluklandığı...

Ümitsiz, kahırlı bir yolculuk başlattı cümle kapısına doğru..

Yürüyüşü, merdivenlerden mecalsiz adımların güçlükle tekrarlanmasıyla mümkün olmaktaydı. Daire kapılarının önüne gelince, isteksiz bir hareketle elini cebine atıp anahtarını çıkardı...

Tam iki aydır açmadığı kapıyı, adeta tenezzülsüz bir kıpırdanışla açmaya çalıştı.

Müteessir bir seyir tutturdu açılan kapının koridoruna...

Çıplak bir ev...

Boş, tozlu, bazı kırıntıların atıldığı pis bir görüntü vardı önünde...

Tuhaf bir hal aldı yürüdükçe çehresi...

Evet, tamtakır bir evdi gezdiği...

Kendisine ait giyeceklerin bile götürüldüğü garip, hazin bir manzara vardı gözlerinin önünde...

Salonun ortasına atılmış gibi duran telefona ilişti gözleri... Büroyu aradı. Üzgün bir ses ulaştı oraya. Sesi tanıyınca rahatladı:

— Burhan!

Heyecanlı bir ses, kulaklarını tırmaladı:

— Erkaam! Nereden arıyorsun?

Mustarip bir sesle devam etti:

— Evden.

— Çıktın demek?

— Evet.

— Anlat birader, hangi mucize çıkardı seni?

— Kız, savcılığa başvurup mahkemeyi yanılttığını itiraf etti.

Sevincini gizleyemeden bağırdı:

— Ne duruyorsun boş evde, hadi gel!

— Demek boşaltıldığını biliyordun önceden?

— Evet.

— Neden söylemedin?

— Boş ver şimdi, tenezzül edip götürdü. Yeniden düzeriz. Sen gel hele.

— Gelirim. Ancak babamdan bir haber almalıyım önce.

— Bu gece bizdesin, sabırsızlıkla bekliyoruz seni.

— Sağ ol. Gidecek başka yerim mi kaldı sanki?

— Üzülme birader, canın sağ ya!

— Yengeye selam, Bahar'a da.

— Söylerim. Esra sabırsız bir bekleyişte şimdi. Onlara da anlatayım, hadi güle güle.

* * *

Eşinin gözlerine bakarken mutluluk okunuyordu...

Esra bekleyemedi fazla:

— Çıkmış mı?

— Çıkmış! Demedim mi ben size, bu bir tuzaktır diye?

— Üzülmüş mü eve?

— Aldırma, üzülsün biraz.

Bahar girdi içeriye:

— Hayırdır enişte, o ne heyecan. Binayı sarstı konuşmalarınız.

Önce inceledi, sonra merakı körükleyen bir durgunluk içinde seyretti Bahar'ı:

— Otur bakayım.

— Çok sevinçlisin!

— Bu kadarı hakkımız.

— Söyle şunu, sabırsızlandım işte.

— Erkam'ın beraat ettiğini söylesem sen sevinmez misin?

Elinde olmadan, biraz kararsız yükseltti sesini:

— Neeee!?

Ayakları yerden kesilmiş gibi zıpladı. Kollarını, gökyüzünde kanat çırpan kuşların kanatları gibi açtı.

Burhan ve Esra garip bir seyirle takip ettiler Bahar'ın taşkınlık derecesindeki sevincini.

Birden kendisini seyreden gözlere baktı, süt köpüğü gibi indi neşesi, utandı, pembeleşti yanakları.

Usulca boş bulduğu bir sandalyeye oturdu, kısık bir sesle:

— Sevindim, diyebildi.

Burhan, beyninde oluşan bir fikri pazara çıkardı:

— Eee! Sadık bu günlerde dünürleri sıklaştırdı. Erkam'ın bu durumu da açıkta. Kuzenimiz ne buyururlar acaba?

Ürkek baktı gözlerine ve hemen ayaklarının ucuna indirdi bakışlarını:

— Enişte!

— Tamam, tamam, beklemeye alırız Sadık'ı...

Mahcup bir çehresi vardı, derin soludu:

— Ben sesleri duyup gelmiştim. Gidip işlerime bakayım bari.

— Bu gece Erkam bizde olacak. Sen de gelsene.

Sıkıldı, fakat cevabı olumluydu:

— Gelirim.

Peşinden sevinçli gözlerle uğurladılar Bahar'ı.

Esra, Burhan'a sitem etti:

— Utandırdın kızı.

— Çok temiz kalpliymiş doğrusu. Bekledi ama dediği oldu galiba.

— Dış dünyasına açamadığı, kendisine yıllardır ıstırap olan bir gizli aşktı yaşadığı. Arada bir, bir kez hayalen böyle düşünse, günah olur mu diye sık sık sorardı. Seviyordu, inançlarına aykırı gördüğü o saf, temiz aşkın bir de vicdan azabını yaşıyordu. Sanırım hiç de kolay değildi bu.

— Neyse, onun çilesi de Erkam'la birlikte bitmiştir inşaallah.

— Amin!...

* * *

Telefonu kapatıp yeniden kaldırmıştı.

Sinyal sesini bekleyip, Numaratörü çevirdi... Bir kadın sesiydi aldığı:

— Yenge sen misin?

— Aaa, Erkam, nereden arıyorsun?

— Evden.

— Ya, çıktın demek?

— Evet.

— Hadi geçmiş olsun.

— Sağol yenge. Sezer evde mi?

— Evet.

— Verir misin?

— Ağabeyini bile sormadan yeğenini istedin.

— Onu da sorarım, fakat önce Sezer tabi.

— Hay Allah, neyse veriyorum. Al amcan, müjde, çıkmış ceza evinden.

Sezer'in sesi durgundu biraz:

— Amca! Geçmiş olsun.

— Sağol Sezer. Evdeyim, seni bekliyorum.

— Şey, geleyim de, boş evde ne işin var? Sen gelsen diyorum..

— Olmaz, acele gel. Babama gideceğiz birlikte.

Derin bir nefes geldi kulaklarına önce ve sonra cevabı duyuldu:

— Tamam geliyorum.

* * *

Bir garip duygu kemirmekteydi duygularını. Sezer'i sabırsız bir gönülle bekledi...

Evin içinde ceza evinden farksız voltalar atıyordu.

Birden zilin sesi dikkatini çekti. Çevik bir hareketle kapıya doğru yürüdü.

Açtı. Sezer'di kapının boşluğundaki:

— Amca!

İçeriye girip boynuna hasretle sarıldı.

Derin hıçkırıkların sesi geliyordu kulaklarına. Birden şaşırdı, aralanıp gözlerine baktı Sezer'in.

— Ne o, ağlıyor musun sen?

Hıçkırıklarını güçlükle kesebildi:

— Şey, sevinç gözyaşları bunlar.

Elinden sıkı sıkı tutup, gözlerinin derinliklerine baktı:

— Sezer, benim çıkışım seni bu kadar duygulandırmazdı. İpten dönmüş birisi değilim çünkü.

Ağlamaklı konuştu:

— Amca, hakkım değil mi bu?

Olumsuz bir ifade biçiminde hareket ettirdi kafasını:

— Babam uğramadı hiç, sıhhati nasıl?

Zorlanıyordu konuşurken:

— Şey, ben de görmedim senden sonra.

— Tamam, gidiyoruz o halde…

Kirazlı baktı ıslak gözlerle:

— Nereye?

— Babama!

Derin, içli bir nefes aldı. Yutkundu, direndi:

— Amca, büyükbabam artık yok!

Omuzlarından tuttu, kararsız bir kuvvetle sarstı delikanlıyı:

—Sezeeeer!

— Sakin olmalısın amca. Takdir-i İlâhi'yi sen benden iyi bilirsin ve onu sabırlı bir gönülle, tevekkülle karşılamalısın bence.

Ellerini Sezer'in omuzlarından çekip, yüzünü avuçlarının içine gömüp hıçkırdı...

Salonun ortasına çıplak parkelerin üzerine bağdaş kurup oturdu. Bir müddet müdahalesiz ağladı, gözyaşı döktü...

Sezer de çöktü karşısında. Hep ellerini yüzünden çekeceği zamanı bekledi... Gözleri kızarmıştı, yaşlar bariz bir ahenkle sızıyordu kirpiklerinin arasında.

Ellerini dizlerinin üzerine koyup, Sezer'e dikkat kesildi:

— Ne zaman?

— Seni ziyaretimizden iki gün sonra gazetedeki yazıları kesildi. Merak edip gittim. Vasiyetinde, kimseye haber verilmemesini söylemiş.

— Sıhhati iyi gibiydi gördüğüm zaman?

— Kalp krizi dediler. Atlatamamış. Babaannemin yanında yatmakta şimdi.

— İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn...

Böyle mırıldandı Erkam. “Senden geldik, yine sana döneceğiz Rabbim” diyordu.

Sezer ılık bir sesle konuştu:

— Bize gidelim amca,

— Sağol Sezer, Burhan'a söz verdim akşam için. Daha önceden haberim olsaydı gitmezdim...

"Yürü gönül, yürü ki bu yol dergâha gider,
Bu yol gama, kedere, acıya, âha gider.
Çıkabilirsen eğer bu yokuşu zirveye,
Hüzünlenme, o zaman sonu felaha gider."

Daha bitmemişti senaryo, çile yumağının sonu gelmemişti hâlâ. Söküldükçe sökülüyor, darbe üstüne darbe indiriyordu...

Sezer'le birlikte çıktılar evden...

Tüllenmiş bir akşamın gri çarşafı örtülmekteydi semalara...

— Sen eve git, dedi Sezer'e. Babana, annene selam söyle.

— Yarın gelir misin?

— Nasip.

Akşamın caddeleri harekete geçiren trafiği usandırıcı, tahammülü azaltan, insana bıkkınlık veren bir görünüm arz etmekteydi. Caddenin gidiş istikametine geçip bir taksiye bindi.

Gönlü kırık, benzi uçuktu, ziline dokunduğu kapının önünde.

Burhan açtı kapıyı. Parlayan gözler, Erkam'ın neşesinin sönük olduğunu görünce durakladı. Daha "Hoşgeldin" bile demeden azarlar gibi konuştu:

— İlk defa karısını boşayan erkek sen misin dünyada?

Manidar baktı arkadaşının gözlerine:

— İlk babasını kaybeden insan da ben değilim tabii.

Onun da neşesi söndü:

— Ya! diye mırıldandı. Başın sağolsun.

Donatılmış bir masa vardı içeride... Önce koltuklara oturup hasret giderdiler. Teselli etti Burhan arkadaşını:

— Üzülme diyemiyorum Erkam. Fakat tasarruf sahibi olan Allah'tır...

— Üzüntüm, evlatlık görevini hakkıyla yapamamış olmak. Emri mutlak nedir, bilirim yoksa,..

Esra duydu, sonra Bahar.., Sevinç, buruk bir havaya dönüştü içeride... Yemek yedi iki arkadaş salondaki masada.

Esra ile Bahar mutfakta gördüler aynı işi...

Kahve getirdi Bahar, yemeğin üzerine... Hizmet etli, gönül yapmaya çalıştı...

* * *

Kederli gönülde yeni, taze bir sabah başladı.

Ezanla birlikte kalkıp namaz kıldı, Kur'an okudu babası için... Berrak, lekesiz bir gökyüzü vardı ufuklarda...

Kahvaltının ardından hep birlikte Burhan'ın arabasına binip büroya gittiler. Özlemişti işini. Hiçbir yere bakmadan masasına geçti.

Burhan geldi yanına, Esra ve Bahar...

Erkam'ın odasında buluştular az sonra. Çay geldi onlara da.

Burhan arkadaşını deşeledi:

— Yeni bir hayata başlayacaksın. Önce toparlanmalısın biraz. Az da olsa yüzündeki kederi sil. Hayatın devam ediyor olduğunu bilmelisin.

— Hayatın devam ettiğinin farkındayım.

— Önce evi temizletip yeni eşyaları gönderelim. Sen evlilik hayatına alışkın insansın, edemezsin yalnız. İnancına, kendi yapına göre biri lazım sana.

Bahar utandı, kafasını önüne eğdi. Çay inmedi boğazından. Ne söyleyeceğini merak edip, gayri ihtiyari bir davranışla Erkam'ın gözlerinde bekledi ürkek bakışları, sonra farkına varıp endişeli bir kıvranışla gözlerini tuttuğu noktadan çekti:

— Şey, siz uzun konuşacaksınız anlaşılan, ben işlerime bakayım, müsaadenizle.

Dalgın bir seyirdi Erkam'ın, Bahar'ın gözlerinde tutturduğu. Peşinden aynı şekilde sürüklendi o bakışlar... Neden sonra arkadaşına döndü, sükûta vardı bir an için.

Burhan uyardı yeni bir soru ile Erkam'ı:

— Ne diyorsun ha? Son fırsat belki de kaçmak üzere. Senin boşanma işinden sonra, askıya aldık. Kızcağız ümitli bu defa.

— Bahar, dünyada kıymet biçilmeyecek kadar güzel ve berrak bir kız. Fakat ben önce Bursa'ya gidip, gidenleri bir aramalıyım.

— Fakat sen boşadın onu!

— Hayır Burhan. Çok dikkat ettim ağzımdan boş sözünü çıkarmamak için.

— Yani?

— Evet, çocuk var arada. Yanılgıya düşmüş olsa bile, suç benim. Babam vasiyet etti üstelik. Sen de bir babasın unutma, dedi bana. Yoksa? Bir denemenin ardından, düşünülecek şey senin dediklerin.

— Anlıyorum...

Esra'nın rengi uçtu, kanı çekildi yüzünün. Hiçbir fikir sunmadı ortaya, teessürlü bir yüzle baktı sadece Erkam'ın çehresine...

* * *

Bursa'ya geldiğinde nihayetsiz bir gönül yorgunluğu içindeydi... Sabah namazını kılıp Burhan'dan müsaade istemişti:

— Bu saatte nereye?

— Bursa'ya.

— Birkaç gün dinlen, kendine gel, daha salim bir düşünceyle verebileceğin bir kararın peşine düş bence.

— Kararım kesin. Üstelik Burcu'yu çok özledim.

— Yorgunsun, o halde birlikte gidelim.

İtiraz etti:

— Yo hayır. Yalnız gitmeliyim.

— İyi ya, sen bilirsin. İki aydır çalışmadı araban. Benim arabayı al.

— Sağ ol.

Gönülsüz uğurlamıştı arkadaşını...

Uykulu gözlerle derin hayaller kurarak tüketmişti yolları.

Bursa'ya girdiğinde saat tam on ikiyi gösteriyordu. Çok özlemişti Burcu'yu... Hiçbir yerde oyalanmadan, doğru Senemlerin kapılarına sürdü arabasını.

Bursa, baharın son günlerinde yeşilin en canlı tonlarıyla gülümsemekte... Parklar, caddeler, kaldırım taşlarının üstü hareketli...

Erkam, etraftaki güzelliği içine sindiremiyordu. Bakıyor, ancak arabanın önünü görüyor, hareketlerini zor kontrol ediyordu. Kafasındaki düşünce trafiğinin yoğunluğu, onu zaman zaman zor durumda bırakıyordu.

Önce ne yapmalıydı?.,

Senemlerin oturduğu mahalleyi avucunun içi gibi bilmekteydi... Caddenin hemen kıyısındaydı evleri ve karşısına düşen sokağın hemen başındaydı karakol...

Edip takılmıştı kafasına. Güce gitmişliğin en ağır yükünü onun adına taşıyordu omuzlarında. Bu yükü daha önce bitirmezse rahat edemeyeceğini anlamıştı.

Henüz aşina bir yüze gözükmeden arabasını karakolun önünde frenledi... Etrafı garip duygularla araştırdı önce...

Sonra karakolun merdivenlerini tırmandı.

Dalgın bir eda içinde koridorda rastgele bir eda içinde yürürken, bir sesin kendisine yöneltildiğini anlayıp durdu:

— Beyefendi nereye?

Memura durgun bir çehreyle baktı:

— Yetkili birisiyle görüşmek istiyorum.

Parmağı ile işaretledi:

— Karşı oda!

Başkomiser yazısı vardı kapının üzerinde.

İçeriye varlığını duyurmak için kapıyı çaldı ve hemen peşinden usulen açtı. Karşı masaya dikkatle baktı:

— Buyurun!

Kapıyı kapatıp Başkomisere yaklaştı:

— Bir maruzatım vardı efendim.

— Evet.

— Semtinizde hakkında şikâyetçi olduğum birisi vardı. Hakkında tutuklama kararı çıkmıştı Ankara'dayken...

— Adı ne?

— Edip Solak.

— Hadise neydi?

— Bir iğfal olayı.

— Sen kimsin peki?

— Erkam Uslu.

Zile bastı, polis memuru girdi az sonra. Erkam'a bakıp, eliyle masanın kıyısında duran koltuğu işaretledi:

— Otursanıza.

Oturdu... KomiserIe memurun konuşmalarını dinledi,

Komiser:

— Şu az önce Ankara'dan gelen tutuklama kararı için yanına bir memur daha alıp yakalayın.

Memur esas duruştaydı:

— Emredersiniz Başkomiserim.

Başkomiser sumenin arasındaki dosyayı çıkartıp:

— Edip Solak, dedi. Tanıyor musunuz? Mahalledenmiş.

— Tanıyorum efendim. Jawa marka motosikleti olan serserinin biri.

Erkam memurun gözlerine baktı:

— Evet, evet doğru. Tarif ettiğiniz delikanlı. Az ilerideki kahvenin önündeydi motosikleti.

— Mekânı orasıdır.

— Hemen gidip alın gelin bakalım.

— Emredersiniz efendim.

Erkam'a baktı Komiser:

— Arkadaşın mıydı?

— Hayır efendim, kayın biraderim. İşlediği suçu üzerime atıp yuvamızın yıkılmasına sebep oldu.

— İğfal edilen kızın da şikâyeti var. Sen gidebilirsin. Ama istiyorsan bekleyip tutuklandığını da görebilirsin.

— Sağolun Başkomiserim, başka işlerim var. Sonuç için daha sonra rahatsız ederim.

— Sen bilirsin.

* * *

Saatine baktı, çok işi vardı daha. Burcu'yu ve Senem'i alıp yola çıkmayı düşlüyordu.

— Ya eşyalar? diye mırıldandı kendi kendisine.

Onlar da arkalarından yüklenir gelebilirdi.

Arabasına binip, karakolun önünden Senem'i alacağı eve doğru sürdü... Edip yakalanacaktı birazdan. İfadesi alınacaktı karakolda.

Kendisine karşı bir tepki oluşturabilirdi bu. Aldırış etmedi, düşünmek istemedi başka bir şey...

Caddeye çıkıp biraz ilerledikten sonra durup, sola dönüş işareti verdi.

Arabayı girmek istediği evin kapısına park edip inerken, haddinden fazla heyecanlıydı. Burcu, Senem ve yıkılan bir yuvanın onarılması için attığı ilk adımdı bu...

Arabasından iner inmez, daha kapısını kapatırken, gözleri apartmanın malum katındaki pencereyi araştırıyordu... Yoktu, açık duran camın boşluğunda bir yüz...

Oldukça çekingendi yinelediği adımlar. Binanın giriş kapısına doğru ilerlerken, görünmeyen bir el kıskıvrak yakaladı bacaklarını ve onu olduğu yere çiviledi sanki... Olmayacak bir şey olmuştu şu an... Hiç, ama hiç beklemediği ve hayalinden bile ürktüğü bir hadise vardı kamaşarak bakan gözlerinin önünde...

Gayri ihtiyari bir hareketle sağ elinin tersiyle kıyasıya gözlerini övşeleyip övşeleyip tekrar baktı... Kâbus mu görüyordu? Hayır, hayır, yanlış değildi gördükleri, Senem'di o kadın... Ya kolundaki erkek?..

Karşı karşıya geldiler binanın önündeki meydanda. Senem şaşırdı, Erkam tuhaf bir manzara oldu birden. Karşı karşıya gelmişlerdi ve Senem kolundaki erkekle beraber durmuştu karşısında...

Delikanlı, neden durduklarını bilememenin şaşkınlığı içinde garipleşti. Kolundaki kadın ne kadar da etkili bakıyordu karşılarında duran adama...

Kıskanç ve öfkeli bir yüzle, ikaz edercesine baktı Senem'in gözlerine:

— Kim bu adam?

Bu söz biraz sert çıktı dudaklarının arasından. Erkam, gözlerinden nefreti silemedi hâlâ. Şaşırmıştı.

Senem kolundaki delikanlıyı cevapladı önce:

— Endişelenme, tanırsın biraz sonra.

Beraber geldiği erkeğin kolundan sıyrılıp tiksintili baktı Erkam'a:

— Senin ne işin var burada?

Keskin bakışların çehresi son derece sert ve korkunçtu.

Kısık, fakat kurşun gibi beynine çakılan bir tavırla soru açtı Senem'e:

— Benim soracağım soruyu yanındaki adam sordu. Kim bu?

İntikam alıcı bir sesle hitap etti. Alaylı, küçük düşürücü bir yapıyla bekledi gözlerinin derinliklerinde:

— Nikâh dairesinden geliyoruz. Evlenmek için müracaat ettik.

Başının üzerinde kara bulutlar vardı. Damarlarındaki kan sel gibi aktı kalbinden beynine doğru. Tuğyandaki halini sükût limanına çekmek için çırpındı, başardı da.

Eğisli, iğneleyen bir sesle ulaştı karşıya:

— Nasıl olur, ben seni boşamamıştım ki?

Hayrete düştü birden. Yanındaki adam bön bön baktı gözlerine. Aklını mı atmıştı? O maksatla seyretti Senem, Erkam'ı...

Yalancı durumuna düşmüştü yanındaki delikanlıya karşı... Zor durumda kaldı beklenmedik bir anda.

Bir ara işkilli bir gönülle baktı ikisine de. Ezik bir sesle, adeta yalvarmaklı konuştu:

— Nasıl olur? Mahkeme kararı sana gelmedi anlaşılan?

Rahatlayıcı bir cevaptı aldığı.

Umursamaz, soğukkanlı bir sesle duyurdu cevabını:

— Geldi!

— O halde?

— Benim inancıma göre mahkeme kararı ebedi bir ayrılığın kesin kararı değildi. Çünkü benim ağzımdan "Boşadım" sözü hiç mi hiç çıkmadı. Dinimizde, erkek boşamadan beşeri mahkemeler boşasa bile yeniden bir araya gelmelerde mahzur olmazdı. Onun için sabrettim biliyor musun?

Derin bir nefes aldı Senem. Rahatladı, gülümseyerek baktı yanında dikilen delikanlının gözlerine. Onun gönlünü aldıktan sonra konuşmasını sürdürmeyi uygun görmüştü anlaşılan. Müstehzi bir tavır takındı Erkam'a dönüp:

— Haa. Ben senin inançlarına değil, mevcut düzenin kurallarına bağlıyım.

Erkam mat bir bakış fırlattı Senem'e, sonra hayretini vurdu açığa:

— Yaa. O halde dilediğin gibi yaşamakta serbestsin.

— Demek böylelikle hürriyetimizi de iade etmiş oldun, öyle mi?

— Bir merakıma cevap istesem?

— Çekinme, dilediğini sorabilirsin.

— Çok acele etmedin mi?

— Anladım, ne zaman bulduğumu sormak istiyorsun. Senden önceydi. Lisede beraber okuduk... Ankara'ya, üniversiteye gidip seni tanıyınca vefasızlık etmiştim Fikret'e.

— Oysa hiç bahsetmemiştin geçmişinde bir pislik bıraktığından.

Delikanlı bozuldu, Erkam'ın üzerine yürüdü. Keskin baktı Erkam'a, azarlayan, tehdit eden bir tavır aldı:

— Horoz gibi kabardın, sonunu da getirmeden bırakmamalısın.

Senem gerilmişti önüne, yalvarışlı bakıyordu:

— Dur, ne olur, sen uyma hele. Şimdi uğurlarım ben onu. İstersen şimdi git buradan. Az sonra telefonla ararım seni.

Yeniden kabardı. Sonra Senem'i kırmamış gibi davrandı. Sert baktı muhatabına, sonra çalımlı ayrıldı yanlarından...

Binanın üçüncü katının açık penceresinden bakanlar vardı şimdi... Kayınpeder ve kayınvalidesi...

Oldukça sert ve azarlayıcı bir soru yöneltti Senem:

— Söyler misin neden geldin buraya?

Hakaret ve incelik vardı sözlerinde. Sözleri de o denli nazik ve kibardı:

— Bilmez misin, yitik kaybedildiği uçlarda aranır.

Şaşırdı, düşüncesini toparladı:

— Sen beni gerçek manada burada bulmuştun.

— İkimizin de müşterek yanılgısı bu. Ben aslında seni bulduğum an kaybetmiştim. Gecikmiş o cevabı ne yazık ki şimdi almaktayım.

Kaşlarının üzerine kıyasıya çöktü ojeli parmaklarını. Ağrıyan başının sancısını dağıtmak istedi ilaçsız:

— Aklım karıştı birden. Sahi sen nasıl çıktın cezaevinden?

— O iğrenç suçun sahibi ben değildim ki.

— Nasıl yani?

— Dedim ya, çok acelecisin. Sabredersen birazdan onu da görürsün elbet.

Pencereye baktı kafasını kaldırıp, annesi babası vardı görüntüde...

Sonra usançlı bir seyir tutturdu. Son olarak veda edip bitirecekti bu huzursuz beraberliği.

Erkam'ın dikkatle baktığı hedefi araştırdı... Şaşılacak şeyler oluyordu bu gün. Edip vardı gözlerinin birleştiği noktada. İki polis vardı sağında solunda ve bileklerinde kelepçe vardı Edip'in.

Bir garip duygu kemirdi beynini Senem'in. Dizlerinin feri kesildi, beyninin damarlarında keçeleşme olduğunu hissetti.

Sendeledi. Kahrından gözlerini güçlükle açıp yeniden baktı inanmak istemediği manzaraya...

Birkaç metre ileride duran polis arabasından inmişlerdi... Bir nefes kadar sokuldu ablasına.

Erkam'a hiddetle baktı... İlk konuşma fırsatını vermedi Senem kardeşine. Ağlamaklı bir soru hazırladı gözlerine baka baka:

— Neden bileklerinde kelepçe var senin?

İçinde bulunduğu durum fazla etkilememişti onu.

Yılışık bir yüzle bileklerindeki kelepçeyi bile hafife aldı:

— Aldırma, halledilebilecek cinsten bir suç bu.

Aptalsı bir veçheye büründü yüzü:

— Anlamadım, açıklasana biraz?

— Kapıcının kızını, alacağım vaadiyle ben iğfal etmiştim.

Bu cevap, uğuldayan beyninin üzerinde ağır bir balyoz gibi acımasız bir kuvvetle indi. Biraz daha sersemleşti, bakışlarındaki mana bile değişti. Hırçın bir sesle azarladı Edip'i:

— Neler saçmalıyorsun sen?

— Üzülmesene sen, geçici bir evlilik sonunda, senin gibi ver elini Bursa.

Yanındaki polis memurları iğrenerek baktılar Edip'e. Sağ yanında duran fazla kızdı bu söze, dayanamayıp, rahatını kaçıracak sözler etli:

— İftiradan zarar gören bir şahıs ve mahkemeyi yanıltışının cezası sanırım seni kolaylıkla salıvermez sokaklara.

Pencerenin boşluğundaki seyirciler kayboldu birden.

Erkam belirdi yeniden buğulanan gözlerinin önünde.

Başını avuçlarının arasına alıp hıçkırdı Senem:

— Neden yaptın bunu bize?

— Ağlama be, fena mı, yenisini buldun işte.

— Adi karaktersiz, sen de...

Polis, kızgın bir davranışla ikaz etti Edip'i:

— Hadi bakalım, haber de vermiş oldun.

— Bir dakika memur bey, babamla annem geliyordu.

Gözleri giriş kapısının önünde bekledi.

— Nah, geliyorlar işte,

Artık kardeşiyle ilgilenmedi. Bir ara ayakta kalabilmek için direndi.

Toparlanmaya çalıştı yeniden. Babasının sesi geliyordu kulaklarına:

— Ne halt işledin yine?

— Ablam anlatır sonra. Motor kahvenin önünde, çektiriverin garaja.

Ana konuşamadı, ağlayarak baktı peşinden. Baba kızına baktı, sonra Erkam'a. Konuşmaların arasına girmedi, kadınının koluna girip, az önce geldikleri istikamete doğru yürüdüler... Kadını direnmedi, arkasına bakmadı ikisi de...

Senem, dengesinin biraz olsun düzeldiğini hissedip, ellerini yüzünden çekerek, yaşlı gözlerle, oldukça derin, yalvarmaklı ve sıcak baktı Erkam'a:

— Biliyor musun, henüz dönülecek bir noktada evlilik meselesi. Beni affedebilecek misin? Sen dürüst bir insansın. Bağışlarsan, Burcu'ya da yazık olmamış olur. Diyorum ki, tesettüre de girer, senin inandığın gibi yaşarım ha?

Sükût içinde bekleyen Erkam'ın kızgın bir el dolaştı bedeninde. Tüyleri diken diken oldu. Nefretini gizleyemedi. Küçümseyen, aşağılayan bir dudak büküşü vardı. Kelimelerin üzerine basa basa konuştu. Her harfi bir kurşun olan sözlerdi bunlar:

— Hiçbir müslüman, üzerinde murdar şüphesi bulunan etten yemez.

Kırpılan kirpiklerin arasından yağmur gibi yaşlar boşaldı. Hıçkırmamak için dişlerini çöktü dudaklarının üzerine.

Beklediği bir cümleydi kulaklarının duymaya çalıştığı:

— Burcu'yu çok özledim. Onu alıp gitmek istiyorum hemen.

— Götürmesen?

— Böyle bir sonucu doğuran ben değilim, hasreti çekecek olan da ben olmamalıyım.

— Direnmiyorum. Çünkü suçlu olan bizleriz. İnanmadım önce sana, hatam orada başladı galiba.

Hazin bir manzaraydı şimdi apartmanın önünde. Ilık bir bakış tutturdu ıslak gözleri:

— Haa... Biliyor musun, biz baştan yanlış yaptık galiba. Bahar, tam sana göre bir kızdı. Sanki bu acı sonu biliyormuş gibi o da bekledi. Duyardım zaman zaman, gelen kısmetlerini hep kesin bir "Hayır"la uğurlamış. Dilerim mesut eder seni.

— Temennileri bırak şimdi, Burcu'yu demiştim.

— İçeriye girmeyecek misin?

— Hayır!

— Tıpkı bir yabancı gibi.

— Artık aynen öyle dediğin gibi olduk. Haramsın bundan böyle bana.

— Pekâlâ. Uyuyor olmalı, babamlarla inmediğine göre... Şimdi gider hazırlarım onu.

* * *

Evlerinin içinde de bir yas vardı, Senem girdiğinde Burcu yeni uyanmıştı. Mahmur gözlerle süzdü içeriye giren annesini.

Anne, fırsat vermeden soru yağmuruna tuttu ayakta zor durabilen Senem'i:

— Neden polisler götürdü kardeşini?

Kızgın bir çehreye büründü mahmurluğu:

— Bırak şu adiyi anne!

Baba karıştı söze:

— Neler söylüyorsun sen kızım?

Yüksek bir hıçkırık başladı boğazında, yakınındaki kanepenin üzerine pelte pelte yığıldı:

— Yuvamı yıktınız benim, yuvamı! Hep sizin yüzünüzden oldu bunlar anlıyor musunuz?

Babası ikinci kez uyardı:

— Senem, ne söylediğini işitiyor mu kulakların?

Ellerini yüzünden çekip kinayi baktı babasına:

— Aklım başımda benim baba. O adi herifi yanıma göndermesen olmayacaktı bütün bunlar.

Anne yanına oturdu, hayret içinde gözlerine bakarken, merakını gidermek için sordu:

— Nedir olanlar, anlatsana be kız?

— Erkam'a iftira etmiş, adı geçen kızı oğlunuz iğfal etmiş. Anladınız mı şimdi?

* * *

Heyecan azaldı, fırtına oldukça durdu...

İsteksiz, fakat yoğun bir hazırlığa girişti Senem...

Burcu'nun bütün giyeceklerini koydu valizine. Saçlarını taradı, sevdi, şefkatle kucaklayıp öptü, öptü...

Şimdilik hiçbir şeyi idrak edemeyen Burcu, evdekilerin ellerinden öpüyordu annenin öğüdüyle...

— Öp, öp kızım, gidiyorsun babanla.

— Babam mı geldi?

— Hıhı!

Ellerini açtı, anlamsız baktı annesini gözlerine:

— Hani?

— Aşağıda.

— Neden gelmedi buraya?

— Gelmedi.

— Sen neden ağlıyorsun anne?

— Sen gidiyorsun diye.

—Sen de gelsene.

— Artık zor.

— Neden?

— Babanla konuşursun, o anlatır sana.

Valizini aldı eline, diğer boş kalan eliyle Burcu'nun elinden tuttu. Hazin bir törenle kapının eşiklerine kadar uğurladı evdekiler. Sonra, kapı değişik bir yasla kapandı peşlerinden.

Burcu, babasını binanın önündeki meydanlıkta görünce, annesinin elini bırakıp nihayetsiz bir sevinçle koştu:

— Babaaa!

Dizlerini büküp çömeldi, kollarını, uçmaya hazırlanan kuşların kanatları gibi açtı iki yana.

Bir hasret kokusu yayıldı adeta etrafa. Baba - kız sarıldı, koklaştı. Ve ağladı Erkam.

Neden sonra ayağa kalkıp kucağına aldı Burcu'yu.

Annesi, büzüşen dudaklarla ağlamaklı seyretti baba kızı. Yanık bir sesle Burcu'nun dikkatini çekti:

— Size güle güle diyorum Burcu. Telefonla ararsın bizi değil mi?

—Ararım tabi.

Kollarından usulca yere bıraktı Burcu'yu:

— Öp bakalım annenin elini.

Burcu burcu ağlamak kokuyordu gözleri:

— Annem de gelsin baba, eskiden olduğu gibi...

Ağladı çocuk.

Erkam çömelip gözlerinin yaşını sildi eliyle:

— Sus bakayım. Şu an anlayacağın bir hikâye değil bu. Sana şu kadarını söylemeliyim Burcu. Biliyor musun, insan kendi dünyasının modelini seçmeliymiş meğer? Yanılgılarım seni annesiz, beni birtakım çilelerle baş başa bıraktı.

Burcu birşeyler hissetti. Annesinin gözyaşlarından, babasının siteminden ve kederinden.

Az önce babasının gözlerinde de yaşlar görmüştü.

Oysa "Babalar ağlamaz" diye duyardı hep. İçli gözlerle baktı babasına, buruk bir çehresi vardı:

— Baba, hatası varsa affetsen, o da gelse bizimle, ha?

Saçlarını okşadı, acı bir tebessüm geliştirdi kuruyan dudaklarında. Duygulu bir sesi vardı hitabında:

— İnsanlar hatalarından doğacak sonuçları da yaşamalı minik kuş. Yoksa onlardan edindiği tecrübelerin ne anlamı kalırdı ha?

Burcu çaresizdi, önüne uzatılan titrek eli dudaklarına götürdü... Erkam'a son kez bir rica idi inadını kırmak için yalvaran sözleri:

— Oysa affedilmeyecek bir suç muydu yaptıklarım ha?

— Kabullendiğiniz çağın ahlak anlayışına göre hayır. Fakat gerçeklere baktığın zaman mide bulantısı veren, tiksintiyi yaşatan hareketler bunlar…

— İkimiz de yandık biliyor musun?

— Barut dolu fıçıyı ateşleyen sen oldun unutma. Son olarak bir beyit okuyayım sana. Hayatın boyunca unutmaman için. Önce mutlu ol istiyorum. Hataları gözyaşları da silemez, bil bunu... Bak ne demiş şair. Sanki benim için:

"Sen kibrit oldun, ben kav,
Çakıştık, yanan ben oldum."

Valizi aldı, Burcu'nun elinden tutup arabanın yanına doğru yürüdüler...

Bagaja koydu valizi önce, Burcu'yu oturttu şoförün sağında bulunan ön kanepeye, emniyet kemerini bağladı.

Camlardan annesini seyretti Burcu.

Erkam bindi sonra.

Yorgun bir el sallandı havada arkalarından, pişmanlık yazdı boşlukta...

YOL

Yol boyu babasına akıl almaz sorular sordu. Sevimli geveze bir kuş gibi şakıdı hep...

Gözleri mahmurlaştı, zaman geçtikçe koyu bir düşüncenin ağırlığı çöktü kirpiklerine ve uyudu oturduğu kanepede, boynunu omuzunun üzerine yıkıp... Rahatsız bir uykuya varıştı bu.

Erkam arabasını yavaşlattı, sağda, yolun müsait bulduğu kıyısına çekip durdu. Arabanın kapılarını açıp onu usulca kucağına aldı, arka kanepeye taşıdı.

Gözlerini kıyıştırdı, dumanlı baktı, sonra yine kapadı. Boylu boyunca uzattı babası başının altına yastık koyup, emniyet kemerlerini düşmemesi için ustaca bağladı belinden.

Sükûtun nabzını dinlediği bir yolculuktu sürdürmeye çalıştığı...

Gözleri önünde uzanıp giden yolda, kafası başka başka yerlerde dolaşıyordu...

Kederi kovmaya çalıştı önce...

Kendisini rahatsız eden duyguların kapısına açılmaz kilitler vurup, istikbale yönelik hayaller kurmaya çabaladı...

El değmedik durulukta, saf, berrak, lekesiz dünyaların kapılarını araladı...

Bahar düştü aklına.. Talebelik yıllarını taşıdı gözlerinin önüne beyin. Mazi bütün ihtişamıyla canlandı şimdi...

Hem geçmişi yâd ediyor, hem de ötelerden gelen bir hatanın pişmanlığının ıstırabını duyuyordu yüreğinin başında...

Bakışları, o ürkek, kaçamak bakışları, utangaç fakat anlamlı, düştüğü noktaya hayat bahşeden...

Hatırladığı vakitlerde bile gamlı gönlünden, kederli dünyasından kendisini çekip alabilecek güçte etkili bakışlar düştü aklına. Düşündükçe tesiri altına girdiğinin farkındaydı..

O ılık, sihirli bakışların, hayalinden çekilmemesi için çabaladı. Yüreğinin derinliklerinden kabarıp gelen bir sese verdi kulağını.

"Ne kadar da aptalmışım meğer?"

Kalbine, hayalinde bile damla damla düşen sıcaklığını hissettiği, mıknatıslı bakışların tesirinde bitiyordu yollar...

Daha yeni yeni keşfediyormuş gibi, geçmişin ilgi alanına düşüyor gittikçe...

Mazinin duygularında bıraktığı izleri birer birer yakalayıp açığa çıkarıyor, hayatının gizli kalmış demlerinden bir pişmanlık yaygarasının halkalarını genişletiyor iç dünyasında...

Derin bir nefes alıyor zaman zaman, rahatlamak için...

Bir demet çiçek sunuyor o sihirli bakışların sahibine. Yeni bir hayat arkadaşlığının müjdecisi çiçekler...

Usta ellerin itina ile derleyip buket yaptığı o güzide demeti sunuyor, geçmişin pişmanlığını yansıtıyor utanan bakışları...

Bir mahcubiyet bozartısı düşüyor Bahar'ın yanaklarına.

Derin bir hoşgörünün elinde el değiştiriyor sunulan çiçek... Yeni, vazgeçilmez bir yuvanın kapıları aralanıyor...

O asude hayatın üçgenine takılıyor aklı. Burcu düşüyor aralarına. Seneler, huzurun elinde tutsak olarak ilerliyor.

Burcu, tesettür içinde büyüyen bir genç kız. Nurdan çehresini seyrediyor gözleri ıslak...

Şu hodgam, bencil, ahlaki değerlerin yargılarından yoksul çağdaş insanlara örnek, medeniyet üstü bir model sunuyor Burcu'yu...

Mevla'sıyla rabıtasını kurmuş, idealist, gönlü hür, vicdanı hür, cemiyetlerin kuruluşunda temel taşı bir hayat düzeni çıkıyor kurulan aileden, günahlara savaş açan gönüller çiçek açıyor bataklıklarda.

Allah'ına kul olma sözü veren cemiyetler görüyor ufukta, haksızlıktan ürken gönüller...

Hürriyet, asıl manasına kavuşuyor yeryüzünde...

Seher vakti, bülbüllerden önce kalkıyorlar.

Bahar ve Burcu duruyor yönü kıbleye çevrilen seccadelerin üzerinde. Onlara imam oluyor, namaz kıldırmak için...

Bir ahenk örneği oluşturuyor bu üçlü, düzeni bozulmuş âlemin göbeğinde...

Kalbi, yolların tükenmesi için çırpınıyor.

Bir an önce temelini atmak istediği yuva için...

Ve bütün hayallerini noktalıyor Başkent'e girmişliği...

Dünyaya yeniden doğmuşluğun nihayetsiz hevesiyle başlıyor işe...

Bir çiçekçinin önünde park ediyor arabasını...

Biliyor hayaller, şimdi bir gerçeğe doğru atıyor ilk adımını...

Çiçekçiyi görmüştü caddenin kenarında. Onun için durmuştu. Kafasında gelişen dünyayı tatbikat sahnesine koyup onu oynayacaktı gözünün kanıyla… Yol boyu onun için hazırlamıştı kendisini.

Burcu'ya baktı, uyanmıştı araba durunca. Kemerlerini çözüp kaldırdı, onu da indirdi arabadan...

Saatine baktı, henüz mesai bitimine oldukça zaman kalmıştı. Her akşam yediden önce kimse ayrılmazdı bürodan... Çiçekçiye güzel bir buket yapmasını söyledi, karanfillerin en canlı renklerinden...

Büronun önüne geldiklerinde, ilk işi caddeye bakan cama takıldı gözleri... Yeni tüllenen yakın akşamın başlangıcında, ışıklar sızıyordu caddeye...

Arabayı yerine park edip Burcu'nun elinden tuttu, çiçeği aldı diğer eline... Merdivenlerden çıkarken, oldukça neşeli bir yüzü vardı.

Zile çökmek istemedi nedense. Anahtarını çıkarıp usulca açtı kapıyı. Ortalarda kimseler yoktu. Salih Efendi gördü önce, ona aldırış bile etmeden odasına geçti...

Burcu'yu oturttu masasının karşısında duran koltuğa. Çiçeği masanın üzerine koyup, çeki düzen verdi kendisine.

Salih Efendi'nin sesi duyuldu, açık bıraktığı kapının aralığından:

— Hoş geldiniz Erkam bey!

— Hoş bulduk Salih Efendi. Kimler var büroda?

— Herkes burada beyim. Burhan Bey'in odasındalar...

— Burhan Bey'e geldiğimi söyler misin?

— Başüstüne beyim.

Heyecanı üst düzeylerdeydi... Salih Efendi, Burhan Bey'in oturduğu odanın kapısını çaldı. Açıp, düşük bir ses tonuyla ulaştı:

— Erkam Bey geldiler efendim.

Bahar'ın yüzünde bir burukluk belirdi. Neşesi söndü birden.

Burhan yerinden fırladı. Hiçbir şey konuşmadan çıktı odasından. Esra kalktı peşinden, Bahar'ın gözlerine baktı:

— Sen gelmiyor musun?

— Şey, yo, başım ağrıyor biraz.

— Bırak şu inadı, kinlenme hemen.

— Esra!

Sitem doluydu bakışları. Yerinden kalkıp odasına geçti...

Burhan, Erkam'ın odasının kapısını araladı. Derin baktı içeriye. Burcu'ya takıldı gözleri:

— Kimleri görüyorum burada?..

Kucağına aldı, havada tuttu, sonra yanaklarından öptü. Yere indirip koltuğuna oturttu yeniden:

— Hoş geldin, özlemişim seni.

— Ben de seni özledim Burhan Amca.

Saçlarını okşadı.. Erkam'a baktı. Rahat bir hava yayılmıştı yüzüne.

Esra girdi peşinden, Burcu'yla ilgilendi o da. Sonra Erkam'a dönüp:

— Hoşgeldin, dedi. Senem de geldi mi?

Neşesi kaçtı birden, yüzündeki rahatlık silindi. Mahcup bir sesle karşılık verdi Esra'ya:

— O iş bitti yenge.

Hayretle inceledi Erkam'ı:

— Ne diyorsun sen? Getirmek için gitmemiş miydin?

— Vardığımda, liseli yıllardan ufak takıntısının olduğunu söylediği bir delikanlıyla nikâh için müracaat etmekten geliyorlardı.

— Deme!

— Artık o bahsi kapadık. Dedim ya, babamın vasiyeti vardı.

Masanın üzerinde bekledi gözleri:

— Ya o çiçek ne? Bir doğum günü falan mı var?

Buruk bir tebessüm vardı dudaklarında:

— Biliyorsun, bizde öyle bâtıl bir adet yoktur.

— O zaman bana mı getirdin?

Utandı. Başka iklimlere çekiyordu Esra meseleyi. Üzüldüğünü hissetmişti.

Erkam gözünün kanıyla söyledi:

— Bahar için!

— Anlamadım?

— Artık saklım yok sizden, sizler yapacaksınız kalanını.

— İyi de, nedir o yapacağımız görev?

Biliyordu, yüzünde gizli bir sevinç rüzgârı esti. Burhan'ın gözleri parladı aldığı haberle:

— Yani?

— Burada mı Bahar?

Esra:

— Burada, dedi. Ne yapmamızı istiyorsun şimdi?

— Ona teklifimin habercisi olarak şu çiçeği vermenizi istiyorum...

— Anladım!

Masanın gözünü açıp küçük bir teyp çıkardı. Çiçeği verdi, peşinden, ses almaya hazır vaziyette getirdiği teybi...

Esra şaşkın baktı gözlerine:

— Bu da ne?

— Konuştuklarınızı, verilen cevabı, dönüşünüzde bundan dinlemek ve bir hatıra olarak saklamak istiyorum, münasipse tabi!

— Neden olmasın?

Esra uçuşan bir gönülle ayrıldı odadan.

Burhan, yürek dolusu bir sevgiyle seyretti Erkam'ı:

— Hadi hayırlısı. Bence en doğru kararı verdin. Şimdi yapılacak çok mühim bir iş var doğrusu.

— Hayırdır?

Yerinden kalkıp, masanın üzerindeki telefonu önüne çekti. Bir numara aradı çarçabuk:

— Alo! Kiminle görüşüyorum?

— Ha tamam. Bir haber vermek için açmıştım. Akşamki ziyaretiniz olmayacak diye... Kusura bakmayın, nasip meselesi tabi...

Erkam'ın düşüncesinde bir kargaşa oldu:

— Kiminle konuştun?

— Akşam Bahar için geleceklerdi, iptal ettim.

— Anlamadım?

— Son umudu da bitince, ikna etmiştik.

— Ya!..

— Kısmet, aslanım. Bir gün daha bekleseydin, onu da kaçırmıştın.

Rahatladı, derin bir nefes aldı. Yüzünde sevinç dalgaları belirdi yer yer:

— Hayırlısı, dedi. Kısmet tabi...

Burcu sokuldu yanına, masanın üzerindeki kâğıtlarla oynadı, saatli takvimin yapraklarını karıştırdı...

Sabırsız bir gönlü vardı Erkam'ın. Zaman geçmiyordu bir türlü... Gözleri hep kapıda bekliyordu...

GÖNÜL BAHÇESİ

Elinde bir demet çiçekle girdi Bahar'ın odasına. Teybi diğer eliyle hafif arkasına saklar gibi yaptı...

Gözlerinin içi gülüyordu, Bahar'a bakarken.

Hafif bir kavis çizdirdi beline, eğilip sağ eliyle çiçeği uzattı kendisini şaşkın seyreden Bahar'a.

Teypli eli belinin üzerindeydi:

— Bu çiçeği aşkımın ilk müjdecisi olarak kabul eder misiniz efendim?

Uzanıp çiçek buketini aldı Esra'nın elinden.

Hayret dolu bir yüzü vardı sorusunu hazırlarken:

— Nereden bu?

İyice inceledi, üzerine iliştirilmiş bir kâğıtta kaldı gözleri, sessiz süzüşle okudu:

> "Yüreğimi çıkarıp sundum bir gonca gibi,
> Feryadımı çınlayan kubbelerde unuttum.
> Paramparça bir gönül kaldı o zelzeleden,
> Yıllar önce sevgiyi, sevgilerde unuttum."

Karşısında sükutla bekleyen Esra'ya yeniden sordu:

— Allah aşkına kuzum, bütün bunlar da ne oluyor?

— Erkam, Burcu'yu da alıp gelmiş. Senem başka birisiyle evlenmiş.

— İyi de, bu çiçekle, üzerindeki şiirle bir bağlantı kuramadım.

— Hadi hadi, anlamamazlıktan gelme şimdi. Erkam'ın sana evlilik teklifi. Anladın mı şimdi?

İçli bir nefes aldı önce, yüzündeki deriyi koyu bir keder tabakası istila etti.

Esra meraklandı. Azarlar gibi sordu:

— Neden değiştin birden? Cevap bekliyorlar Burhanla birlikte.

— Cevabım hayır olacak.

Sinirlendi Esra:

— Senin aklın başında mı şu an? Benimle kafa mı buluyorsun yoksa?

— Aklım başımda, cevabım da hayır.

— Allah Allah. Ne çabuk da değiştin öyle?

— Esra, kapatsak konuyu?

— Kızım, cevap bekliyorlar dedim.

— O zaman gidip söyle. Hayır diyorum işte.

Esra durakladı. Şaka değildi Bahar'ın sürdürdüğü. Üzüldü, kararsızlık içinde çırpındı:

— Bahar!

— Bak Esra, fazla gelme üzerime ne olur. Birkaç defa aynı hususta kırılmış bir gururun bedbahtlığını yaşadım. Atom bombası düşen toprakta uzun zaman bitki yeşermezmiş, biliyor musun?

— Fakat Bahar, hep şu ana kadar yakalamak istediğin bir fırsattı bu. Ne kadar gizli tutsan, açık verdiğin yanları vardı o sevginin. Şimdiye kadar hep davet ettiğin bir arzuyu, şimdi ayağına gelmişken elinin tersiyle itişine hiç mi hiç anlam veremiyorum doğrusu…

Gözleri ıslandı, buhar buhardı bakışları. Hissettirmemeye çalışsa bile, sesi titrek ve ağlamaklıydı:

— Şöyle düşünsene bir de. Ben herkesin avucunun içinde, istediği vakit dilediği biçimi verebileceği bir çamur parçası ya da yedek bir malzeme miyim ha?

— Bırak şimdi intikam alma duygusunu. Bu davranışla yine kendinden intikam almış olacağını unutuyorsun.

Doluktu:

— Olsun!

— Yani son sözün bu mu?

— Evet, koskoca bir hayır!

* * *

Esra üzgün girdi içeriye. Burhan, beklediği yüzü bulamamışlığın şaşkınlığı içinde baktı eşinin gözlerine:

— Ne haber?

Hiç konuşmadı. Elindeki teybi Erkam'ın masasının üzerine bıraktı, ıstıraplı bir yüzle bekledi bir kelime için:

— Müsaadenizle!

Pek bir şey anlayamadı ikisi de. Erkam teybi önüne çekip başa aldı ve merakla çöktü düğmesine.

Tam bir şaşkınlık içinde dinlediler.

Burcu oyununu sürdürdü.

İki arkadaş göz göze geldi bant bitince.

Erkam, teybi kapamak için düğmesine basıp masasının gözüne koyarken, derin bir nefes indirdi ciğerlerine.

Burhan:

— Üzüldün mü, diye mırıldandı.

Müteredditbir gönlün esintilerini sundu bakışları:

— Yo, hayır. Saygıyla karşılanması gereken soylu bir cevaptı doğrusu. Gelirken öyle söylemiştim Senem'e: Herkes işlediği hataların sonuçlarını yaşamalı. Yine öyle diyorum. Ben de hatalarımın yetiştirdiği meyveleri toplarken sabırlı olmalıyım elbet. Sadece sana şunu söylemek istiyorum. Ben yanlış anlamış olabilirim. Bu, çok derinleşmiş bir sevginin sitemleri olabilir. Meselelerin çözümünü zamana bırakmakta yarar var bence.

— Bu zayıf da olsa bir ümit mi demek istiyorsun?

— Belki!

Burcu'nun elinden tuttu. Burhan'ın takibindeydi hareketleri.

— Gidiyoruz.

— Nereye? Evinde eşya bile yok.

— Hiç değilse bu gecelik ağabeyimde kalsam?

— Olur tabi. Yarın eşya alırız. Üzülme, bunlar günlük kaprisler olabilir bence.

— Yo, dedim ya, saygı duydum. Bir eksik tarafım çıktı ortaya. Ben hayatı hep sisli camların arkasından seyretmişim meğer. Bundan sonra görüntüyü netleştirmek gerekmekte.

— Sen şimdi gidip güzel bir istirahat et. Benim arabayı götür yine.

— Tamam.

Yorgun adımlarla yürüdü Burcu'nun elinden tutup... Kâbusa dönen bütün güzel hayallerin arkasında kendisini hep saklayan bir gerçek vardı unuttuğu...

İnsan dünyaya rahat etmek için ve bedîî zevk ve emellerine kavuşmak için gelmemişti. *"Kim rahat ettim diyorsa kendisinden korksun"* diyordu Sultanlar Sultanı. İşte bu sözlerin yorumu vardı gerçek hayatın içinde.

* * *

Esra, Erkam'ın çıktığını hissedince pencereden caddeye doğru baktı... Bahar belirdi yanında...

Az sonra kızıyla birlikte ıstıraplı takipçilerin görüntüsüne düştüğünün farkında bile olmadan yürüyordu park ettiği arabaya doğru.

Esra hüzünlü bir şekilde mırıldandı:

— Çok üzdün onu!

Gözlerinde yaş vardı, cam buharlandı nefesinin hararetinden. Konuşmadı hiç, adeta pişmanlık ifadesiydi takındığı tavır...

— Öbür tarafa gelmeyin diye telefon etmiş Burhan.

İltifat bile etmedi aldığı habere, omuz silkti sadece. Ehemmiyet vermediğini anlatabilmek için yapıyordu bunu. Elini usulca havaya kaldırdı. Adeta yorgun bir el sallayıştı arkasından Erkam'ın.

Güya camın buharını siliyor tavrını takındı toparlanıp. Esra, manidar bakışlarını sezdirmek için baktı Bahar'ın gözlerinin derinliklerine. Acı bir tebessüm bıraktı önce, sonra gözbebeklerini keskin bakışlarıyla kurcaladı.

* * *

Bu anlamlı seyirde oldukça garip bir manzara sergilemekteydi dışarısı... Adımlarını güçlükle yeniliyordu Erkam.

Kızının gözlerini aradı, o bayatlamış sükûtu bozmak için sordu. Açılmamış bir sesi vardı:

— Aç mısın?

— Hi hi!

— Gel bir lokantaya gidelim önce, ha?

— Tamam...

Aklına bir şeyler geldi Burcu'nun:

— Baba!

— Efendim.

— Bugün hep üzgünsün.

— Bilmem, sen de sezdiğine göre.

— Baba!

— Efendim.

— O getirdiğimiz çiçeği neden Bahar ablaya gönderdin?

— Şey, hediye.

— O teyipte istemediğini söylüyordu ama...

İçli, nihayetsiz bir ah, tuğyana geçti dudaklarında... Ne söyleseydi şimdi çocuğa?

Kahırlandı, gözleri doldu birden...

Kime sitem etmeye hakkı vardı? Kimi suçlasaydı acaba? Dudaklarındaki sesin tonunda manasını bulan bir dörtlüğü mırıldandı cevap olarak sadece...

Bir dost edasına bürünen gönlüm,
Gittiğim yolları başa getirdin.
Sıkı sıkı sarıldığım dalları,
Kırdın, ellerimi boşa getirdin...

Baba kız gamlı adımlarla yürüyorlardı.

Fakat zayıf da olsa adını koyamadığı bir ümit filizlenmekteydi düşüncelerinde...

SON

Ahmed Günbay Yıldız, bu eserinde değişik bir kompozisyonla karşınıza çıkıyor.

Yaratılışın tabii bir sonucu olarak, hiç karşılık beklemeyen, hep kendinden veren bir babanın sevgisi...

Ve kendilerini büyütene kadar üzerlerine titreyen bu babaya, yüreklerindeki sevgiden yeterince pay ayıramayan evlatlar...

Bir de, bir genç kızın sabrını nakış nakış işlediği, tertemiz sevgisi...

Ahmed Günbay Yıldız'ın bu eseri bir sevgi mozaiği...

ISBN 975-362-144-2
15 TL

Mavi Gözyaşı

Ahmed Günbay Yıldız